

15th March 1956]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicate revision by the Member.]

II. VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1956-57—cont.

DEMAND XXII—HARIJAN UPLIFT.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,33,66,300 under Demand XXII—Harijan Uplift.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,33,66,300 under Demand XXII—Harijan Uplift.”

SRI O. KORAN : Mr. Speaker, I move the cut motion standing in my name, viz.—

“ That the allotment of Rs. 1,33,66,300 under Demand XXII—Harijan Uplift be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the allotment of Rs. 1,33,66,300 under Demand XXII—Harijan Uplift be reduced by Rs. 100.”

The Demand and the Cut Motion are now before the House for discussion.

* SRI M. DHARMALINGAM : Sir, I want to make a personal request. I understand that the Hon. Speaker has allotted only 4 hours for the Harijan Uplift Demand. Previously, 8 hours were allotted for considering this Demand as a large number of Harijans and non-Harijans will be interested in participating in the discussion on the Demand. I would therefore like to request the Hon. Speaker to allot 4 more hours for this Demand and allow 10 minutes for each hon. Member to express his views.

MR. SPEAKER : This is not a matter within the discretion of the Speaker. There is a Committee called the Business Advisory Committee which sits from time to time and whenever required and which prescribes the period or time which has got to be allotted for the discussion of the various Demands. This Committee has already met and it has been resolved that $3\frac{1}{2}$ hours may be allotted for considering the Harijan Uplift Demand. The hon. Member must realise that this was actually moved before the House and circulars were also sent to the hon. Members regarding the time that is to be allotted for each Demand. That was the time when the hon. Member should have raised the question and stated that a longer time should be allotted for the discussion of this Demand. I am afraid I am helpless in the matter, because the House has now decided the time that is to be allotted for the Demand.

SRI K. VINAYAKAM : We have tentatively agreed amongst ourselves to extend the time so that we might sit in the night also. 10 a.m.

[15th March 1956]

MR. SPEAKER : The Business Advisory Committee's resolution was placed before the House and that contains the time allotted for the discussion of each of these matters of business and that has been approved. If any member wants a change in this, the procedure is that he should move a resolution and then have any of these things changed. For instance, day before yesterday, we made a small change regarding the days on which certain Demands have got to be taken. But the hon. Member cannot all on a sudden get up when the Demand is taken and say that he wants longer time for discussion. A motion has to be moved with the consent and approval of the Leader of the House and the Leader of the Opposition and so on. If a motion like that is tabled, I have no objection to have that followed.

SRI K. VINAYAKAM : Sir, with the consent of the Leader of the House and with the permission of the Hon. Speaker, I move—

“ That the time allotted for discussion on Demand XXII—Harijan Uplift be extended by two more hours and that we may sit to-night from 9 to 11.

SRI S. RAMALINGAM : I second it.

MR. SPEAKER : To-night we sit between 9 and 11 and continue the discussion on Harijan Uplift Demand.

* SRI O. KORAN : Mr. Speaker, Sir, I move the cut motion standing in my name to reduce the allotment of Rs. 1,33,66,300 for Harijan uplift by Rs. 100.

സർ, 1949 ലാണ് ഗവണ്മെന്റ് ആദ്യമായി ഹരിജനങ്ങൾക്കു അഞ്ചു സെൻറ് ഭൂമി വീട്ടുണ്ടാക്കാനായി പരിശുദ്ധകൊടുങ്കാണുള്ള ഒരു തീരുമാനവുമായി മുന്നോട്ടുവന്നത്. മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾ നാടെങ്ങും ചിതറിക്കിടക്കുകയുണ്ടെന്നും അവിടത്തെ പ്രത്യേക പരിരംഗണനികളിൽ ഈ അഞ്ചു സെൻറ് കൊണ്ടു യതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നും നിരവേണം നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി അത് വലിപ്പിക്കാൻ ജില്ലാ കലക്ടർ ശുപാർശ ചെയ്യുകയും അതിൻപ്രകാരം അഞ്ചു സെൻറിനുപകരം പതിനഞ്ചു സെൻറ് സ്ഥലം കൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായു്. ആ തീരുമാനവും പ്രഖ്യാപനവുമുണ്ടായത് 1951 ലാണ്. 1951 കഴിഞ്ഞു ഇന്ന് 1956 ആയിരിക്കുകയാണ്. ഇതുവരെ ആ പ്രഖ്യാപനം നടപ്പിലാക്കിയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ ബഡ്ജറ്റു വാഴപ്രതിവാദവേളയിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിതന്നെ മലബാർ സന്ദർശിച്ചു അതിനു വേണ്ട നടപടികൾ അടിയന്തിരമായി എടുക്കണമെന്നു ഉറപ്പു നൽകുകയുണ്ടായി. അതിൻപ്രകാരം അദ്ദേഹം മലബാറിൽ വന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായി കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. മലബാർ കടിയായു ഭേദഗതിനിയമം വന്നതോടുകൂടി ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഉൾക്കൂടി അവകാശം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഭൂമിയെടുത്തുകൊടുക്കുന്നത് ഒരു അടിയന്തരവശ്യമല്ലെന്നും മറ്റൊന്നാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മലബാർ കടിയായു നിയമംകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്കു വലിയ രക്ഷയെന്നു മണ്ടായിട്ടില്ല. മലബാർ കടിയായു ഭേദഗതി നിയമം വന്നതിനുശേഷവും ഒഴിപ്പിക്കുകൾ ധാരാളമായി നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ തന്നെ പല ഒഴിപ്പിക്കൽ കേസുകളും കലക്ടറുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടു്. നിയമത്തിന്റെ ന്യായമുഖവും അപര്യാപ്തമുഖവും നടപടിയെ കൂടാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിയുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാമത് ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഭൂമിയെടുത്തുകൊടുക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു കുറച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ആ ബുദ്ധിമുട്ടു് കൂടാതെ കഴിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇമ്മാതിരി ന്യായങ്ങളെല്ലാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു കാരണം, ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിലധികവും നാടുവാഴി-ജന്മി പാരമ്പര്യമുള്ള കുടുംബങ്ങളാണ്.

15th March 1956]

[Sri O. Koran]

ഉൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരാണ്. അവർ ഹരിജനങ്ങളെ അടിമകളായി വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരും വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുമാണ്. ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഭൂമി കൊടുക്കുകഴിഞ്ഞാൽ അവർ സ്വാതന്ത്ര്യമായി തങ്ങളുടെ പിടിയിൽനിന്നു വിട്ടുപോയുകിലോ എന്ന ഭയമാണ് അവർക്കുള്ളത്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവർ ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുന്നത്. ഹരിജനങ്ങളെ എന്നെന്നേക്കും അടിമകളാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു അഭിലഷിക്കുന്ന കൂട്ടരാണ് ഇവർ. അവരാണ് ഈ പദ്ധതിയെ പ്രധാനമായും തുരങ്കംവെക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. സർ, ഗവണ്മെണ്ടും ഈ ജന്മിത്തപ്രശ്നക്കാരും തമ്മിൽ നടന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ 15 സെൻറ് ഭൂമി കൊടുക്കുമെന്നുള്ള പ്രഖ്യാപനം നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു ഞ്ഞുമാണ്.

ഹരിജനങ്ങൾക്കു വീടുണ്ടാകാനായി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ധനസഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 450 ക.യുടെ വീട്ടിന്, 150 ക. ഹരിജനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയാൽ 300 ക. ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും സൗജന്യമായി കൊടുക്കുമെന്നാണ് വസ്തു. പക്ഷെ ഭൂമിയുണ്ടെങ്കിലല്ലെ വീടുകെട്ടുന്ന പ്രശ്നം ഉദിക്കുകയുള്ളു? ചെന്നാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കാത്തതിന്റെ ഫലമായി അവർക്കു വീടുണ്ടാകാനായി ഗവണ്മെന്റ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ആനുകൂല്യം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു.

സർ, ഗവണ്മെന്റ് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തെ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുഖ്യമായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ് തൊഴിലാളികളും കൃഷിക്കാരും. കൃഷിത്തൊഴിലിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി വലിയ പ്രസംഗമാണ് ആവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ ദേശീയ മഹാകവിയായ സുബ്രഹ്മണ്യ ഭാരതി തന്നെ പാടിയിട്ടുണ്ട് :

‘മഴവൃഷം തൊഴിലുഷം വരുന്നെ ചെമ്പ്ലോ.

വീണെ ഉണ്ടു കളിത്തരിവിപ്പോരെ നിന്ദനനെ ചെമ്പ്ലോ’ എന്നു.

കേരളത്തിലെ ആസ്ഥാനകവിയായ മഹാകവി വള്ളത്തോളും കൃഷിത്തൊഴിലിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചു പാടിയിട്ടുണ്ട് :

“സ്നേഹിതാ, കർക്ക, മിത്ത്യാ, പരിഷ്കാര
സ്നേഹിതർക്കുണ്ടാരു മോശക്കാരൻ.
എന്നാൽ ദയാദാടെ നിശ്ശബ്ദയത്നത്തിൽ
നിന്നാണീയത്രത്തിൻ രോഷമെല്ലാം.
പാടത്തുനിന്നു ദയാന്റെ ഗാത്രങ്ങളിൽ
പാടെപതിയുന്ന പാഴ്ച്ചേറല്ലെ
മേടപ്പുറങ്ങളിൽ മേയുന്ന ധന്യർതൻ
മേനിക്കു കസ്തൂരിച്ചറാകുന്നു.

സർ, വെയിലും കാറ്റും മഴയും മഞ്ഞും സമിച്ചു പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്ന സാധുക്കൾക്കു, കൃഷിക്കാരും പാവങ്ങളായ ഹരിജനങ്ങൾക്കു, മനുഷ്യരെപ്പോലെ കിടന്നുപാറുകാനുള്ള സ്ഥലം കൊടുക്കാത്ത ഗവണ്മെന്റിന്റെ സോഷ്യലിസം എന്തൊരു സോഷ്യലിസമാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

SRI K. V. RAMASWAMI: On a point of order, Sir. I want the meaning of the song which was so beautiful. We want the meaning in English.

MR. SPEAKER: To enable you to understand what he says the whole speech will have to be translated. It is not a point of order.

SRI M. JAGANNATHAN: On a point of order, Sir. I want to know whether it is in order for an hon. Member to keep on singing in the House.

MR. SPEAKER: It is not keeping on singing. He has given a beautiful quotation from a Malayalam poet which very aptly

[Mr. Speaker]

[15th March 1956]

describes the object and poor condition of the workers. If the hon. Member had known the language, he could have appreciated it. It is not actually singing.

SRI K. UPPI : On a point of information, Sir, I want to know whether it is not in order to recite poetry in this House.

MR. SPEAKER : It is in order.

* SRI M. DHARMALINGAM : The Hon. Speaker himself appreciated the song and also its contents, but we are unable to appreciate it because we are not conversant with the Malayalam language. May I request the Hon. Speaker to translate the substance of the song?

MR. SPEAKER : I do not know if I can do it so well. He only describes the pitiable condition of the labourers working in the fields.

* SRI O. KORAN : സർ, സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ പടിയാണ് വെയിലും മഴയും മണ്ണും സഹിച്ചു പാടത്തു പണിയെടുത്തു രാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തിനും സമ്പത്തിനും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ആ കഷ്ടത്തെ അതിജീവിച്ചിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അന്യരുടെ സൗജന്യത്തിലല്ലാതെ സ്വന്തമായി ഒരു വീട്ടുണ്ടാക്കി സ്വതന്ത്രമായി നിർഭയമായി ജീവിക്കാനുള്ള ഒരു സാഹചര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയെന്നുള്ളതു്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് അങ്ങേ അനന്ദം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു ഞാൻ തീർത്തു പറയുന്നു. സ്വന്തമായി വീടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു നേരിടേണ്ടിയിരിക്കുന്ന വിചരതകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും മറ്റൊന്നുമല്ല.

സർ, മലബാർ കടിയായു ഭേദഗതി നിയമം വന്നതിനുശേഷം കുഴിപ്പിക്കുകൾ സമുദായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നിയമപ്രകാരം ഹരിജനങ്ങൾക്ക് അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും കോടതിയിൽ പോയി പണം ചെലവുചെയ്തു കേസുകൾ നോക്കി സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഹരിജനങ്ങൾക്ക് ഭൂമി നൽകപ്പെടുകയാണ് സാധാരണ പതിവു്. ഹരിജനങ്ങൾക്കു നിയമപരമായ നടപടികൾക്കുവേണ്ട സഹായം ചെയ്യുകൊടുക്കാൻ ഉടനടി മുങ്ങുന്നവരെന്നെ ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോടപേക്ഷിക്കുന്നു.

സർ, ഇന്നു ഹരിജനങ്ങൾ ഇന്നാട്ടിൽ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മർദ്ദങ്ങൾ പറഞ്ഞാലൊട്ടുണ്ടുകയില്ല. അതെല്ലാം അപ്പൊഴുപ്പോൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരികളുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയാലും ഉടൻകൂടി പരിഹാരം കാണാനുള്ള നടപടികളൊന്നും എടുത്തുകാണാറില്ല. അതുകൊണ്ട് മർദ്ദങ്ങൾ കൂടുന്നതായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽത്തന്നെ എത്രയോ സംഭവങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു നീണ്ട പട്ടിക ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സമുദായം വെക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഉദാഹരണമായി ചിലതു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. വള്ളുവനാട്ടു് താലൂക്കിൽ പെരിന്തൽമണ്ണക്കടുത്തു മുളച്ചാക്കുരുശ്ശി എന്ന സ്ഥലത്തു ഹരിജനങ്ങൾ വളരെ കാലമായി ശ്മശാനമായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കെ ഒരു സ്ഥലം ചില ആളുകൾ കയ്യേറുകയുണ്ടായി. അടുത്ത കാലത്തു ഒരു ഹരിജൻ സ്ത്രീ അവിടെ മരിച്ചിട്ടു ശവം മറവുചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ മൂന്നു ദിവസം വച്ചു നുക്കിക്കിടന്നിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ മൂന്നും ദിവസം പോലീസിന്റെ സഹായത്തോടെ മാത്രമേ ശവം മറവുചെയ്യാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ആ സ്ഥലത്തുതന്നെ ഹരിജനങ്ങൾ ആരാധന നടത്തുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രം ചിലർ ചവിട്ടിപ്പൊളിക്കുകയും തർക്കം വരുത്തിത്തന്നെ മലമുളുവിനടുത്തു ചെയ്യുകയും ചെയ്തു മറ്റൊരാൾ സംഭവമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അധികൃതസ്ഥലങ്ങളിൽ നിവേദനങ്ങളെഴുതിയ യാതൊരു നടപടിയും എടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. മുതൽക്കൂട്ടം എന്ന സ്ഥലത്തു ചില തെങ്ങാടി കുര്യന്മാർ ഒരു ഹരിജൻ യുവാവിനെ മർദ്ദിച്ചു. ആ യുവാവ് അവശനിലയിൽ പെരിന്തൽമണ്ണ ആശുപത്രിയെ അഭ്യം പ്രാപിച്ചിട്ടു അവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കാതെ മടക്കിവിട്ടു. ഭൂമിയിൽ അയാൾക്കു തുത്താല ലോക്കൽഫണ്ട് ഡിസ്പെൻസറിയെ അഭ്യം

15th March 1956] [Sri O. Koran]

പ്രാവിക്ഷേണിവാൻ. അവിടെവെച്ചു അയാൾ മരിച്ചുപോയതായും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സാധുക്കളായ ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ധർമ്മപ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സഹായം ഇതുരത്തിലാണെങ്കിൽ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെ കാര്യം പറയാനില്ലല്ലോ. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പോലീസുകൾക്കു ഹരജി അയച്ചിട്ടു അവർ യാതൊരു നടപടിയും മെടുത്തിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. ഇന്നുതന്നെ ഫിനിഷ് കിട്ടിയ എഴുത്തുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത് അതാണ്. കുറുപ്പനാടു രാജ്യക്കൽ കൊയിലാണ്ടി പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ അരിർത്തിയിൽപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു ഒരു ഹരിജൻ പ്രവർത്തകനെ പോലീസ് മദ്ദിച്ചതിൽ കോൺഗ്രസ്സ് പാട്ടിയുൾപ്പെടെയുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്പാട്ടികളും നാട്ടുകാരും പൊതു യോഗം ചേർന്ന പ്രതിഷേധം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിൽ നിയമസമാധാനങ്ങൾ പാലിക്കുകയെന്ന പാവനമായ ചുമതല വഹിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പോലീസുകാർ തന്നെ ഇങ്ങനെ ജനദോഹം ചെയ്യുന്നത് എത്രയും അനീതിയാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതി തുടർന്നുപോകുന്നത് രാജ്യത്തിനും ഗവണ്മെന്റിനും അപകടകരമാണ്. പേരാമ്പ്രയിലും പയ്യോളിയിലും നടന്ന മറ്റു ചില മർദ്ദനങ്ങളെക്കുറിച്ചു എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മാതിരി കേസുകളുമായാൽ അധികൃതന്മാർ ശരിയായി നടപടിയെടുക്കാതെ തെളിവില്ലെന്നു പറഞ്ഞു തേച്ചുമാറ്റുകയെന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്നത്. കാട്ടുപരുത്തി പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ അരിർത്തിയിൽ നടന്ന മറ്റൊരു സംഭവം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. അവിടെ ഒരു ഹരിജൻ കൃഷിക്കാരൻ കൃഷിചെയ്തിരുന്ന ആറെല്ലാം ജന്മി പറിച്ചെറിഞ്ഞു വലിയ നാശം വരുത്തുകയുണ്ടായി. അതിന്മേൽ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിവേദനം നടത്തിയിട്ടു യാതൊരു രക്ഷയും കിട്ടിയിട്ടില്ല. സർ, ഇങ്ങനെ നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന ഹരിജൻ മർദ്ദനങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന പീഡനങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞുചൊല്ലുകയുണ്ടായി. ചങ്ങമ്പുഴ പാടിയിട്ടുണ്ട്—

കരുണരസം കരകവിയും കഥപറയും, പക്ഷേ,
കരളരുകിൾക്കുരളരുകിൾക്കുരയത്തിന്നാരും.

കേട്ടാൽ കരളരുകിൾക്കുരയവാൻ പോന്ന നിരവധി ഭാര്യസംഭവങ്ങൾ എനിക്ക് സഭയുടെ മുമ്പാകെ വെച്ചുവെന്ന് കഴിയും. സമയച്ചുരുക്കങ്ങൾ അതെല്ലാം വിവരിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. മിനിയർക്കോട് എന്ന സ്ഥലത്തു ഒരു ഹരിജൻ കുടുംബത്തോടു കിടന്നുവെള്ളത്തിൽ ചില ദോഷികൾ മലം കലക്കുകയുണ്ടായി. ഇമ്മാതിരി സംഭവങ്ങൾ ഇന്നാട്ടിൽ നടക്കുമ്പോൾ ഹരിജനങ്ങൾക്കെന്താണെന്നു രക്ഷ? നാട്ടുവാഴി ജന്മിയോവിതപവും ബ്രിട്ടീഷ് സുബ്ബാജ്യസ്ഥവും നിലവിലിരുന്ന കാലത്തു ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്ന അതേ മർദ്ദനങ്ങളും വിവരങ്ങളും ഇന്നും ഹരിജനങ്ങൾക്ക് അടിക്കടി സമീപിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പരിഹാരം കാണാൻ ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായി നടപടികളെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനമായ വീടും സ്ഥലവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു അവരെ സ്ഥാനത്തുരാക്കുത്തോളം കാലം, അവർ തങ്ങളുടെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അന്യരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന നില മാറാതിടത്തോളം കാലം, ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഇന്നാട്ടിൽ രക്ഷയില്ല. വടക്കെ മലബാറിൽ കൈതയോല ഉപയോഗിച്ചു കൈത്തൊഴിൽ ചെയ്തു ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ഹരിജനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. പായം വട്ടിയും മറ്റുമുണ്ടാക്കാൻ കൈതയോലയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ജന്മി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇറങ്ങിപ്പോയില്ലെന്ന കാരണത്താൽ കൈതയെല്ലാം വെട്ടി നശിപ്പിച്ചു എത്രയോ ഹരിജനങ്ങളുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം നശിപ്പിച്ച ഒരു സംഭവം ഈ സഭയുടെ ശ്രദ്ധയിൽത്തന്നെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്മേൽ പോലീസിൽ ആവശ്യത്തിനെടുത്ത നടപടിയൊന്നും എടുക്കുകയുണ്ടായില്ല.

സർ, ഹരിജനങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇപ്പോൾ ഗവണ്മെന്റ് നല്ലൊരു സംഖ്യ ചെലവുചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാതെ ഒരു സമുദായത്തിനും പുരോഗതി പ്രാപിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഹരിജനങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളെ കൃത്യജ്ഞയോടെ സ്മരിക്കുകയും ഗവണ്മെന്റിനെ അതിനായി അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം ഗവണ്മെന്റിന്റെ പരിപാടികളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലുമുള്ള ചില ന്യൂനതകൾ എടുത്തുകാട്ടുവാനും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്ന് സ്പെഷ്യൽ ഫീസ് എന്തെന്നുറപ്പാട്ട് നിലവിലുണ്ട്. സ്പെഷ്യൽ ഫീസുകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മറ്റൊരുനൂല്പാടുകളെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും എത്രയോപേക്ഷ പരിത്ഥം തുടരവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നുണ്ട്. പല സ്കൂളുകളിലും സ്പെഷ്യൽ ഫീസ് കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട് കുട്ടികളെ സ്കൂളിനു പുറത്താക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. പല

[Sri O. Koran]

[15th March 1956]

പ്രാവശ്യവും ഇക്കാര്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതു ഒരു കൂടി ഉന്നിപ്പന്മാൻ ഞാൻ ഈ അവസരം വിനിയോഗിക്കുന്നു. ഈ ക്ലസ്റ്റർ ഫിസ്യൂസമ്പ്രദായം അപ്പോടെ നിറുത്തലാക്കണമെന്ന അനവേപിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം വലിയ സൗജന്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചിട്ടു ചിലർ സൗജന്യം അനുവദിക്കാതെ അതിനെക്കൂടെ എടുത്തുകൊടുക്കുന്നതിനായി ഫലമനുഭവിക്കുക.

സർ, ഹരിജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനത്തിന്നു രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ പലതും ആവിഷ്കരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തെ മറ്റും എടുത്തു നോക്കിയാൽ മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങളാണ് സാമ്പത്തികമായി ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്നത്. ഇതു ഞാൻ വെറുതെ വാദത്തിനുവേണ്ടി പറയുന്നതല്ല. ഉന്നതവർഗ്ഗപ്പെട്ട ആളുകൾ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ടുകളിൽനിന്നു കാണുന്നതാണ്. 1948 ൽ ശ്രീ ജെ. സി. കമരപ്പയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട കൃഷി വരിഷ്കരണ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ മലബാറിന്റെ കാര്യം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യ ഭൂമിക്കു പുറം സഞ്ചരിച്ചിട്ടു മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങളെപ്പോലെ അത്രയധികം സാമ്പത്തികമായി അധഃപരിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തെ മറ്റെങ്ങും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും ജന്മികളുടെ അടിമകളായി കഴിയുന്ന ഹരിജനങ്ങൾക്കു സ്വന്തമായി ഇളക്കുമ്മ ഏതെങ്കിലും തൊഴിൽ ചെയ്യാനോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ജീവിക്കാനോ കഴിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊരോരങ്ങളുടെ കട്ടികൾക്കു രോഗം പിടിപെട്ടാൽ അശുപത്രിയിൽനിന്നു മരണമുണ്ടാകുന്നില്ല. രോഗി അവിടെക്കിടക്കട്ടെ, നീ പോയി പാടത്തു പണിയെടുക്കൂ എന്നു ജന്മികളായി ഹരിജനം അതു മറ്റൊരു പറയുമ്പോൾ അധികാരമില്ല. ഹരിജനങ്ങൾക്കു തൊഴിൽ സാധനവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, അതുവരെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചൊക്കെ ഇതു രണ്ടാം ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. അതിനുമുമ്പെ ഗവണ്മെന്റ് ചില പദ്ധതികളെല്ലാം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അഖിലേന്ത്യാ പട്ടികജാതി-പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാർക്കു ഹരിജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികാവലിയിലുള്ള ചില നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലൊന്ന് ഹരിജനങ്ങൾക്കു ആശാരിപ്പണിയും മറ്റും പരിശീലനം നൽകാൻ എപ്പോഴുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. മലബാറിൽ കിടന്നുവെച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ധാരാളം സാധ്യതകളുണ്ട്. മറ്റൊരു, ചുരുക്കം, ഇറക്കുമതി മറ്റും അവിടെ ധാരാളമായുണ്ട്. പായ നെയ്ത്തിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന കൈത്തൊലിയും ധാരാളമായുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മുമ്പോഴൊരിക്കലും പല കൈത്തൊലികളും വിജയകരമായി നടത്താൻ സാധിക്കും. അത്തരം കൈത്തൊലികളിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു പരിശീലനം നൽകുന്നതിനും ചില പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ എടുത്തുനോട്ടം നന്നായിരിക്കും. കടൽ വ്യവസായങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ ഹരിജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പടിയിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുമെന്ന ഭയം ജന്മികളുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു കടൽ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ അധികൃതർ വേണ്ടത്ര താല്പര്യം കാണിക്കാത്തതു്. കൊല്ലം, പാത്രനിർമ്മാണം മുതലായ തൊഴിലുകളും ഹരിജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഇന്നു ചിലപ്പോൾ സൗജന്യങ്ങളെല്ലാമുള്ളതുകൊണ്ടു് എസ്.എസ്.എൽ. സി.ഐ. യോ പഠിച്ചു പാസ്സായാലും തൊഴിൽ ലഭിക്കാതെ അലഞ്ഞുകൊണ്ടു തനിയായാ ഒടുവിൽ ചരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു തൊഴിൽ പരിശീലനത്തിന്നു കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതു വളരെ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും കൈത്തൊഴിൽ വശമുണ്ടെങ്കിൽ ജോലിയില്ലാതെ സട്ടിഫിക്കറായി തെരുവുതെരുവുണ്ടെത്തിവരികയില്ല.

സർ, ഗവണ്മെന്റ് വളരെയധികം പണം ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരിനമാണു അധിഷ്ഠിതാചാര്യനും. അധിഷ്ഠിതാ ചാര്യന്മാരുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശാഖമാണ്. അധിഷ്ഠിതാചാര്യനത്തിനായി ഗവണ്മെന്റിന്നു ചില പദ്ധതികളെല്ലാമുണ്ട്. മലബാറിൽ അധിഷ്ഠിതാചാര്യനത്തിനായി ഞങ്ങൾ ഒരു പദ്ധതി ഗവണ്മെന്റിന്നു സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. രാജ്യകുടുംബം ഹരിജൻ പ്രവർത്തകന്മാരെ നിയമിച്ചു പ്രചരണം നടത്തണമെന്നുള്ളതാണ് ഞങ്ങളുടെ പദ്ധതിയിലെ ഒരു നിർദ്ദേശം. വളരെയൊക്കെ പരിഷ്കാരം വന്നിട്ടുള്ള ഈ മദ്രാസ് പട്ടണത്തിൽപ്പോലും അധിഷ്ഠിതാ വമ്പിച്ചതോതിൽ നിലവിലുണ്ടെന്നു വന്നാൽ ഗ്രാമങ്ങളിലെ സ്ഥിതിപരമായതോ? മദ്രാസിൽ തൊണ്ടിയാൽ പേട്ടയിൽ ഒരു വണ്ണത്തിൽ സ്ത്രീയെ ഒരു ചായപിടികയ്ക്കുകയോ മറ്റോ ചായകുടിക്കാൻ അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പുറത്തുനിന്നു ചായകുടിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ നിർബ്ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു്.

15th March 1956] [Sri O. Koran]

ആവലാതി ഉണ്ടായതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അയിത്തോച്ചാടനത്തിന്നു വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ കൂടുതൽ ഫലവത്തായ നടപടികളെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. വലിയ വലിയ മേളകളും സമ്മേളനങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും നടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഫിഷിം പ്രദർശിപ്പിച്ചും മറ്റും നല്ല പ്രചാരണം നടത്തിവരുന്നതാണ്. അയിത്തത്തിനെതിരായി ജനങ്ങളെ ഉണർത്തിവിടാൻ ഈ പ്രചരണങ്ങൾ വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രചരണം വളരെ ശോശമാണ്. തെക്കൻ കണ്ണടാകത്തിലേക്കും മലബാറിലേക്കും തമിഴ്നാട്ടിലേക്കും ഒരു പ്രചരണവണ്ടി ഉണ്ടായാൽ നന്നായിരിക്കും. അയിത്തത്തിനെതിരായി ഡിപ്പ്യൂട്ടി സേവകന്മാരുടെ പ്രചരണം അതോടുകൂടി കാര്യക്ഷമമാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അയിത്തം നിരോധിച്ചുകൊണ്ടു നിയമം പാസ്സാക്കിയിട്ടു അഞ്ചാറുകൊല്ലമായി. ഇനിയും അയിത്തത്തിന്റെ ഭയങ്കരത കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാനായിട്ടില്ല. ഒരു ഹരിജൻ പ്രവർത്തകനായ ശ്രീ കെ. എം. സാമുവേൽ ഒരു ഹരിജനയുമാവും കരുമിച്ചു ഫോട്ട് കൊച്ചിയിലെ ഒരു അംശം അധികാരിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ അധികാരി (അദ്ദേഹം ഹിന്ദു വല്ല, ജാതിയില്ലെന്നു പറയുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽപ്പെട്ട ആളാണ്) കോപിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ അട്ടി പുറത്താക്കുകയുണ്ടായി. അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലമായി അയിത്തോച്ചാടനത്തിന്നു നടപടികളെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും അയിത്തം ഉരുലനം ചെയ്യുന്ന മെന്തും അന്തിനവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മെന്തും വിദ്വേഷധീകാരികൾക്കു നിർദ്ദേശമോയിരുന്നിട്ടും ഇനിയും അയിത്തത്തിന്റെ ഭീകരതയും കാഠിന്യവും കുറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നല്ലേ ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്? ഇങ്ങനെ പോയാൽ അയിത്തം എങ്ങനെയും അവസാനിക്കുമോ എന്നുതന്നെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അയിത്തം നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യാൻ നിയമമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ നടത്തിപ്പിനുവേണ്ടി ധാരാളം പണവും ചെലവും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അയിത്തം നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യാൻ മാത്രകയായിരിക്കേണ്ടവരും ചുമതലപ്പെട്ടവരുമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർതന്നെ അയിത്തം ആചരിക്കുകയാണെന്നിൽ എന്തായിരിക്കും ഫലം? പരിശ്ലീനിക്കുവ് മുത്തപ്പൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഹരിജനങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കാത്തതിനെ സംബന്ധിച്ച ഈ സഭയിൽതന്നെ എത്രയോ ചോദ്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മുനിയൂർകോട് എന്ന സ്ഥലത്തു അടുത്തൊരിക്കൽ മിസ്റ്റർ ഭാസ്കരപ്പണിക്കരുടെ അദ്ധ്യക്ഷയിൽ കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഞാൻ പോയിരുന്നു. അവിടെ ക്ഷേത്രത്തിലെമ്പലം, ചായപ്പിടികളിൽവോലും ഹരിജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശനമില്ല.

സർ, എനിക്കു ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഉന്നയിപ്പുവണമെന്നുണ്ട്. ഹരിജൻ പ്രശ്നവും അയിത്തോച്ചാടനവുമെന്തെന്നു കിള്ളിയടിസ്ഥാനത്തിൽ വീക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളല്ല. മലബാർ ഹരിജൻ സമാജം യാതൊരു രാഷ്ട്രീയവുമില്ലാത്ത, യാതൊരു രാഷ്ട്രീയ പാട്ടിയുടേയും പിന്നാലെ പോകാത്ത, ഒരു സമുദായസേവക സംഘടനയാണ്. ഹരിജനങ്ങളുടെ കേൾവ് കേൾക്കുന്നവർ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടുന്നത് നല്ലതല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടുന്ന വിവരമുള്ളവരാണ് അവർ. രാഷ്ട്രീയസംഘടനകൾ ഹരിജൻ പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു മുതലെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു ഹരിജൻ സമാജം രാഷ്ട്രീയത്തിൽ തലയിടാറില്ല. ഹരിജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളിലാണ് സംഘത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭാരത സേവക സമാജംപോലെ രാഷ്ട്രീയമില്ലാത്ത ഒരു സംഘടനയാണു ഹരിജൻ സമാജം. മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യോന്നമനത്തിനായി സമാജം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്. സംഘത്തിന്റെ ശ്രമഫലമായി എത്രയെത്ര കേസുകളാണ് പിടിച്ചിട്ടുള്ളത്, എത്രയെത്ര ചായപ്പിടികളിലും ബാർബർ കാപ്പുകളിലുമാണു ഹരിജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു, എത്രയെത്ര ക്ഷേത്രങ്ങളിലാണ് ഹരിജനങ്ങൾക്കു ആരാധനാസ്ഥാനത്തും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്, എത്രയെത്ര ഹരിജൻ മദ്യനടങ്ങൾക്കാണ് പരിഹാരമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്, എത്രയെത്ര കുടിയൊഴിപ്പിക്കലുകളാണ് കഴിവാക്കിയിട്ടുള്ളത്, എത്രയെത്ര നടപ്പുതകലാണു ഹരിജനങ്ങൾക്കായി തുറന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് എന്നീ കാര്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുവേണം സംഘടനയ്ക്കിടയിൽ ഒരു അഭിപ്രായം പറയാൻ. അല്ലെങ്കിൽ ജനസേവനത്തിനായി സുദ്ദേശത്തോടെ മുന്നോട്ടുവരുന്ന സേവകന്മാരെ നാം ആക്ഷേപിക്കുകയായിരിക്കും. രാഷ്ട്രീയപാട്ടിയുടെ പേർ പറഞ്ഞു അവരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതും നിരസാധപ്പെടുത്തുന്നതും രാജ്യനന്ദനല്ല. നേരേമറിച്ചു അങ്ങിനെയാണു പ്രവർത്തകരെ അംഗീകരിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുമാണു ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ പറയുവാൻ കാരണം കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം ചോദ്യോത്തരവേളയിൽ ഹരിജൻ സമാജം രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹരിജൻ

[Sri O. Koram]

[15th March 1956]

മന്ത്രിപദത്തെയാണ്. ഹരിജൻ സമാജത്തിനു യാതൊരു രാഷ്ട്രീയ പരിപാടിയും ഇല്ല. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതും ഇല്ല. ഇതെല്ലാം ഗവണ്മെന്റ് ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

10-20
a.m.

* **SRI M. CHADAYAN:** മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഹരിജനവകുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച മുസ്ലീംലീഗ് പാട്ടിയിൽനിന്നു കൊടുത്ത നോട്ടീസ് പ്രകാരം ആണ് ഒന്നാമതായി ഞാൻ കട്ട് മോഷൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുന്നത്. 1956-57 ലേക്ക് സ്റ്റേയിററ് ഹരിജനോദ്ധാരണ വകുപ്പിനുവേണ്ടി 1,33,66,300 ക. യുടെ ബഡ്ജറ്റ് ആണ് മിനിസ്റ്റർ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുന്നത്. സംഖ്യ കുറഞ്ഞുപോയതിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടേക്കാമെന്നു ഞാൻ സംഖ്യ ഹരിജനങ്ങൾക്കു മാത്രമായിട്ടല്ല, പിന്നോക്കസമുദായങ്ങൾക്കു കൂടെ ചേർന്നാണ്. ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഇതിൽ എത്രയാണ് കിട്ടാൻപോകുന്നതെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഈ സംസ്ഥാനത്ത് 95 ലക്ഷം ഹരിജനങ്ങളുണ്ട്. ഹരിജനോദ്ധാരണ വകുപ്പിനുവേണ്ടി വച്ചിട്ടുള്ള തുകയിൽ പിന്നോക്കസമുദായങ്ങൾക്കു പോകുന്ന സംഖ്യ മുപ്പത്തിയെട്ടുലക്ഷത്തിത്തൊമ്പതായിരത്തി മുനൂറ് ഉറപ്പിക (38,66,300) കഴിയാൻ ഏതാണ്ടു 95 ലക്ഷം ഉറപ്പിക മാത്രമേ വരൂ. കൊല്ലത്തിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കാനിടയുള്ളു. അതായത്, ഗവണ്മെന്റ് ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ഒരു ഹരിജനുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്നത് ഒരു ഉറപ്പികയാണ് എന്നർത്ഥം. ഇതിൽ സ്റ്റേറ്റ് ഹരിജൻ വെൽഫെയർ ആഫീസിലേയും ഡിസ്ട്രിക്ട് കളിലേയും ഹരിജൻ വെൽഫെയർ സ്റ്റാഫിനു ശമ്പളമായും അലവൻസായും 60 ലക്ഷം ഉറപ്പികയോളം ചെലവായിപ്പോകും. അതു കഴിയാൻ ഹരിജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസാനുകൂല്യങ്ങൾക്കും സ്റ്റോളർക്കിപ്പിന്നും, ഭക്ഷണത്തിനും, ഹരിജനസ്കൂളുകളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശമ്പളവും മറ്റുമായി ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യ 45 ലക്ഷം ഉറപ്പികയാണ്. 95 ലക്ഷം ഹരിജനങ്ങൾക്കും, 45 ലക്ഷം ഉറപ്പികയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരാൾക്കു ശരാശരി കൊല്ലത്തിൽ 7 റൂപ്യെണ് ചെലവായിക്കുന്നത്.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ 7 റൂപ്യെ വച്ചു കണക്കുനോക്കിയാലും മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു അവരുടെ ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി അവകാശപ്പെട്ട സംഖ്യ കിട്ടുന്നില്ലെന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടേ. മലബാറിൽ അഞ്ചുലക്ഷം ഹരിജനങ്ങളുള്ളതിൽ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളാണെന്നുവെങ്കിലും. ഈ ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യയിൽ ഹരിജൻ വെൽഫെയർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റു സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഉദ്ദേശം 4,000 നു മേൽ കാണുകയില്ല. ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോഡ് സ്കൂളുകളിലും, മുനിസിപ്പാൽ സ്കൂളുകളിലും മറ്റു പ്രൈവറ്റ് മേനേജ് മെന്റ് സ്കൂളുകളിലും പഞ്ചായത്തു ബോഡ് സ്കൂളുകളിലും പഠിക്കുന്നവരാണ്. ഈ കുട്ടികൾക്കു ഹരിജൻ വെൽഫെയർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ കുട്ടികൾക്കു കിട്ടുന്നപോലെ ആനുകൂല്യങ്ങളൊന്നും കിട്ടുന്നില്ല. സ്കോളർഷിപ്പിന്നും മറ്റും അപേക്ഷ അയച്ചാൽ വളരെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ പണമില്ലെന്നായിരിക്കും മറുപടികിട്ടുന്നത്. ഹരിജൻ വെൽഫെയർ സ്കൂളുകളിലെ കുട്ടികൾക്കു നൽകുന്ന എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങളും മറ്റു സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുന്ന ഹരിജൻ കുട്ടികൾക്കും നൽകാനേല്പാത്തതല്ലെന്നെന്നെ അനാവശ്യപ്പെടുന്നു.

സർ, ഹരിജനക്ഷേമത്തിനായി കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റും സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റും നല്ല സംഖ്യകൾ ചെലവുചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അതിനായി ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ ആ സംഖ്യയിൽ സിംഹഭാഗവും ഹരിജനങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടല്ല ചെലവാക്കുന്നത് എന്നാണ് എന്റെ ആക്ഷേപം. ഈ സംഖ്യ ഹരിജനങ്ങൾക്കുതന്നെ ചെന്നുചേരുന്നതിന് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റും ഗവണ്മെന്റും ശ്രദ്ധവെക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്കു പലേ ആവലാതികളുമുണ്ട്. സ്റ്റോളർക്കിപ്പുകൾ ശരിയായി കിട്ടുന്നില്ല. കൊല്ലത്തിൽ ഒരാൾക്കു കുട്ടികൾ സ്റ്റോളർക്കിപ്പിനു അപേക്ഷിച്ചാൽ മലബാറിൽ 200 പേർക്കു മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ളവർക്കു കിട്ടുന്നില്ല. സ്റ്റോളർക്കിപ്പിന് അനുവദിച്ചാൽതന്നെയും അതു തക്കസമയത്തു കിട്ടുന്നില്ലെന്നു ആവലാതി പറയുകയുണ്ട്. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റും സ്റ്റോളർക്കിപ്പുകൾ തക്കസമയത്തു കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. സ്റ്റോളർക്കിപ്പുകൾക്കനുവദിക്കുന്നതും സംഖ്യ ചെലവിടുന്നതും ഭാരത ജില്ലയുടേയും ജനസംഖ്യബോധനസമിതിയായിരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കു ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി കിട്ടേണ്ടതും സംഖ്യ കിട്ടുന്നില്ല. മലബാറിൽ ഇന്നു 45 ഹരിജൻ വെൽഫെയർ സ്കൂളുകളുണ്ട്. ഈ 45 സ്കൂളുകളിലുംകൂടി ഉദ്ദേശം നാലായിരം കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നുണ്ട്.

15th March 1956]

[Sri M. Chadayan]

ആ കട്ടികൾക്കു മാത്രമേ ഹരിജനവകുപ്പിൽനിന്നുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. ഭൂരിപക്ഷം കട്ടികളും മറ്റു സ്കൂളുകളിലാണ് പഠിക്കുന്നത്. അവർ ഈ ആനുകൂല്യങ്ങളൊന്നും കിട്ടുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ ഹരിജനകുട്ടികൾക്കും അവർ എവിടെ പഠിച്ചാലും ശരി, ഈ ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവർക്കു കിട്ടുകയും എങ്കിലേ ഹരിജനങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസപരമായി പുരോഗതിപ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

മറ്റൊന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുന്നത് ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഉദ്യോഗം കൊടുക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റിയാണ്. ഇന്നു ഗവണ്മെന്റു ചെലവിൽ സ്റ്റോളർക്കിപ്പം മറ്റും പററിക്കൊണ്ടു ധാരാളം ഹരിജന കുട്ടികൾ ഹോസ്റ്റലുകളിൽ താമസിച്ചു പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ധാരാളം ഹരിജനകുട്ടികൾ, ആനം, പെണ്ണും, എസ്. എസ്. എൽ. സി.യും മറ്റും പഠിച്ചു പരീക്ഷപാസ്സായി പുറത്തുവരുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷ പാസ്സായശേഷം ഇവർ ഗവണ്മെന്റ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലേക്കെങ്കിലും ഒരു ഉദ്യോഗത്തിനുവേക്കിച്ചാൽ ഒഴിവില്ലെന്നു പറഞ്ഞുയ്യുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റുതന്നെ പണം ചെലവുചെയ്തു പഠിച്ചു പുറത്തുവന്ന ആളുകൾക്കു അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്ന മെന്തെ വിചാരം ഗവണ്മെന്റിന്നും, ഹരിജൻവർഗ്ഗമായ പണം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്നുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള കരേപ്പാടുകളുടെ ഹരിജനവകുപ്പ് ചെയ്തേണ്ടതാണ്. ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് അതിൽ പ്രത്യേകം രാജ്യവും കാണിച്ചാലെ വിദ്യാഭ്യാസ മോശമായുള്ള ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഗവണ്മെന്റിൽ ജോലി കിട്ടുകയുള്ളൂ.

സർ, ഭൂമിയില്ലാത്ത ഹരിജനങ്ങൾക്കു വീട്ടിനായി 15 സെന്റ് സ്ഥലം പരിഷ്കരിക്കണമെന്നു ഗവണ്മെന്റ് ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടു ഉദ്ദേശം ഒരുതു കൊല്ലമായി. എന്നാൽ ഇന്നേവരെ മലബാറിൽ ഒരിഞ്ചു സ്ഥലംപോലും ഒരു ഹരിജനം പതിച്ചുകൊടുത്തതായി കണ്ടിട്ടില്ല. ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായി വേണ്ടതു് ഭൂമിയാണ്. സ്ഥലമെന്നപോലായത്തോടെ കൊടുവരമായും, സമാധാനമായും അഭിമാനത്തോടും ചുരു ഹരിജൻ താമസിക്കാൻ വീടുണ്ടാകാതിട്ടിട്ടോണം കാലം അവന്റെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ സാധ്യമല്ല. 1954 ലെ മലബാർ കടിയായു ദേശാതിനിയമത്തിനുശേഷവും മലബാറിൽ കടിയൊഴിപ്പിക്കുകൾ ധാരാളമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ബീച്ച് വരുന്നവെന്നിങ്ങ കാലംമുതൽക്കേ ജാഗ്രതയായി കടിയൊഴിപ്പിക്കുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. 1954 ലെ മലബാർ കടിയായു ദേശാതിനിയമ പ്രകാരം ഉൾക്കടിക്കാക്കും കരവകാരും അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നു അതു അനുഭവത്തിൽ നിഷേധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 1954 മുതൽ 1956 വരെയുള്ള ഈ കാലത്തിനിടക്കും മലബാറിൽ എത്രയോ അധികം കടിയൊഴിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു ഒഴിപ്പിക്കാൻ കോടതികളിൽ നിലവിലുള്ള കേസുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഏതൊരു എഴുപത്തഞ്ചു ശതമാനത്തിലധികം ഉൾക്കടിക്കാരേയും ഒഴിപ്പിക്കാൻ നടപടി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു കാണാം. നീതിന്യായശാക്തീകളിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു രക്ഷയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഗവണ്മെന്റ് പ്രത്യേകം വക്കീലന്മാരെ വച്ചുകൊടുക്കണം. ഇതിന്നു ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധ അടിയന്തരമായി പതിഞ്ഞുകാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങളെ കടിയൊഴിപ്പിക്കുന്നതു് തടയുന്ന ബോംബെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിയമം അടിയന്തിരമായി മെന്റാശി ഗവണ്മെന്റ് നിലവിൽവരുത്തണമെന്നു ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോടടുത്തിരിക്കുന്നു. മലബാറിൽ മേയ്ക്കരി, ഗുരുവായൂർ, പറപ്പന്നം, കണ്ണൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു പുതിയ ഹോസ്റ്റലുകൾ ഇറക്കുവാൻ ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ അഭ്യർത്ഥനയെല്ലാം ഗവണ്മെന്റു സ്വീകരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

SRI V. CHINNAYYA : കമ്മൻ സ്പാനായകർ അവർക്കേ, ഹരിജൻ 10-30
മാനിയത്തേ ആതിർത്തുട് സില വാർത്തേകൾ പേഴ വിരുന്നപുക്കിറേൻ. തற் 10-30
പോതു അറ്റിത്ത പുയലിൻ കാരണമാക ഹരിജൻ മക്കൾ പെരിതും പാട്ടിർക്കുപ്
പറ്റുരുക്കിറുർക്കൻ. അവർക്കുക്കു എല്ലാമം തിവാറണമം അനീക്കു ശർക്കുപ്
എറ്റുക്കുക്കൊണുപുറുക്കും നെവെറ്റുക്കുകയെ പാറാറ്റുക്കിറേൻ. പുയലാൽ
പാട്ടിർക്കുപ് ഹരിജൻ മക്കളിൻ സാർപാർക്കും നന്റി തെറിവിത്തുക്കൊണു
കിറേൻ. പുയൽ കോരമാക അറ്റിത്ത കാലത്തിൽ മക്കുക്കുക്കു പുലവെ,
പാൽ പെറ്റു ഗുതലിയവന്തേ തക്കു സമയത്തിൽ കൊറ്റുതു ഉതലിയ പുയൽ
തിവാറണക്കു കമ്മിറ്റിയുവാനും ശ്രീ കക്കൻ, ശ്രീ രാമയയാ അവർക്കും നമു
ഡെ പാറാറ്റുക്കുക്കു എല്ലാമം ഉറിയവർക്കൻ.

[Sri V. Chinnayya]

[15th March 1956]

சென்ற சில ஆண்டுகளில் ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தைவிட இவ்வாண்டு ஹரிஜன மானியத்திற்கு அதிகத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது. ஆனால் இந்த கோடிக்கணக்கான ரூபாயையும் நாம் நல்ல வழியில் செலவு செய்யவேண்டும் என்பது என் அவா. ஹரிஜன மானாவர்களுக்காகப் பல விடுதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவை யாவும் சரியாக நடப்பதில்லை. இந்த மாதிரியான ஹரிஜன விடுதிகளுக்கு எல்லாம் ஹரிஜன் இல்லாத ஒரு ஜாதியாரை நிர்வாகியாகப் போட்டால்தான் அவை மிகவும் திறமையாக நடக்கும். அவர்களும் சர்க்காருக்குப் பயந்துகொண்டு நடப்பார்கள். ஹரிஜனங்களை இந்த விடுதிகளின் தலைவராக இருப்பதினால், இவர்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் வரும்போது நன்றாக விடுதி நடப்பதுபோலக் காட்டிவிட்டு, பிறகு விடுதிப்பணத்தை சாப்பிடக் கூடிய சூழ்நிலை அதிகமாகி வருகிறது.

அடுத்தபடியாக இன்றைக்கு ஹரிஜன சமூகத்தாரிடையே பள்ளர், பறையர், சக்கிலியர் என்ற பாகுபாடு மிக அதிகமாக இருக்கிறது. ஜாதி ஹிந்துக்களோடு ஹரிஜனங்கள் சரிசமமாக இருப்பதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முன்னர், ஹரிஜன மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே பல பிரிவுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பாகுபாடு காட்டி நடந்து கொள்ளாமல் எல்லோரும் ஒரு வகுப்பாக, எல்லோரும் ஓர் இனமாக நடந்துகொள்ள முயற்சி எடுப்பதுதான் மிக முக்கியம். இந்தச் சபையிலும்கூட பி.ஆர்., பி.எஸ்.ஆர். என்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் முதலில் ஒற்றுமை வந்த பின்னர்தான், மற்றவர்களோடு ஒற்றுமையாக இருக்க வழி ஏற்படும்.

நகரத்திலுள்ள ஹரிஜனங்கள் அதிக முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் கிராமப் பகுதிகளில் அவர்கள் இன்னமும் பிற்போக்கான நிலைமையில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்பு கிடையாது. ஆடுமாடுகள் ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். உலகத்தில் என்ன நடக்கின்றது, நம் அரசாங்கம் என்ன என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒன்றும் தெரியாமல் தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே கிராமப்புறங்களிலுள்ள ஹரிஜன மக்களின் நன்மையை உத்தேசித்து சர்க்கார் பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் கிராமப் புறங்களிலுள்ள ஹரிஜனங்களில் நூற்றுக்கு 75 பேர்களுக்கு உழவதற்கு நிலம் கிடையாது. இன்றைக்கு நம் ராஜ்யத்தில் ஆங்காங்கே காடுகள் இருக்கின்றன. அவை பெயரளவில் காடுகள் என்று இருக்கின்றனவேயன்றி உள்ளே போய்ப் பார்த்தால் மரங்கள் ஒன்றுக்கூட இருக்காது. அவை சாகுபடிக்குத் தான் பயன்படும். இந்த நிலங்களை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுத்த சாகுபடிச் செய்யச் சொன்னால் மிகவும் நன்மையாக இருக்கும். ஹரிஜனங்களுடைய காலனிகளை அங்கே ஏற்படுத்தலாம். இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக சர்க்கார் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை ஒதுக்குகிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கிணறுகளை வெட்டுவதற்கு ஹரிஜனங்களையே நியமிப்பது இல்லை. யார் யாரையோ போடுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி கிணறுகளை சரியாக வெட்டுவது இல்லை. கடல் தண்ணீரைப்போல உப்பாக இருக்கக்கூடிய கிணறுகளை எல்லாம் குடிப்பதற்கு லாயக்கான தண்ணீர் என்று சொல்கிறார்கள். ஹெல்த் ஆபீஸர்களும் அவர்கள் இஷ்டப்படி, நல்ல தண்ணீர் என்று சொல்லி விட்டுப் போகிறார்கள். நான் ஒரு கிணறை வெட்டுவதற்கு முன்பே பரிசோதனை பண்ணிப் பார்த்தேன். அது உப்புத் தண்ணீர். ஆனால் கிணறு வெட்டி சிமெண்டு எல்லாம் போட்ட பின்பு ஹெல்த் ஆபீசர் அது குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் என்று சர்ட்டிபிகேட் வழங்கிவிட்டார். அப்போதும் குடித்துப் பார்த்தேன். அது ஒரே உப்பு. கேட்டால் சிமெண்டு விழுந்ததினால் அப்படி இருக்கிறது. போகப்போக நீர் நன்றாக ஆகிவிடும் என்கிறார். இது மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய விஷயம். இனிமேலாவது

15th March 1956] [Sri V. Chinnayya]

கிணறுகளை வெட்டுமபோது குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் உள்ள பகுதியில் வெட்டவேண்டும். புதுக்கோட்டையில் ஹரிஜனங்களுக்கு எல்லாம் குடிசைத் தொழிலைக் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தவேண்டும். புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் உடனடியாகக் குடிசைத் தொழிலைக் கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. PALANIYANDI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன மானியத்தை கனம் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருப்பதை நான் வரவேற்றாலும்கூட, இந்த நாட்டிலுள்ள ஹரிஜன மக்கள் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையிலேயே இன்னமும் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நாம் ஆண்டுதோறும் ஒதுக்குகின்ற பணம் சரியான முறையில் செலவு செய்யப்படுவது கிடையாது. நாம் செய்கின்ற காரியங்கள் அத்தனையும் இன்றைக்குக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஹரிஜன மக்களின் துன்பத்தைப் போக்கக்கூடியதாக இல்லை. நாளாவட்டத்தில் நன்மை பயக்கலாம் என்று சொன்னாலும்கூட இன்றைக்கு உடனேயே நன்மை பயக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. அவர்களுடைய பிரச்சினை உடனடியாகத் தீர்க்கப்படவேண்டுமென்றால் சர்க்கார் நிலப்பிரச்சினையில் அதிக கவனம் செலுத்தியாக வேண்டும்.

10-15
a.m.

நிலம் இல்லாத ஏழை மக்களுக்குப் புறம்போக்கு நிலங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்திரவு போட்டிருக்கிறோம். நிலம் இல்லாத ஆயிரக் கணக்கான பேர்கள் அதற்கு மனுப்போட்டால் ஒன்றிரண்டு பேர்களுக்கு நிலம் கிடைக்கிறது. ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் கிடைத்திருக்கிறது என்றுகூடச் சொல்லமுடியாது. பல மனுக்கள் கவனிக்கப்படாமல் காலதாமதம் ஆகிறது. கேட்டால் இன்னமும் சர்வே செய்யப்படவில்லை, அல்லது அது ஏரி புறம்போக்கு, ஆற்றுப் புறம்போக்கு என்று ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் சமாதானம் சொல்லிவிடுவார்கள். உண்மையிலேயே பார்த்தால் இந்த புறம்போக்கு நிலங்களின் கணக்கு கிராமத்திலுள்ள கணக்குப் பிள்ளைகளிடம்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் போய்க்கேட்டால் எந்தக் கணக்கையும் சொல்ல மறுக்கிறார்கள். யார் தங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் சொல்கிறார்கள்.

எனக்குத் தெரியும் எனது தொகுதியில் சாதாரணமாக ஒருவன் இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தாலும், அது அவனுக்கு கிடைக்கமுடியாமல் இருக்கிறது. நாங்கள் உழைக்கிறோம், எங்களுக்கு நிலம் கிடைக்க வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு அரசாங்கம் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே அதை உடனடியாக சர்க்கார் அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஷே ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய மனைக்கட்டுகள் வாங்குவதில் அதிக கஷ்டமிருக்கிறது. கிராமங்களில் உயர்ந்த ஜாதி மக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் நல்ல உறவுகொள்ளும்படியான மன மாற்றம் இன்னும் அவர்களிடையே ஏற்படவில்லை. அதன் காரணமாகவும், கிராமப் புறங்களில் உள்ளவர்களுக்கு அதிக கல்வி இல்லாததாலும் உலக விஷயங்களை அறியாதவர்களாக இருப்பதாலும், சில வகுப்பார்வையினங்கள் உயர்ந்த ஜாதி என்று நினைத்துக்கொண்டு ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்ட மனைக்கட்டுகள் வழங்க மறுக்கிறார்கள். சர்க்கார் இது விஷயமாக நல்ல பிரசாரம் செய்து அம்மக்கள் மனமாற்றம் அடையும் படி செய்து ஹரிஜனங்கள் சலபமாக வீடு கட்டிக்கொள்ள மனைக் கட்டுகள் கிடைக்கும்படியான வசதிகள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்போதுதான் நம் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்காக நல்ல காரியங்கள் செய்துவருகிறார்கள் என்று சொல்லமுடியும், ஹரிஜனங்களும் தங்களுக்கு சர்க்கார் நல்லது செய்கிறது என்ற நல்லெண்ணம் கொள்ளுவார்கள்.

[Sri M. Palaniyandi] [15th March 1956]

நமது ராஜ்யம் ஒரு secular State மத சார்பற்ற ராஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நாட்டில் அநேக ஹரிஜனங்கள் கிருஸ்தவர்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய நிலை சாதாரண, மதம் மாறாத ஹரிஜனங்களுடைய கேவல நிலையாகத்தான் இருக்கிறது. நான் நான்கு ஆண்டுகளாக, இந்த மதம் மாற்றப்பட்ட, கிருஸ்தவ ஹரிஜனங்களுக்கும், சாதாரண ஹரிஜனங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் சலுகைகள், கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறேன். அப்படி வற்புறுத்தியும் இந்த சர்க்கார் கிருஸ்தவ ஹரிஜனங்களுக்கு எந்த விதமான சலுகைகளையும் காட்டிவருவதாகத் தெரியவில்லை. இப்படி இருப்பதினாலேயே, இந்த அரசாங்கம் மத சார்பற்ற அரசாங்கமா அல்லது மத சார்புள்ள அரசாங்கமா என்று கேட்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத்தான், இந்த பறையர், சக்கிலியர் என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், மற்றும் அநேக பிற்பட்ட வகுப்பினர்களும் கிருஸ்தவர்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி மதம் மாறிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும், சாதாரண தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும் கொடுக்கும்படியான, சலுகைகள் ஏன் கொடுக்கக் கூடாது? ஹரிஜன மாணவர்கள், கிருஸ்தவ மாணவர்களாக இருந்தால் எந்த விதமான சலுகையும் கிடைப்பாது. இது என்ன நியாயம்? ஏன் இந்த பாரபட்சம்? இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் பிற்பட்ட சமூகத்தினரும், கிருஸ்தவர்களாக, மாறின் பிறகு ஏதாவது வாழ்க்கைத் துறையில் உயர்ந்திருக்கிறார்களா என்றால், எந்த விதமான உயர்வும் அடைந்திருப்பதாகக் காணோம். கிருஸ்தவ பாத்திரிமார்கள், அவர்கள் கிருஸ்தவர்களாக மாறினவன், அவர்களுக்கு எல்லா உரிமைகளும் வந்துவிட்டன என்று சொல்லலாம். ஆனால் உண்மையில் அப்படி இல்லை. கிராமங்களில், மதம் மாறிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இன்னும் எப்போதும் போல் மற்ற ஜாதி மக்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த மதம் மாறிய கிருஸ்தவ தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களும், படிப்பு முதலிய காரியங்களுக்காக, சலுகைகளை சர்க்காரிடமிருந்து எதிர் பார்க்கிறார்கள். நானும் இந்த நான்கு ஆண்டுகளாக இதனை வலியுறுத்திச் சொல்லி வருகிறேன். அரசாங்கம் இது விஷயமாக முக்கிய கவனம் செலுத்தி, மதம் மாறிய கிருஸ்தவ, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு, பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு எல்லா சலுகைகளும் கொண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக இந்த தாழ்த்தப்பட்ட கிருஸ்தவ மாணவர்கள் தாசில்தாரிடம் சர்ட்டிபிகேட் வாங்குவதில் ஒரு கஷ்டமிருக்கிறது. எந்த மாணவருடைய தகப்பனர் மட்டும், அவர் காலத்தில் மதம் மாறி இருக்கிறாரோ, அவர்களுக்குத்தான் அரை சம்பள சலுகைக்கான சர்ட்டிபிகேட் தாசில்தார்கள் கொடுப்பார்கள். மாணவனுடைய பாட்டன் முப்பாட்டன் கிருஸ்தவனாக மாறி இருந்தால், அவனுக்கு அந்த சலுகைக்கான சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கப்பட மாட்டாது என்று விதி இருக்கிறது. இந்த பாகுபாடு இருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால், கிருஸ்தவ ஹரிஜன மாணவர்களுடைய பாட்டனார் மதம் மாறி இருந்தாலும், இந்த சர்ட்டிபிகேட் தாசில்தாரிடம் வாங்குவதற்காக, தங்கள் தகப்பனார்தான் மதம் மாறியவர் என்று பொய்சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. மற்றும் சில மாணவர்கள், தங்களுக்குள்ள பயத்தாலோ, அல்லது உண்மை சொல்ல வேண்டுமென்ற காரணத்தாலோ, தங்கள் பாட்டனார் காலத்திலிருந்து கிருஸ்தவர்களாக இருக்கிறோம் என்று சொல்லிவிடுவதால் தாசில்தார்கள், அவர்களுடைய சலுகைக்கான சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்க மறுத்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே இவ்வித கஷ்டமெல்லாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் எல்லா கிருஸ்தவ ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் அரை சம்பள சலுகை யுண்டு என்று உறுதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஹரிஜன Welfare இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டால், இதிலுள்ள தலைமை அதிகாரிகள் நல்லெண்ணெய்துடன் ஹரிஜனங்களுடைய அபிவிருத்திக்காக நல்ல காரியங்கள் செய்து வருகிறார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். மாவட்ட தலைமை அதிகாரிகள், கலெக்டர்கள் முதலானோர் பல நல்ல காரியங்களை ஹரிஜனங்களுக்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும், செய்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக சொல்லவேண்டுமென்றால், திருச்சி ஜில்லா கலெக்டர் அவர்கள் உண்மையிலேயே, ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்ற விஷயமாக நல்ல அக்கறை

15th March 1956] [Sri M. Palaniyandi]

எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு நல்ல தொண்டாற்றி வருகிறார்கள். அத் தொண்டை நாம் எல்லாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஆனால், ஹரிஜன Welfare விஷயமாக கீழ்தர அதிகாரிகள் செய்யும் காரியங்கள், பேச்சுகளைப் பார்த்தால், வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு லால்குடிக்குச் சென்று இருந்தேன். அந்த நேரத்தில் ஒரு ஹரிஜன ஹாஸ்டலுக்குப் போக நேர்ந்தது. அந்த ஹாஸ்டலிலுள்ள ஹரிஜன மாணவர்கள், ஹாஸ்டல் வார்டனைப் பார்த்து, சாப் பாட்டில் பூச்சி விழுந்திருக்கிறதென்று புகார் செய்தார்கள். அதற்கு அந்த வார்டன், மாடு திங்கும் பறையன், பூச்சியைத் திங்கக் கூடாதா என்று கேட்டார். அப்போது அருணாசலம் என்ற அங்கத்தினர்கூட இருந்தார், மாகாத்தமா காந்தி, ஹரிஜனங்களுக்கு அதிகமான சலுகைகள் கொடுக்கும் படியான நிலைமையை உண்டுபண்ணி விட்டார், அவரை கொன்ற கோட்சே இப்போதுருந்தால் வரவேற்று மாலை போடுவேன் என்றும் அந்த ரார்டன் சொன்னார். இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையுள்ள ஒரு வார்டன் எப்படி ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு தொண்டுசெய்ய முடியும் என்று கேட்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் கண்டிப்பாக எவ்வித தொண்டும் செய்யமாட்டார்கள்.

SRI P. CHELLATHURAI : சபாநாயகர் அவர்களின் மூலமாக கேட்கிறேன். அந்த வார்டன் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர், அவருக்கு பெயர் என்ன என்பதை சொல்லும்படி கேட்கிறேன்.

SRI M. PALANIYANDI : கனம் அங்கத்தினர் தயவு செய்து அவருடைய வகுப்பைப்பற்றியும், பெயரைப்பற்றியும் கேட்கவேண்டாம். அதை இங்கே சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. அங்கே இருக்கும் வார்டனுடைய வேலையைப்பற்றித்தான் சொல்லுகிறேன். ஆகையினால், இப்பேர்ப்பட்ட வார்டன் வேலை பாரப்பவர்கள், ஹரிஜன முன்னேற்றத்தில் ஆர்வமும், நல்லெண்ணமும் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். மகாத்மா காந்தி சொன்னபடி, விரும்பியபடி, ஹரிஜனத் தொண்டில் ஈடுபடுவேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கவேண்டும். ஏதோ, ஹரிஜனங்களை கை தூக்கிவிடப்போகிறோம் என்று பொய் சொல்லிக்கொண்டு, ஜனங்களின் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டு ஏமாற்ற பார்க்கக்கூடாதென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தற்போது சர்க்கார் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு ஏதோ படிப்புச் சலுகை, சாப்பாட்டுச் சலுகை கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இச் சாப்பாட்டுச் சலுகை எல்லா இடங்களிலுமுள்ள ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் கிடைப்பதில்லை. அதனால் அநேக ஹரிஜன மாணவர்களுக்குப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போக முடியாததில்லை. ஹரிஜன மாணவர்கள் எங்கு படித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அங்கு எல்லாம் அவர்களுக்கு இலவசமாக உணவு வழங்க சர்க்கார் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். ஆகவே, சமூகத்திற்காக தொண்டாற்றும் மக்கள் உண்மையாகவும், நல்லெண்ணத்துடனும் தொண்டாற்ற வேண்டும். அது அந்த மக்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமையாகும். இதை விட்டு, தங்களை மாற்றிவிடுவார்களே, என்ற காரணத்திற்காக, ஹரிஜனங்களுக்கு நல்லது செய்வது போல் நடப்பதால் பிரயோசனமில்லை. எந்த விதமான கெட்ட எண்ணமும் இல்லாமல் உண்மையிலேயே, ஹரிஜன அபிவிருத்திக்காக, அதில் சம்பந்தப்பட்ட கீழ்தர அதிகாரிகள், நல்ல ஆர்வத்துடன் பாடுபட வேண்டும். ஆகவே, இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நல்ல ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களை நல்லெண்ணத்துடன் செய்ய வேண்டுமென்று இவ் விலாகாவிலுள்ள மேலதிகாரிகளுக்கும் கீழ் அதிகாரிகளுக்கும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தாக்கீது அனுப்பும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹரிஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உண்மையிலேயே உயர வேண்டுமென்றால் முதலாவதாக, சீக்கிரமாக கிராமங்களிலுள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதாவது, அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய, உடனடியாக, அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள கிராமங்களில் மனைகள் புறம்போக்கு நிலங்களை ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மறுபடியும் சொல்லுகிறேன், இந்த கிருஸ்தவ ஹரிஜனங்களுக்கு

[Sri M. Palaniyandi] [15th March 1956]

சலுகைகள் வழங்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக மனுக்கள் போட்டுக் கொண்டும், கேட்டுக்கொண்டும் வருகிறார்கள். சர்க்கார் இதில் மிக்க கவனம் செலுத்தி, உடனடியாக அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகள் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு முறையில், இந்த ஹரிஜனங்களுக்கு கடன் கொடுத்து, வீடுகள் கட்டிக்கொள்ளும் வசதியை அவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு நல்ல சலுகைகள் தரப்பட வேண்டும். இவ் வகுப்பினரைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளுக்கான பண உதவி மத்திய சர்க்கார் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டால், தர முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். இம்மாதிரி மத்திய சர்க்கார் உதவி கிடைக்காததால் அநேக பிற்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு தற்போது ஏதோ சம்பள சலுகை கொடுத்தாலும், அது போதாது. அவர்கள் எல்லா சலுகைகளும் பெறும்படியான நடவடிக்கை களை சென்னை சர்க்கார் உடனடியாக எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

SRI M. KATTIMUTHU : கனம் சபைத்தலைவர் அவர்களே, ஹரிஜன முன்னேற்ற மான்யத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையை பரிபூரணமாக வாபேற்று சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன். இப்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை அவ்வளவு அதிகமானது என்று சொல்ல முடியாது என்பதே என்கருத்து. இந்த மாகாணத்திலுள்ள ஜனத்தொகையில் ஆறில் ஒரு பங்குள்ள ஹரிஜனங்களுக்கு, ராஜ்யத்திற்கு வரும் வருமானத்தில் குறைந்தது ஆறில் ஒரு பங்கு, அதாவது 10 கோடி ரூபாயாவது ஒதுக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அவ்வளவு தொகையை ஒதுக்கி வேலை செய்தால் கூட இப்போதுள்ள நிலையில் ஹரிஜனங்கள் ரல்ல முன்னேற்றம் அடைந்துவிடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இப்போது ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குவதற்கு யோசனை செய்து, அடுத்த ஆண்டில் ஒரு 5 கோடி ரூபாயாவது இவர்களுடைய அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவ்வளவு ரூபாய் ஒதுக்கினால்தான் இப்போது இருக்கும் அவர்களுடைய நிலைமையை ஓரளவாவது சீர்படுத்த முடியும்.

சில கிராமங்களில் குடிக்கக்கூட தண்ணீர் இல்லாமல் ஹரிஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குடி தண்ணீர் கிணறுகளை, முன்பெல்லாம், ஹரிஜன Welfare ஆபீசர்கள் வெட்டிக்கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போது அக்காரியம் கிராம நல அபிவிருத்தித்திட்டத்தின் கீழ் வந்து விட்டதால், அவர்கள் இக்கிணறுகளை வெட்டிக்கொடுப்பதில்லை. ஆனால் இக்கிராம அபிவிருத்தி திட்ட ஆபீசர்கள் ஹரிஜனங்கள் விஷயமாக அதிக கவனம் செலுத்தாமலும், அவர்களுக்குக் குடிதண்ணீர் கிணறுகளை வெட்டிக்கொடுக்காமலும் தட்டிக்கழிக்கிறார்கள். சின்னசேலம் பிரக்காவில், சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம் உள் நாட்டு அபிவிருத்தித் திட்டம், தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம் என்றெல்லாம் வேலை செய்கிறார்கள். இதனால் கிராமங்களில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், ஒரு கிராமத்தில் ஒரு வாசகசாலை ஏற்படுத்துவது, இன்னொரு கிராமத்தில் கக்கஸ் கட்டுவது, இன்னொரு கிராமத்தில் பாலம் கட்டுவது போன்ற இவ்விதமான காரியங்கள்தான் செய்து வருகிறார்கள். அங்கே, செய்யப்படும் செலவில், எந்த விதமான ஒரு காரியமும் ஹரிஜனங்களுக்காக செய்யப்படவில்லை. ஆகையினாலே இனி தேசிய மிஷ்னர்ரிப்புத் திட்டங்கள் ஹரிஜன மக்களுக்கு ஓரளவு பயன்படக்கூடிய நிலைமையிலே கவனிக்கப்படவேண்டும். வரக் கூடிய ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலே ஏதாவது நல்ல காரியங்களை சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு செய்து கொடுக்க தகுந்த உண்மைப் பணிசெய்யும் அதிகாரிகளை நியமித்து ஆவன செய்ய வேண்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக குடியிருப்பு மனை விஷயமாக முன்பு ஒரு சமயம் கேள்விக்கு மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்பொழுது ஹரிஜனங்கள்

15th March 1956] [Sri M. Kattimuthu]

அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற மனையை வேண்டாம் என்று மறுக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற மனை சுகாதாரத்திற்கும், தேவைகளுக்கும் சரியாக இருந்தால் மறுக்கப்போவதில்லை. கொடுக்கின்ற மனை குளங்குட்டைகளுக்கு அருகிலோ, சதுப்பு நிலங்களிலோ உள்ள புறம்போக்கு நிலங்களைக் கொடுத்தால் அதை வாங்க அவர்கள் மறுக்கிறார்களே தவிர நல்ல நிலமாகக் கொடுத்தால் அதை மறுக்க வேண்டிய அவசியமே இருக்காது. குடியிருப்பு மனை ஜாரி செய்கின்ற காலத்திலே கிராமத்திலே இருக்கக்கூடிய மிராசதாரர்களுக்கோ அல்லது செல்வாக்கு படைத்தவர்களுக்கோ சர்க்கார் இடம் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி இடம் கொடுத்துக் கொண்டு போனால் இந்த மனை ஜாரி செய்கின்ற விஷயங்களெல்லாம் சீக்கிரமாக முடிவு பெறுது. விருத்தாசலம் தாலுகாவிலே இடையூர், இலங்கியநல்லூர், சேப்பாக்கம், கம்மாபுரம், கோமங்கலம், இறையூர் போன்ற இன்னும் அநேக கிராமங்களிலே குடியிருப்பு மனை வேண்டுமென்று சுமார் 5 வருஷ காலமாக வாதாடியும் நாளையவரைக்கும் எந்த விதமான பலனும் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் இதற்காக ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை சர்க்காருக்கு வீதாச்சாரத் தொகை கொடுத்து இருக்கிறார்களே தவிர அதனால் லாபம் ஒன்றும் கிடையாது. ஆகவே சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு மனை கஷ்டமாக இருக்கிற இடங்களிலே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்களே தவிர அவர்களால் எந்த விதமான நன்மையும் ஹரிஜனங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஜில்லா ஹரிஜன முன்னேற்ற ஆபீஸ் பள்ளிக்கூட பிள்ளைகளுக்கு போடுகிற சோற்றைத் தவிர எந்த விதமான முன்னேற்றத்தையும் செய்யவில்லை. சேரியில் இருக்கக்கூடிய ஹரிஜனப் பிள்ளைகளுக்கு சோறுபோடுவது மட்டும் போதாது. ஹரிஜனங்களுக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றனவா, குடி தண்ணீர் வசதி இருக்கிறதா, ரோடு வசதி உண்டா, வீட்டு வசதி கிடைத்திருக்கிறதா, ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வாரம், குத்தகை, கூலி போன்ற சண்டைகள், தகராறுகள் ஏற்படுகின்றனவா என்பன போன்ற நல்ல காரியங்களை ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீசர்கள் கவனித்து, அவர்கள் முன்னுக்கு வருவதற்கான காரியங்களை செய்ய வேண்டும். வெல்பேர் ஆபீசர்களாக இருப்பவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு என்னென்ன கொடுமைகள் நடக்கின்றன என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். ஹரிஜனங்களிடத்திலே போலிஸ் அதி காரிகள் மிகவும் அட்டகாசம் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். கள்ளக் குறிச்சி தாலுகா புரசக்குரிச்சியிலே ஜாதி இந்துக்களுக்கும் ஹரிஜனங் களுக்கும் தகராறு இருந்தபொழுது வலஞ்சலம் போலிஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் சரியான முறையில் நியாயம் தீர்க்காமல் மிராசதாரர்கள் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு ஹரிஜனங்களை அடித்து துன்புறுத்தினார்கள். விருதாசலம் தாலுகா செருவம்பார் என்ற கிராமத்திலே ஜாதி இந்துக்கள் ஹரிஜன சேரிகளுக்கு தீ வைத்தார்கள். ஹரிஜனங்களை அடித்து பண்ணை வேலையே செய்ய வேண்டும், மேளம் கொட்ட வேண்டும், செத்த மட்டை தூக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் துன்பப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்கு மங்கலம்பேட்டை போலீஸ் ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கு உடந்தை. சாத்துக்குடல் கிராமத்திலே வார குத்தகை தகராறு வரும்பொழுது, அங்குள்ள மிராசதாரர்கள் மதுரையிலேயிருந்து அடியாட்களை கொண்டுவந்து ஹரிஜனங்களை அடித்தார்கள். இதற்கு விருத்தாசலம் டவுன் போலீஸ் வந்தது. அவர்கள் மிராசதாரர்களிடத்திலே சாப்பிட்டுக்கொண்டு ஹரிஜனங்களுக்கு ஹிம்சை செய்தார்களே தவிர எந்த விதமான நன்மையும் செய்யவில்லை. பெண்ணடைத்திலே நடந்த கலவரங்களில் போலீஸார் ஹரிஜன சேரிகளில் புகுந்து குடிசை களிலுள்ள சட்டி பாணைகளையெல்லாம் உடைத்து, ஹரிஜனங்களை அடித்து, ஹரிஜனப் பெண்களையெல்லாம் மானபங்கம் செய்து மிராசதாரர்களுக்கு உடைந்தையாக இருந்தார்களே தவிர ஹரிஜனங்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் செய்யவில்லை.

- சிதம்பரம் தாலுகாவிலே, குணமங்கலம் கிராமத்தில் . . .

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : அங்கத்தினர் போலீஸ் அதிகாரிகள் மீது குறை சொல்லும்பொழுது அதை நிரூபிக்கக் கூடிய சக்தி அவருக்கு இருக்கின்றதா என்பதை யோசித்துக்கொண்டு

[Sri B. Parameswaran] [15th March 1956]

தயவு செய்து பேசுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அங்கத்தினர் போலீஸ் அதிகாரிகள் செய்கின்ற அக்கிரமம் என்று அநேக கிராமங்களைக் குறித்து சொல்கின்றார். அதைப்பற்றி இங்கே சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே அதை நிரூபிக்க முடியுமா என்று யோசித்துக்கொண்டு பேசும்படியாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. DHARMALINGAM : Sir, we are given freedom to express our opinions on the floor of the House; the Hon. Minister warns the hon. Member that he should not speak on such matter without proof. Is that in order, Sir?

MR. SPEAKER : The Hon. Minister said that before the hon. Member casts aspersions on responsible people like the Police authorities, he must himself be satisfied and must say that with a full sense of responsibility. That is all. I do wish that when aspersions are cast or remarks and opinions are made against officials who are themselves responsible people, hon. Members also should feel a sort of responsibility in making such statements.

SRI S. RAMALINGAM : சார், ஸ்ரீ கட்டிமுத்து அவர்கள் சொல்லிய குற்றச்சாட்டுகளை சர்க்கார் நேரடியாக விசாரிக்க தயாராக இருக்கிறார்களா? அப்படி தயாராக இருந்தால் அந்த குற்றச்சாட்டுகளை யெல்லாம் அவர் நிரூபிக்கவும் தயாராக இருக்கிறார். ஆகையினால் மந்திரி அவர்களை நேரடியாக பதில் சொல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : ஸ்ரீ கட்டிமுத்து அவர்களுக்கு அவருடைய பொறுப்பு என்ன என்று தெரியும். அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமலிங்கம் அவருக்காக பரிந்து பேச வேண்டிய அவசியமில்லை. நான் சொன்னது என்னவென்றால் எதவேண்டுமானாலும் பேசலாம். ஆனால் பேசுவதன் விளைவு என்ன வாகும் என்று நினைக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அதிகாரிகள் இங்கு இல்லை. குறிப்பிட்ட அதிகாரியைப்பற்றி சொல்வதென்றால் பிறகு தப்பாக முடிந்துவிடுமே என்ற எண்ணக்கூடன் அங்கத்தினருக்கு யோசனை கூறினேனே ஒழிய, தப்பா, தப்பு இல்லையா என்று சொல்வது சபாநாயகரின் பொறுப்பு.

SRI S. RAMALINGAM : விசாரிக்கிறார்களா என்றுதான் கேட்டேன்.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : விசாரணையில் இருப்பதனால் தான் பேசுவது தவறு என்று நான் சொல்கின்றேன்.

10-58
a.m.

* SRI M. KATTIMUTHU : நான் சொன்ன குற்றங்களையெல்லாம் நிரூபிக்க வேண்டுமானால் தகுந்த ஆதாரங்களோடு சொல்வதற்கு தயாராக இருக்கிறேன். சிதம்பரம் தாலுகா குணமங்கலத்தில் வார குத்தகை சாகுபடி தகராறு காரணமாக அங்கே நடந்த சம்பவத்தில் ஹரிஜனங்கள் அடிக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். ஒரு ஜில்லா போர்டு மெம்பர், மதுரை என்பவர், ராஜினாமா செய்யும்படியாக போலீஸார்கள் அவரை அடித்து உதைத்து, மெம்பர் ஸ்தானத்தையே பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். ஆகையினால் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு கீழே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் தங்களுடைய எண்ணங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. நான் அதிகாரிகள் மேல் குற்றத்தை சுமத்த வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. “மற்றவர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் எவ்வளவு பங்கு உண்டோ அதே முறையிலே எங்களுக்கும் உண்டு, நாங்களும் ஊநாயக சமூகத்திலே மனிதனாக நடக்கக்கூடிய நிலைமையிலே இருக்கிறோம். ஆகவே எங்களை அடித்து உரிமைகளை பிடுங்க வேண்டாம்” என்று தான் சொல்கிறேனே தவிர அதிகாரிகள் மீது குறைகளை சுமத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு கிடையாது.

15th March 1956] [Sri M. Kattimuthu]

அடுத்தபடியாக அஜிஸ்நகர் கிராமத்திலே மக்களின் வசதிகளுக்காக ஏழு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாக சர்க்கார் சொல்கிறது. ஆனால் அங்கே இருக்கக்கூடிய ஏரிக்கு வாய்க்கால் இல்லாத காரணத்தால் தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே அதற்கு தனிப்பட்ட வாய்க்கால் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அஜிஸ்நகர் கிராமத்திலே இருந்த வைத்திய சாலை யை எந்த வித காரணமும் இன்றி திடீரென்று நெய்வேலி சரங்கத்திற்கு மாற்றி இருக்கிறார்கள், ஆகவே அங்கே ஒரு வைத்திய சாலை யை வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலி சரங்கத்திலே, அஜிஸ்நகர் ஸெட்டில்மெண்டில் வேலையற்றிருக்கிற ஹரிஜன ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் அதிகமாக வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அஜிஸ்நகரிலே புதிதாக போடப்பட்ட பம்புகளைச் சுற்றி உள்ள களர் நிலங்களை வெகு செலவுசெய்து பயிரிடும் பலன் கிடையாது. இப்பொழுது அந்த நிலங்களுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 39-8-0 வாய்தா போட்டு இருக்கிறது. ஆகவே அந்த கிஸ்தியைக் குறைத்து நியாயமான தீர்வை போடும்படியாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அஜிஸ்நகர் ஸெட்டில்மெண்ட் ஏற்பட்ட காலத்தில் தான் பலலாவரம்-பம்பல் ஸெட்டில்மெண்ட், மதராஸ்-பெரம்பூர் பிரிவிலி நகர் ஸெட்டில்மெண்ட் ஏற்பட்டது. ஆகவே பலலாவரத்திலுள்ள ஸெட்டில்மெண்டுக்கும், பெரம்பூர் பிரிவிலிநகர் ஸெட்டில்மெண்டிற்கும் வீடுகள் கட்டுவதற்கான சலுகைகள், மற்றும் கடன் சலுகைகள், மாடுகள் கிடைக்கும் சலுகைகள் கைதொட்டிகள் வசதி முதலியனெவ்வெல்லாம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பம்பல்-பெரம்பூர் ஸெட்டில்மெண்டைப் பற்றி எந்த வரவு செலவு கணக்கும் பட்ஜெட்டில் காணோம்.

அடுத்தபடியாக, ஜாதி வித்தியாசக் கொள்கைகள் எங்களுடைய தாலுகாவில் அதிகமாக இருக்கின்றன. இது ராஜ்யம் பூராவுமே ஒரு பேய்க் கூத்தாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் இந்தப் பேயை ஒட்டுவதற்காக லட்சக் கணக்கில் பணத்தை ஒதுக்குகிறார்கள். இதற்காக பிரசாரம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எங்கள் ஜில்லாவைப் பொருத்தவரையிலும் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. நான் அடிக்கடி எங்கள் ஜில்லாவிலுள்ள ஹரிஜன நல அதிகாரியைப் போய்ப் பார்த்து இது விஷயமாகச் சொல்லுவதுண்டு. அவரும் இதைப்பற்றி எதையும் செய்யவில்லை. தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் பெருவாரியான அளவில் ஜாதி துவேஷம் இருக்கிறது. இந்த துவேஷம் மறைய வேண்டுமென்றால் நல்ல பிரசாரம் அவசியம். வருஷத்திற்கு ரூ. 18 கோடி வருமானம் சர்க்காருக்கு வந்த மயக்க பானங்களை விலக்க மதுவிலக்கை கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இப்படி பல கோடி ரூபாய் நஷ்டத்தில் பல பெரிய பெரிய நல்ல காரியங்களை சர்க்கார் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, இந்தத் தீண்டாமை என்ற அராஜகமான வார்த்தையை நம் நாட்டிலிருந்து விலக்குவதற்கு ஒரு நல்ல திட்டம் கொண்டுவர வேண்டும்; எவ்வளவு செலவானாலும் ஒரு நல்ல திட்டம் கொண்டுவந்து அதை நிறைவேற்றி ஹரிஜனங்களுக்கும் உரிய அந்தஸ்தைக் கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் இதற்காக என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான், அவர்கள் சரியான நடவடிக்கையை என்ன செலவானாலும் எடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேன்.

ஹரிஜனங்களுக்கு பள்ளிகளில் ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது; ஹரிஜனங்களுக்கு வேண்டிய குடியிருப்பு நிலங்களைக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது; ஹரிஜனங்களுக்கு பயிர் செய்யக்கூடிய நிலங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். என்னுடைய தாலுகாவில் பல ஹரிஜனங்கள் நிறைய நிலங்களில் 30 வருஷங்களாக விவசாயம் செய்துவருகிறார்கள். சாதாரணமாக 10 வருஷங்கள் ஒருவன் பட்டாவை மற்று ஒருவர் அனுபவித்து வந்தாலே அந்த நிலங்கள் அவருக்கு அனுபோகப்படி பட்டா செய்யப்பட்டு சொந்தமாக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது 30 அல்லது

[Sri M. Kattimuthu]

[15th March 1956]

40 வருஷங்களாக அந்த நிலங்களில் பயிர் செய்து வந்திருக்கும் இந்த ஹரிஜனங்களுக்கு அவை சொந்தமாக்கப்படவேண்டும். அவர்களுக்கு அந்த நிலங்கள் கிடைக்காதபடி அங்குள்ளவர்கள் இப்போது அந்த நிலங்களில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் சேரியை விட்டு ஓடிப்போகக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே ஹரிஜன மக்கள் நல்ல விவசாயி ஆகி சுதந்தர உரிமையுடன் காந்தியின் திட்டப்படி மனிதனாக வாழ வழி செய்ய சர்க்கார் முழு முயற்சியும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : The hon. Member's time is up.

11-10
a.m.

* SRI S. VADIVELU : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன மானியத்தை ஆதரித்து ஒருசில விஷயங்களை சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். உலக அரங்கில் இன்று இந்தியாவின் கௌரவம் அந்தஸ்தும் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலைமையில், இந்தியாவிலுள்ள மக்களில் ஒரு பகுதியினர் வாழக்கையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டும், சமுதாயத்தில் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருந்துகொண்டும், சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும் தீண்டப்படாதவர்களாகவும் கருதப்பட்டு நாட்டில் ஒரு புறத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், நம்முடைய அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் பற்றி மற்ற நாட்டவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்பதைத்தான் இந்த சமயத்தில் நான் வருத்தத்துடன் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வருஷாவருஷம், ஹரிஜன மக்களுக்காக ஒரு சில சலுகைகள் நமது சர்க்காரால் வழங்கப்பட்டுவருகின்றன. அந்தச் சலுகைகள் எப்படியெப்படி அமல் நடத்தப்பட்டுகின்றன என்பதைப்பற்றியெல்லாம் எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். எனக்குப் பின்பு பேசப் போகின்ற கனம் அங்கத்தினர்களும் சொல்லக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த சலுகைகள் வழங்கப்படும் கூட அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் மாறுதல் ஏற்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்தால் காரணம் புலப்படும். உதாரணமாக, ஒட்டை உள்ள ஒரு குடத்தில் எவ்வளவுதான் தண்ணீரை இறைத்து இறைத்து ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் குடம் நிறையாது. தண்ணீர் கீழே வீசிக் போய்க் கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே, ரூ. 1,33,66,300-ஐ ஹரிஜன முன்னேற்றத் திற்காக ஒதுக்கிவிட்டால் போதாது ; ஹரிஜனங்களுக்கு நியை சலுகைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று விளம்பரம் செய்துவிட்டால் போதாது ; அடிப்படையிலே என்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்று பார்த்து அடிப்படையிலே அவசியமாக மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டும். இன்று ஹரிஜனங்களின் வாழ்க்கை தரத்தில் மாறுதல்கள் வேண்டுமென்றால், குறிப்பாக அவர்களுக்கு புறம்போக்கு தரிசு நிலங்களை பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். 35 லட்சம் ஏக்கர் தரிசுப் புறம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த நிலங்களையெல்லாம் ஹரிஜனங்களுக்கும், ஏனைய ஏழை ஜனங்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்து, சர்க்காரில் இருக்கக்கூடிய பணத்தை விவசாயம் செய்ய செலவு செய்தால், ஹரிஜனங்கள் ஓரளவு வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியும். சமூகத்திலும் அந்தஸ்தும் உயரும்.

அடுத்தபடியாக, ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் கோவில்களின் பேரிலும் மடாலயங்களின் பேரிலும் இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களை ஒரு சில நிலப்பிரபுக்கள் தான் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அந்த நிலங்களை குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கு சுமார் ரூ. 10,000 கொடுக்க வேண்டும். பெரிய நிலப்பிரபுக்கள் தான் ரூ. 10,000 பொய்சிட்டுக் கட்டி அவைகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது. இந்த மாதிரியான இடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு விதிலிலுக்கு அளித்து, அவர்கள் பொய்சிட்டுக் கட்டாமலேயே நிலங்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றிருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால் நிறையக் கோவில் நிலங்களை ஹரிஜனங்கள் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு அவைகளில் பயிர் செய்வார்கள் ; அதன்மூலமாய் ஹரிஜனங்களுடைய வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்.

15th March 1956]

[Sri S. Vadivelu]

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். ஹரிஜன இலாகா சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அல்ல, மற்ற இலாகாக்களைப் பற்றியும் கூற விரும்புகிறேன். மற்ற இலாகாக்களைப் பற்றி இப்போது பேசவேண்டாமென்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னாலும் கூட நான் அவைகளைப்பற்றிப் பேசாமலிருக்க முடியவில்லை. எந்த இலாகாவிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களானாலும் சரி, அவர்கள் ஹரிஜனங்களை “போடங்கள், வாங்கன்” என்று மரியாதையாகச் சொல்வதில்லை. போலீஸ் இலாகாவிலுள்ளவர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் ஹரிஜனை “அப்படி நல்லுடா, நாயே” என்றுதான் சொல்கிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லுவதானது சம்பந்தாசம்பந்தம் இல்லாவிட்டாலும்கூட, எந்த இலாகா சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தாலும் இதை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தான் சொன்னேன். ஹரிஜனங்களும் அந்தஸ்து உள்ளவர்கள், அவர்கள் உழைக்கக் கூடியவர்கள், அவர்கள் பரபுடக்கூடியவர்கள், உண்மையிலேயே பரபுருகிறவர்களை மதிக்க வேண்டுமென்று நீனைத் தால் ஹரிஜனங்களை மதிக்க வேண்டுமென்று எல்லா இலாகாக்களுக்கும் அரசாங்கம் வற்புறுத்தவேண்டுமென்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். துண்டுபிரசாரமும் விடுபடவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ஹரிஜன இலாகாவுக்குப் போடப்படக்கூடிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எம்.எ., ஐ.ஏ.எஸ். முதலியவைகளெல்லாம் பாஸ் பண்ணியிருந்தாலும், பெரிய படிப்புகள் படித்திருந்தாலும் கூட, தாங்கள் ஏதோ பெரிய படிப்பு படித்துவிட்டு வந்திருப்பதாக எண்ணிவிடக் கூடாது; சமூகத் தொண்டு செய்வதற்கு வந்திருப்பதாகவே அவர்கள் நினைக்கவேண்டும். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருத்தபோதும் சரி, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் போய்விட்டபிறகும் சரி, எத்தனையோ அரசர்கள் இருந்தாலும் சரி, எத்தனையோ அரசர்கள் போய் விட்ட பிறகும் சரி, கிராமத்திலுள்ள ஹரிஜனங்கள் பின்தங்கிய இருக்கிறார்கள். ஆகவே உத்தியோகஸ்தர்கள் தாங்கள் சமூகத் தொண்டு செய்வதாக நினைக்க வேண்டுமே தவிர, தாங்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்ற மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக இருக்கக்கூடாது என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஹரிஜன இலாகா தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். அங்கே நடந்த ஒரு சில சம்பவங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாகப்பட்டினத்தில் பிரதமராமபுரம் என்ற ஊரில் ஒரு போஸ்டாபீஸ் இருக்கிறது. அந்தத் தபாலாபீஸில் ஒரு ஹரிஜன காலேஜ் மாணவன் “பக்கத்தில் நின்று தபால் கார்டு வாங்குகிற” என்ற காரணத்திற்காக ஜாதிய மனப்பான்மைக் கொண்ட அந்த போஸ்டாபீஸ்டர் செருப்பால் அடித்தார். இதுபற்றி எல்லா டிபார்டுமெண்டுகளுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது கேஸ் நடக்கிறது. இந்தக் காரியத்தை சரியா அல்லது தப்பா என்று எதுவும் நான் சொல்லவில்லை. சம்பவம் நடந்திருக்கிறது என்பதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அந்த ஹரிஜனன் செருப்பால் அடிக்கப்பட்டு, மூர்ச்சையடைந்து கீழே வீழ்ந்தார். அதுபற்றி ஹரிஜன இலாகாவுக்கும் மற்ற இலாகாக்களுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இன்றுவரையிலும் ஹரிஜன இலாகாவின் அங்கு வந்து விசாரிக்கவில்லை. இந்த முறையில் தான் இன்றைக்கு ஹரிஜன இலாகா வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறது. மற்ற இலாகா ஓரளவு விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, எட்டுக்குடியில் ஒரு முருகன் கோவில் இருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் ஹரிஜனங்கள் குடியிருந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் செத்த பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு புதைத்துவிட்டு வரும்போது சில ரௌடிகள் ஒரு ஹரிஜனை அடித்து கைமுறிக்கப்பட்டு, அது சம்பந்தமாய் வளவலம் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அனுமதிக்கப்பட்டு அடித்தவர்மீது நடவடிக்கை எடுப்பதாக போலீஸ் அதிகாரி சொல்லி அதன் பின் தஞ்சை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். இருபது நாளைக்கு மேல் இருந்து கைமுறிந்ததை சவுகரியமாக்கிக்கொண்டு வந்து மாதம் ஆறு ஆகியும் கூட இன்று வரையிலும் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

[Sri S. Vadivelu]

[15th March 1956]

இது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் நடந்த விஷயம். இந்த மாதிரி ராஜ்யம் பூராவிலும் பல விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இந்த எட்டுகுடி விஷயத்தைப்பற்றி வலிவலம் போலீஸாருக்கு நான் தெரிவித்தும் கூட, இன்று வரையிலும், மாதங்கள் ஆறு ஆகியும், நடவடிக்கை ஒன்றும் எடுக்கப்படவில்லை. பழைய காலத்தில் அங்கே ஒரு விவசாயி தேங்காயைப் பிடுங்கிவிட்டான் என்றால், அவனுக்கு 6 மாதங்கள் சிறை தண்டனை கொடுக்கப்படும். இந்த மாதிரி போலீஸிலும் இவர்களுக்கு கஷ்டம். ஏழைக்கு ஒரு நீதி. பணக்காரர்களுக்கு ஒரு நீதி என்ற நிலைமை மாற வேண்டும். எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான நீதி வழங்கப்படவேண்டும்.

அடுத்தப்படியாக, ஹரிஜனங்கள் குடியிருக்கும் மனைக்கட்டுகளை அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்க வேண்டும். மனைக்கட்டுகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்கப்படுவது கொஞ்சம் முன்பு, பின்பு இருந்தாலும், அவர்கள் குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகளிலிருந்து வெவ்வேறப்பட்டாமலிருப்பதற்கு சர்க்கார் ஒரு அவசரச் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். நமது நாட்டிற்கு சுதந்திரம் வந்து எட்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஒரு மனிதன், ஒரு உழைப்பாளி, ஒரு பாட்டாளி ஹரிஜனன், தான் வயலில் உழைத்துவிட்டு மாலையில் கொண்டு வரும் தானியத்தைக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பதற்கு ஒரு வீடு இல்லையென்றால் அது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இதற்காகத் தானாகத் தானு ஹரிஜனத் தொண்டு என்ற பத்திரிகை நடத்தினார்? சலுகைகள் கிடைக்கவேண்டியவர்களுக்குச் சலுகைகள் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ சில பூதங்களுக்கு அதிகாரங்களும் சலுகைகளும் கிடைத்திருக்கின்றனவென்றால் அது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஹரிஜனங்களுடைய குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்கப்படவேண்டும். இந்த விஷயத்தை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனித்து நல்ல முறையில் ஒரு அவசரச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாகப்பட்டினம் தாலுகாவில் வயலூர் என்ற ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்தில் 10, 15 ஹரிஜனங்கள் ஒரு ராவுத்தர் பண்ணையிலே வேலை செய்து வந்தார்கள். பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி பண்ணையாட்கள் நீக்கப்பட்ட விட்டதன்பேரில் சமரசக் கோர்ட்டிலே கேஸ் போடப்பட்டது. பிறகு ரெவினியூ கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்துகொள்ளப்பட்டதன்பேரில் நீக்கப்பட்டவர்களை வேலையில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. மிராசதார் அந்தத் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஹைக்கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்துகொண்டார். அன்றாடம் கூலி வேலை செய்து ஜீவனம் செய்பவர்கள் ஹைக்கோர்ட்டுக்கு போய் பணத்தை செலவழித்து வாதாட முடியாத நிலையில் கேஸ் நிராகரிக்கப்பட்டது. பண்ணை சுகந்தைக்காக முனிசிப் கோர்ட்டிலே கேஸ் போடப்பட்டது. பண்ணையான் பட்ட கடனுக்காக வீட்டைப் பறிமுதல் செய்யலாம் என்பது கோர்ட்டு உத்தரவு. இது விஷயத்தைப் பற்றி நான் மந்திரி அவர்களுக்கும் ஹரிஜன நல இலாகாவுக்கும் கடிதம் எழுதினேன். ஆறு, எழு மாதங்கள் வரை வீடு பிரிக்காமல் இருந்தது. "வேறு இடத்தில் குடியிருப்பு மனைக்கட்டு கொடுக்கும் வரையில் வீட்டைப் பிரிக்கமாட்டார்கள்" என்று மந்திரி அவர்கள் ஒரு கேள்விக்குப் பதிலளித்தார். ஆனால் 6, 7 மாதங்களுக்கு முன்னால் வீட்டைப் பிரித்து, சட்டப் பாணிகளை அப்பறப் படுத்தி, மாடு கன்றுகளை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார் ராவுத்தர் அவர்கள். இது நடந்து இப்பொழுது ஆறு மாதம் ஆகிறது. சென்ற அக்டோபர் மாதத்தில் மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்கு இதுவிஷயத்தை நான் கொண்டுவந்தேன். அப்பொழுது அவர்கள், "ஹரிஜனங்கள் 71 ரூபாய் பணம் கட்டியிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் பணம் கொடுத்து 15, 20 நாட்களுக்குள் வேறு மனையை வாங்கி இவர்களுக்கு மனைக்கட்டு வழங்கிவிடுவார்கள்" என்று பதில் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரையில் நிலைமை அப்படியேதான் இருக்கிறது. தஞ்சை ஜில்லா புயலினாலும் வெள்ளத்தினாலும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஹரிஜனங்கள் மரத்தடியில் குடியிருந்து வந்தார்கள். அந்த மரங்களும் புயலினால் விழுந்து விட்டன. அதனால் ஹரிஜனங்கள் தங்குவதற்கு மரத்தடிகளும் இப்பொழுது இல்லாமல் நடுத்தெருவில் குழந்தை

15th March 1956]

[Sri S. Vadivelu]

குட்டிகளோடு அலைகின்றார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்குக் கட்டாயமாக குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகளை வழங்கப்படவேண்டும். அவர்கள் குடியிருக்கும் மனைக்கட்டுகள் அவர்களுக்கே ஜாரி செய்துக் கொடுக்கப்பட்டு சொந்தமாக கப்படவேண்டும். குடியிருப்பு மனைக்கட்டுகளிலிருந்து அவர்கள் வெளியேற்றப்படாமலிருப்பதற்கு அவசரச் சட்டமொன்றை சர்க்கார் பிறப்பிக்க வேண்டும்மென்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் பேசுவதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தையளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

***SRI S. ARUMUGAM :** கணம் தலைவர் அவர்களே ஹரிஜன 11-20 மான்யத்தை ஆதரித்து, அடியேனுக்குத் தோன்றிய சில அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக அரசாங்கம் செய்துவரும் காரியங்களை நான் போற்றுகிறேன். ஹரிஜனங்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வம் அரசாங்கத்திற்கு இருப்பதை நான் வரவேள்கிறேன். ஆனால், அரசாங்கத்தினுடைய திட்டம் சரியான முறையில் அமுல் நடத்தப்படவில்லை, சரியான படி ஹரிஜனங்கள் நன்மையடையும்படியான மார்க்கமும் உண்டாகவில்லை என்பதை நான் மிக வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஹரிஜன மாணவர்கள் பள்ளிகளில் படிக்கும்போது அவர்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை வாங்கிக்கொள்ள ஸ்காலர்ஷிப் வழங்கப்படுகிறது. ஏழை ஹரிஜனங்கள் புத்தகங்கள் வாங்கப் படித்து, நல்ல முறையில் பரீட்சைகளில் தேறி முன்னேறவேண்டுமென்று நல்ல எண்ணத்தில்தான் அரசாங்கம் அதற்காகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. ஆனால் மார்க்சு மாதம் பிறந்தும் இன்றுவரை ஹரிஜனங்களை பள்ளிகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கவில்லையென்றால் அவர்கள் எந்த விதத்தில் புத்தகம் வாங்கிப் படித்து பரீட்சையில் தேறமுடியும் என்பது தெரியவில்லை. அது மிகவும் வருத்தத்தக்க விஷயம். அங்குள்ள அதிகாரிகளைக் கேட்டால், தங்களுக்கு வேண்டிய “ஸ்டாப்” இல்லை என்றும், ஆகவே, உடனுக்குடன் காரியங்களைக் கவனிக்கமுடியவில்லை என்றும் சொல்கிறார்கள்.

ஹரிஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தாத வரையில் அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு நாம் செய்துவிட்டதாக சொல்லமுடியாது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டுமானால் குடிசைத் தொழில்களும் கைத்தொழில்களும் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டு, அவர்களை ஆங்காங்கே வேலையில் அமர்த்தி, அதன் மூலமாக அவர்கள் வருவாயைத் தேடிக்கொள்ள அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஹரிஜனங்களுக்கு குடியிருப்பு வசதி செய்துக் கொடுப்பதற்கு ஜில்லா நல அதிகாரி நிலங்களைப் பார்வையிட்டு, தன்னுடைய அறிக்கையை ஹெல்த் ஆபீசருக்கு அனுப்புகிறார். அதன்பேரில் ஹெல்த் ஆபீசர் அந்த நிலத்தை தேரில் போய்ப் பார்த்து, அது குடியிருப்பதற்குத் தகுதி உள்ளதா இல்லையா என்பதைப் பரிசீலித்து அவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பதற்குள்ளாக இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் ஆகின்றன. அதுவரை ஹரிஜனங்கள் வீடு மனை இல்லாமல் நடுத்தெருவில் திண்டாடவேண்டியிருக்கிறது. இம்மாதிரி காலதாமதம் ஆகிறது. மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள், முனிசிபாலிட்டி, கார்ப்பரேஷன் போன்ற இடங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக்கட்டுகள் கொடுக்கப்படுகிறதில்லை. ஏன் என்று கேட்டால், “சர்க்கார் உத்தரவு இல்லை, நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை” என்று ஹரிஜன் நல அதிகாரி சொல்கிறார். பஞ்சாயத்து போர்டுகளிடம் போய்ச் சொன்னால், “கவர்ன்மெண்டு பணம் கொடுத்தால் செய்து கொடுப்போம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லா ஹரிஜனங்களுக்கும் ஹரிஜன் நல இலாகாவிலிருந்து வசதியெய்து கொடுப்பதற்குத் துடிமான நடவடிக்கை எடுக்க வண்டுமென்று மிக்க பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

சேலம் ஜில்லாவில் அநேக சேரிகளில் குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாமல் மக்கள் படும் அவஸ்தை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. கிணறுகள் உள்ள இடங்களில் 25 சத விசதம் கூட இருக்காது. எல்லா சேரிகளிலும் கிணறு

[Sri S. Arumugam]

[15th March 1956]

இல்லாமல் ஹரிஜனங்கள் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். வெல்பேர் இலாகா வின்னர் கிணறு வெட்டிக் கொடுக்கலாம் என்ற விதியை இந்த ஆண்டிலே எடுத்துவிட்டு, வெல்பேர் இலாகா செய்யவேண்டியதில்லை என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டதாக வெல்பேர் அதிகாரியிடமிருந்து தகவல் அறிந்தேன். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், சமுதாய நலத் திட்டம், ரூரல் வாட்டர் ஸப்ளை திட்டம் வந்திருக்கிறது. அதன்படி செடிகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். தாசில்தாரைக் கேட்டால், “பல வேலைகள் இருப்பதால் உடனுக்குடன் கவனித்துச் செய்ய முடியவில்லை,” என்று சொல்கிறார்கள். இது ரொம்ப வருந்தத்தக்கது. பிளாக் டெவலப்மெண்டு பணத்தை வெல்பேர் இலாகாவுக்கு ஒதுக்கி வெல்பேர் இலாகா அதைச் செய்யும் படியாக உத்தரவிடுமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஹரிஜனங்களுக்கு ரோடு வசதி, மயாண வசதி போன்றவைகளை எங்கெங்கு தேவையோ அங்கெல்லாம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சேலம் ஜில்லா பத்து தாலுகாவைக் கொண்ட பரந்த ஜில்லாவாகும். ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டுமனை வழங்குவதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. இரண்டு ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர்கள் மட்டும் இருப்பதால் அந்த ஜில்லா பூராவும் சென்று, எந்தெந்த சேரிகளில் வீட்டுமனை வேண்டுமென்று அறிந்துக் கொள்ளமுடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கு இன்னும் சில ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமனம் செய்து வீட்டுமனை இல்லாத ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டுமனை வழங்க அரசாங்கம் தக்கநடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

சர்க்கார் காரியாலயங்களிலே இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கிடைப்பதில்லை என்பது ரொம்ப வருந்தத்தக்க விஷயமாக இருக்கிறது. ஒரு ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவர் பி.ஏ. படித்திருக்கிறார். அவர் செக்ரடேரியட்டில் நீண்ட காலமாக சர்வீஸிலிருக்கிறார். அவர் ஹெல்த் இலாகாவில் சூபரிண்டெண்டாக இருக்கிறார். அவருக்கு எந்தவிதமான உத்தியோக உயர்வும் கொடுக்கப்படவில்லை. அதே மாதிரி ஜில்லாக் கனிலேகூட பி. ஏ. படித்த ஹரிஜனங்கள் உத்தியோக உயர்வு இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். போலீஸ் இலாகாவில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராக நீண்ட காலமாக ஹரிஜனங்கள் இருக்கிறார்களே யொழிய சர்க்கில் இன்ஸ்பெக்டர் முதலிய வேறு உத்தியோக உயர்வு இல்லை. காரணமென்ற வெள்ளரல் ஹரிஜனங்களை சப்போர்ட் செய்து அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவர்கள் சர்க்கார் இலாகாவில் இல்லாமலிருப்பதுதான். சிலபேர் ஏதோ அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலானவர்களுக்கு ஹரிஜனங்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதில் சரியான அனுதாபம் இல்லை என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்தக் காரணத்தினால் ஹரிஜனங்களுக்கு அரசாங்கத்திலே உயர்ந்தபதவி கிடைப்பதில்லை. படிப்புக்குத் தகுந்த உத்தியோக உயர்வு கிடைப்பதில்லை. இது ரொம்ப வருந்தத் தக்க விஷயம். இதைக் கவனித்து ஆங்காங்கு உத்தரவுகளைப் போட்டு, ஹரிஜன அதிகாரிகளை உத்தியோகத்தில் உயர்த்தும் விஷயத்தில் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

போலீஸ் இலாகாவும் ஹரிஜனங்களிடத்திலே தொடர்பு கொண்டு, அவர்களுக்கு என்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று அறிந்து, ஹரிஜன மக்களுக்கு ஜாதி இந்துக்களாலே எந்த விதமான கெடுதலும் ஏற்பட்டிருந்தால் அதைக் களைந்து, தக்க பரிகாரம் செய்தால் நன்றாக இருக்குமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதற்கும் சர்க்கார் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த சபாநாயகருக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

* SRI V. MUTHU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது விவாதத்தில் இருக்கும் ஹரிஜன அபிவிருத்தி மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைப் பேசவிரும்புகிறேன். மகாத்மா காந்தி

15th March 1956]

[Sri V. Muthu]

யின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி ஹரிஜன அபிவிருத்தியில் அக்கறை காட்டி வருவதற்கு நம் அரசாங்கத்தை நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. ஹரிஜனங்களைப் படிக்கவைத்து பொருளாதாரத்தில் உயர்த்தி விடுவது மட்டும் காந்திய தத்துவமல்ல. ஹரிஜனங்கள் மீது இது வரையிலும் இருந்துவந்த தீண்டாமை என்ற ஒரு கொடிய பிசாசை அடியோடு ஒட்டி விட்டவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் சுதந்தரமாகவும் சமத்துவமாகவும் நல்ல முன்னேற்றத்துடன் வாழவிடாமல் குறுக்கே இருந்த பல தடைகளை நிவர்த்திசெய்து தீண்டாமை என்ற பிசாசை ஒழிப்பதற்கு நம் சர்க்காரும் மத்திய அரசாங்கமும் சட்ட பூர்வமாக செய்யவேண்டுவன வற்றையெல்லாம் செய்து விட்டார்கள். இன்மேல் இப்பற்றிய சட்டங்கள் செயலளவில் அமுல் நடத்தப்படவேண்டும். அரசியல் வாழ்க்கையிலும் நகராங்களிலும் ஓரளவு தீண்டாமை பிசாசு ஒழிந்தாலும் கிராமங்களில் அது இன்னும் ஒழியவில்லை. தீண்டாமை நகரங்களில் எவ்வளவு தூரம் ஒழித்து வருகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அது கிராமங்களில் மூலை முடுக்குகளில் போய் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைமெல்லாம் கண்டு பிடித்து அதை ஒழிப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். கிராமங்களில் தீண்டாமை இன்னும் ஒழியாமல் இருப்பதால் அங்கு ஆலயப் பிரவேசம், ஹோட்டல் பிரவேசம், பொது சத்திரம், சுவடி பிரவேசம், முதலியனவைகள் இன்னும் நடைபெறாமல் இருக்கிறது. தீண்டாமை அடியோடு ஒழித்தால்தான் ஹரிஜனங்கள் உண்மையில் முன்னேற்றம் அடைந்ததாக இருக்கும்.

பொருளாதாரத் துறையில் அவர்களை முன்னேற்ற மடையும்படி செய்துக் கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு முக்கியமாக கல்வித் துறைகளில் அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் மாணவிகளுக்கும் வேண்டிய வசதிகள் செய்துக்கொடுத்து உணவு விடுதிகள் அமைத்துக் கொடுத்து வசதி செய்து கொடுத்தும் வருகிறோம். ஹரிஜன சேஷம் நிதியிலிருந்து ஆரம்ப பள்ளிகளை நடத்துகிறோம். இது விஷயத்தில் எனக்கொரு அபிப்பிராயம் தோன்றுகிறது. அதாவது ஹரிஜனங்களுக்கென்று ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்துப் போது கட்டிடச் செலவு, ஆசிரியர் செலவு மற்ற செலவுகளுக்கும் ஹரிஜன நிதியிலிருந்து செலவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்குப் பதிலாக பொது நிதியிலிருந்து நடத்தப்படும் பொதுப் பள்ளிகளில் ஹரிஜனக் குழந்தைகள் படிக்க ஏற்பாடுசெய்து கொடுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் ஓரளவு பணம் மிச்சமாகும். அந்த நிதியிலிருந்து புல்தகம், ஸ்டேட், துணிமணி முதலியனவைகள் ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து உதவி செய்யலாம். மத்தியான உணவு இன்னும் அதிகப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கலாம். வேறு வகைகளிலும் அவர்களுக்கு செலவு செய்யலாம். மத்தியான உணவு கொடுத்தால் இன்னும் அதிகப்படியான குழந்தைகளை படிக்கச் செய்யலாம். அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா.

ஹரிஜனங்களுக்கு என்று தனியாக பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லாமல் பொதுப் பள்ளிகளில் ஹரிஜனப் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தால் அவர்களுக்கு அதனால் ஏதோ குறைவு ஏற்படுவதாக ஒரு பயம் இப்பொழுது இருந்துகொண்டு வருகிறது. அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய சலுகைகள் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய் விடுமோ என்ற ஒரு பயம் இருந்துவருகிறது. பிற்பட்டவர்களுக்கும் முற்பட்டவர்களுக்கும் ஹரிஜன நிதியிலிருந்து உதவி கொடுக்கலாம். ஆனால் ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் குறைந்து விடக்கூடாது என்பது தான் என்னுடைய அவா. எவ்வளவு ஹரிஜனங்கள் இருக்கிறார்களோ அவ்வளவு பேர்களுக்கும் சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டும். இந்த வகையில் நாம் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். இன்மேல் எல்லா ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும் பக்ஸ் உணவு கொடுக்க ஏற்பாடுசெய்து அதன் மூலம் எல்லா ஹரிஜனக் குழந்தைகளும் கட்டாயமாக படிக்க ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும். இப்பொழுது பக்ஸ் உணவு கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதால்தான் பல குழந்தைகள் படிக்காமல் இருப்பதாக தெரியவருகிறது.

[Sri V. Muthu]

[15th March 1956]

அப்படி நிலைமை இருப்பதால் பகல் உணவு அவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களைக் கட்டாயமாக வந்து படிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு சட்டத்தையும் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பொருளாதார வகையிலும் ஹரிஜனங்களை முன்னேற்றமடையச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு நிலம் இல்லாமல் இருப்பதால் அவர்களால் சொந்த சாகுபடி செய்யமுடியவில்லை. அதற்கு வேண்டிய வசதியும் அவர்களுக்கு இல்லை. மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதற்கு கிராமங்களில் சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரியான திட்டங்களை எடுத்துச் செய்யும்போது அவைகள் ஹரிஜனங்களுக்கும் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்ற மடையக் கூடிய வகையில் இருக்கவேண்டும். அபிவிருத்தி திட்டத்தில் பல வழிகளில் முன்னேற்றமடைய வேலைசெய்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். கடன் கொடுக்கிறார்கள். குடிசைத் தொழில் செய்ய வசதி செய்து கொடுக்கிறார்கள். பாண்டன் போடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும், குடி தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கிறார்கள். கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். இதன் மூலம் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்ற மடையமுடியும். மதுரை ஜில்லாவில் பெரியகுளம் தாலுகா ஆண்டிப்பட்டி, தேனி முதலிய பிரிக்காக்களில் ஹரிஜனங்கள் தான் பெரும்பாலும் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பிரதேசங்களை யெல்லாம் இன்று சுவனிக்காமல் கைவிட்டிருக்கிறார்கள். எந்த விதமான சலுகையையும் அங்குள்ளவர்கள் அடைய முடியவில்லை. பக்கத்திலுள்ள பிரகாவில் நடத்தப்படும் சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தை அங்கும் ஆரம்பித்து வைத்தால் அதன்மூலம் அங்குள்ளவர்கள் எல்லா வகையிலும் அபிவிருத்தி அடையமுடியும். ஆகையால் ஹரிஜனங்கள் பெரும்பாலும் வசித்தவரும் இந்தப் பிரதேசங்களில் தேசிய, சமுதாய திட்டங்களைக் கொண்டுவந்து அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வீடுகள் கட்டிக் கொள்வதற்கு திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் அவர்கள் மூன்று லைட் நிலமாவது வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஹரிஜனனிடத்திலாவது அப்படி மூன்று லைட் நிலம் இருக்கவே முடியாது. அதனால் நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால் பக்கத்திலுள்ள நிலங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொடுக்க வேண்டும். சுமமா கிடக்கும் நிலங்களை எடுத்து அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொள்வதற்குக் கொடுக்கவேண்டும். பல ஊர்களில் ஊர் புறம்போக்கு நிலங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. அவைகளை எடுத்து அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்ய முயற்சி எடுத்தால் கிராமத்திலுள்ள ஜாதி இந்துக்கள் அதை எடுக்கக் கூடாது என்று ஆட்சேபிப்பார்கள். அதற்கு தீவிரமான நடவடிக்கை எடுத்து அந்த நிலங்களை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மதுவிலக்கு கேள்களில் ஹரிஜனங்கள் அதிகமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுவது சில ஹரிஜனங்களிடத்தில் குடிசைத் தொழிலாக பரவி இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தயவு செய்து இந்தக் குடிசைக் கைத்தொழிலைப் பற்றிப் பிரசாரம் வேண்டாம். ஹரிஜனங்களிடமுள்ள குடி பழக்கத்தை அடிபோர ஒழித்தாகவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் உதவியாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் நாம் எவ்வளவு முன்னேற்ற வேலை செய்தாலும் அது பயனற்றுப் போய்விடும். பெரியவர்கள் சொல்லிய வற்றை இங்கே குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

“பாடுபட்டுக் காலையந்தி வரைக்கும் பசியுடன் வேர்வை நிலத்தில் விழக் கூலிக்கு வேலை செய்
அற்பப்பணத்தையும் குடித்து வெறிக்காதே மானிடரே”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி கூலிக்காக வேலை செய்வதன் சொற்பப்பணத்தை எடுத்து அவர்கள் குடித்து கெட்டுவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றமடைய இந்த மதுவிலக்கு திட்டத்தை சரியான முறையில் அமுல் நடத்தவேண்டும்.

15th March 1956] [Sri V. Muthu]

அதற்கு தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்படி நடவடிக்கை எடுத்துக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. VELOO : கனம் சபா நாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத் தின் மீது ஸ்ரீ கோரன் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து இன்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தச் சபையில், இந்த மான்யத்தில் இதுவரை பேசியிருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் ஹரிஜன மக்களின் உண்மையான குறைகளை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு இவை யாவும் தெரியாது என்று சொல்ல முடியாது. 1948-ம் ஆண்டிலேயே ஹரிஜனங்களுடைய உண்மையான குறைபாடுகள் எல்லாம் என்ன, அவற்றை எவ்வாறு போக்கமுடியும் என்பதைப்பற்றி நமது ஹரிஜன நல இலாகா மந்திரி அவர்கள் ஒரு ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் ஆகவே மெம்பர்கள் சொல்லித்தான் ஹரிஜனங்களுடைய உண்மையான கஷ்டங்கள் என்ன என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவேண்டுமென்பது இல்லை ஆனால் இந்தச் சமுதாயத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக ஹரிஜனங்கள் பல வகையிலும் துன்பப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஹரிஜன வகுப்பிலிருந்தே வந்திருக்கிற கனம் மந்திரி அவர்களுக்குத் தெரியாதென்று கூற முடியாது. ஹரிஜன மக்கள் நீண்ட காலமாக சமுதாயத்தில் மிகக் கீழான நிலைமையில் இருந்து கொண்டு பலவித இன்னல்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

SRI S. RAMALINGAM : சார், ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், சபையில் ஒரு அங்கத்தினர் குடையுடன் வந்திருக்கிறாரே, குடையுடன் சபைக்கு வரலாமா?

MR. SPEAKER : அந்தக் குடையை தயவு செய்து கீழே வைத்து விடவும்.

SRI A. VELOO : அந்தக் குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய அதிகச் செலவு செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. நமது சர்க்கார் இந்தத் துறையில் செய்துவரும் காரியங்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவையாகும். ஆனால் பாராட்டப்படாததற்குக் காரணம் சர்க்காருடைய நல்லெண்ணம் நிறைவேறாமல், சர்க்காரின் உத்தரவை அமல் நடத்த வேண்டியவர்கள் சர்க்காருடைய நல்லெண்ணத்திற்கு ஏற்றவகையில் எந்தக் காரியத்தையும் உண்மையாகச் செய்வதில்லை என்பதுதான். ஹரிஜன சமூக அபிவிருத்திக்காகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். மத்திய சர்க்காரும் கூட, இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் பகிரங்கமாக யாராவது ஹரிஜனங்களை தீண்டப்படாதவர்கள் என்று விசக்கினால் குண்டிக்க உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு சட்டங்கள் இருந்தும் இன்றைக்கு பெதுகிணறுகளில் ஹரிஜனங்கள் தண்ணீர் எடுக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்றால் இதற்குக் காரணம் இதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற அதிகாரிகள் தாங்கள் யாருடைய நலனைக் காப்பாற்றுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு நடக்காததுதான். இதை கவனிக்கும்போதுதான் யாதொரு பயனும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து சர்க்காரின் பேரிலேயே கோபமாகக் குறும் சாட்டக் கூடிய வகையில் மக்களும், அவர்களுடைய பிரதி நிதிகளாகிய நாங்களும் இந்தச் சபையில் எடுத்து கூறுவதன் மூலம் குறைகள் நீக்கப்படலாம் என்ற எண்ணத்தினாலேதான் கூறுகின்றோமே தவிர குறை கூறுவதற்காக அல்ல. ஆகவே அதிகாரிகள் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொள்வதை நீக்குவதற்கும், குறைபாடுகள் நீங்குவதற்கும் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக்கட்டுகள் வழங்கும்படியும், அவர்கள் வீடுகள் கட்டிக் கொள்வதற்கு கடன்வசதி அளிக்கும்படியும் சர்க்கார் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். 125 ரூபாய் வரைக்கும் அவர்களுக்குக் கடன்

[Sri A. Veloo]

[15th March 1956]

கொடுக்க உத்திரவு இருக்கிறது. மனைக்கட்டு சொந்தமாக உள்ளவர்களுக்கு மனைக்கட்டின் பொறுமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு கடன் கொடுப்பதாக அறிவிக்கிறார்கள். ஆனால் மனை 75 ரூபாய் பெறுமானால் ரூபாய் 25 கடன் கொடுக்கிறார்கள். 100-க்கு 80 ஹரிஜனங்களுக்கு சொந்த மனை கிடையாது. வீடு கட்ட பண உதவியும் கிடைப்பதில்லை. அதே சமயத்தில் அதிகாரிகளுக்கு ஒரு உத்திரவு போடப் பட்டிருக்கிறது. திருப்பிக் கடனைக் கொடுக்காதவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கும் அதிகாரிகளின் சம்பளத்திலிருந்து கடன் வாங்கியவர்கள் கொடுக்கா விட்டால் இந்தப் பணம் கொஞ்ச காலத்திற்கு அப்புறம் பிடித்துக் கொள்ளப்படும் என்று இருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் தங்கள் சம்பளத்தை எங்கே பிடித்துவிடுவார்களோ என்று பயந்து கடன் கொடுக்கவே மறுத்து வருகிறார்கள். இதனால் நூற்றுக்கு 98 பேருக்குக் கடன் கிடைக்காமல் போகிறது. நாம் அவர்களுக்குக் கடன் உதவ பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றால் அதனால் அவர்கள் உண்மையிலேயே பயன் பெற வேண்டுமென்றால் விதிகளைக் கொஞ்சம் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பள்ளிக்கூடங்களில் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதில் பல தகராறுகள் இருக்கின்றன. தலைமை அதிகாரிகள் காலாகாலத்தில் அபிவிருத்திக்கு முடி அனுப்புவதில்லை. இன்னும் அனேக இடங்களில் சர்க்கார் உத்திரவு இருந்தும் கூட ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதில் பல தகராறுகள், இடைச்சுவல்கள் இருந்தகொண்டே இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் நியர்த்திக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்தால் நல்லாக இருக்கு மென்று சொல்லி என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI R. S. ARUMUGAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்த வருஷம் ஹரிஜன மானியத்திற்கு ஓரளவு அதிகத் தொகை ஒதுக்கியிருப்பது குறித்து சர்க்காருக்கும் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கும் என் பாராட்டுதலை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கடந்த ஆண்டை விட இவ்வாண்டு கல்விக்கு மாத்திரம் 2 லட்சம் ரூபாய் அதிகம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை எல்லாம் நல்ல முறையில் செலவழிக்கப் பட்டால் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவர்கள் சீக்கிரம் முன்னேற முடியும்.

அதாவது ஹரிஜனங்கள் இந்த சர்க்காரால் அறவே முன்னுக்கு வர வில்லை என்று யாராவது சொன்னால், அவ்வார்த்தைகளில் உண்மையும் இருக்காது, அதை ஒருவரும் நம்பி எடுத்துக்கொள்ளவும் முடியாது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கல்வி, மற்ற இதர விஷயங்களில் சர்க்கார் ஓரளவு கணிசமாக ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை செய்ததால், பல ஹரிஜனங்கள் கிராமங்களில் கல்வி பெற்று முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் இச்சபைக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். குறிப்பாக நிலவெளியேற்றத் தடுப்புச் சட்டம் வந்த பிறகு ஹரிஜனங்களுக்கு பெரும் நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஹரிஜனங்கள், கிராமங்களில் பயிரிட்டு வந்த நிலங்கள் அடுத்த வருஷமும் பயிரிட கிடைக்குமா, கிடைக்காது என்ற பயமும் சந்தேகமும் போய், இன்று தாங்கள் உழம் நிலங்கள், மறுபடியும் உழுதவர்களுக்குத்தான் கிடைக்கும் என்ற உறுதி ஏற்பட்டு நிம்மதியாக வாழும் நிலைமை ஹரிஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இத்துடன் விவசாயிகளுக்கும், நிர்வாகவான்தாரர்களுக்கும் மகசூல், வீணைச்சலின் பலனை, பிரிக்கும்போது 60, 40 என்று சட்டம் வந்துவிடுமாயின் அதனால் பெரும் பாலும் உழவுத் தொழில் செய்யும் ஹரிஜனங்களுக்கு வெகு நன்மையாக இருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

இவ்வளவு நன்மைகள் இருந்தாலும், ஹரிஜனங்களுக்கு கடன்தொல்லை தற்போது அதிகமாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி ஏற்கனவே இச்சபையில் எடுத்துக்கூறி இருக்கிறேன். இவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கும் ஆட்கள் கொடுக்கும் தொகையைக் கொஞ்சநஞ்சுமல்ல. அதனால் இவர்கள் படும அல்லலும் லேசானது அல்ல. பல சந்தர்ப்பங்களில் கடன் வாங்கும் நிர்வாகம் ஹரிஜனங்களுக்கு ஏற்படுகிறது. சர்க்காரே முன் வந்து இவர்களுக்குக் கடன் வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் மிகவும் உதவிகரமாக இருப்பதால், இவ்வித தனிப்பட்டவர்களிடம் கடன் வாங்கிக் கஷ்டப்படும் நிலை ஹரிஜனங்களுக்கு ஏற்படாது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

15th March 1956] [Sri R. S. Arumugam]

தற்போது, சில ஹரிஜனங்கள் 3 ஏக்கர், 4 ஏக்கர் புஞ்சை நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை விவசாயம் செய்ய தண்ணீர் வேண்டியதாக இருக்கிறது. தங்களிடம் கிணறு வெட்ட பணமில்லாமல், அந்த நிலத்தையும் வெட்டப்போகும் கிணறையும் கூட சேர்த்து அடமானம் வைத்து பணம் வாங்கி கிணறு வெட்டுகிறார்கள். ஆனால் அந்த அடமான பணத்தை திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல், கடைசியாக அந்த நிலத்தையும் கிணறையும், அடமானத்திற்கு பணம் கொடுத்தவரிடமே கொடுத்துவிட்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே ஹரிஜனங்களுக்கு கிணறு வெட்ட இனாமாக சர்க்கார் பணம் கொடுத்து உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்வித உதவி சர்க்கார் செய்தால் ஹரிஜனங்களில் சிலராவது பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றமடைய சகாயமாக இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கு ex-Criminal Tribes members என்ற முறையில், விவசாய வசதிக்காக Pumpset-கள் சர்க்கார் வாங்கிக்கொடுக்கிறார்கள். தற்போது வாங்கிக் கொடுக்கும் Pumpset-கள் போதாது, இன்னும் அதிகமாக வாங்கிக் கொடுத்தால், அவர்கள் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றம் முடியும் என்பதை ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த Pumpset சலுகைகள், பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு கொடுப்பதனால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் கொடுத்தால் ஹரிஜனங்கள் கடன் வாங்காமல் விவசாயம் செய்யவும், பொருளாதாரத் துறையில், வாழ்க்கைத் துறையில் முன்னேற்றம் அடையவும் விவசாயம் நல்ல முறையில் செய்யவும் உதவும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே ஹரிஜனங்களுக்கு இலவசமாக Pumpset-கள் வாங்கிக்கொடுக்க சிறிது தொகை மானியமாக ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹரிஜனங்கள் பெரும்பாலும் விவசாயத் தொழிலில் தான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். வேறு எந்த தொழிலிலோ, அல்லது வியாபாரத்திலோ ஈடுபட அவர்களிடம் பணமில்லை. சர்க்கார் அவர்களுக்கு வேறு தொழில்கள் செய்வதற்கு வழிவகைகள் செய்வதுடன் அவர்கள் வியாபாரத்தில் இறங்கி பொருளாதார அபிவிருத்தி அடையவும் மற்ற துறைகளில் பொருளிட்டவும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பண உதவி கடனுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் முன்னுக்குவரும் நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சேரிகளில் சில ஹரிஜனங்கள் சிறு கடைகளை வைத்து வியாபாரம் நடத்துகிறார்கள். இவர்கள் இக்கடைகளை நடத்த யாரிடமாவது போய் 10 ரூபாய் மாதத்திற்கு ஒரு ரூபாய் வட்டிக்கு வாங்கி அந்த வட்டியையும் முதலையும் திருப்பிக்கொடுக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே, இப்படிப்பட்ட பரிதாபகமான நிலையிலுள்ள ஹரிஜனங்களுக்கு சர்க்கார் லேசான வட்டிக்கு பணம் கொடுத்து உதவி செய்தால், அவர்கள் அச்சிறு வியாபாரத்தில் முன்னுக்குவர அனுசூலமாக இருக்கும் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஹரிஜனங்களுக்கு தற்போது இலவசமாக வீட்டு மனைகள் சர்க்கார் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது உதவித் தொகை அவ்ஹரிஜனங்களிடமிருந்து இதற்காக கேட்கிறார்கள். இப்படி உதவித்தொகை contribution கேட்பதால் அவர்கள் யாரிடமாவது அதிக வட்டிக்குக் கடன் வாங்கி அத்தொகையை கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இதனால் அவர்கள் கடன்காரர்கள் ஆகி அக்கடனைக் கட்டாமல் அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகவே இந்த contribution கொடுப்பதிலிருந்து ஹரிஜனங்களுக்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்வதுடன் இவ்வுதவிப் பணத்தை ஹரிஜனங்களிடமிருந்து வாங்கவேண்டாமென்று ஹரிஜன welfare ஆபீசர்களுக்கு உத்தரவு அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்கள் மனைக்கட்டு வாங்கின பிறகு, அதிலே வீடுகட்ட கையில் பணமில்லாமல் எங்காவது கடன் வாங்கி வீட்டை கட்ட வேண்டியதாக இருக்கிறது. கடைசியில் குறித்த காலத்தில் அந்தக்கடனை

[Sri R. S. Arumugam] [15th March 1956]

திருப்பிக்கொடுக்க முடியாமல் அந்த வீட்டையே கடனுக்காக கிரயம் செய்து கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இப்படி துன்பப்படும் ஹரிஜனங்களுக்கு எந்தவிதமான மாணியுமும் இந்த பட்ஜட்டில் ஒதுக்கப்படாமல் இருப்பதைக்கண்டு வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. சர்க்கார் இதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து எந்தெந்த கிராமங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகட்ட மனைகளை கொடுத்திருக்கிறார்களோ அங்கு அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்ட அதற்கான செலவில் பாதி தொகையை மான்யமாகவும் பாதி தொகையை கடனுக்காகவும் கொடுத்து அக்கடன் 10 அல்லது 20 வருஷ தவணையில் திருப்பிக் கொடுக்கும்படியான சலுகைகள் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வித் துறையில் நம் சர்க்கார் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கணிசமாக உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மாகாணத்திலுள்ள எந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் மறுக்கமுடியாது. இருந்தாலும், ஹரிஜனங்களிடையே வறுமை என்னும் பேய் சதா தாண்டவம் நடுவதால் அவர்களுடைய குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்பும் நிலைமையில் இல்லாதிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு காலையில் சாப்பாடு இல்லாமல் எவ்வாறு குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்ப முடியும்? இவர்களுடைய வறுமையை போசித்து கிராம பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் ஹரிஜன பிள்ளைகளுக்கு ஐந்தாவது வருப்பு படிக்கும்வரையிலாவது, மத்தியான சாப்பாடு கொடுக்கவேண்டும். இவ்வரிஜன பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களில் பெரும்பாலோர் தாங்களும் காலையில் சாப்பிடுவது பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாடு கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் மத்தியான சாப்பாட்டில்லாமல் அப்பிள்ளைகள் பள்ளிகளில் போய் படிக்க முடியாதென்பதை ரூபகப் படுத்தி விரும்புகிறேன். ஜில்லா போர்டு பள்ளிக்கூடங்களிலும், தனிப்பட்ட போர்டு மாணவர்களைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் எங்கெங்கும் ஹரிஜன மாணவர்கள் அதிகமாக படிக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களுக்கு மத்தியான சாப்பாடு கொடுக்கும்படியாக உத்தரவுகள் போடவேண்டும். மற்றும் அப்பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய state, புஸ்தகங்களையும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். நான் 12 வருஷங்களாக பள்ளி ஆசிரியராக இருந்த அனுபவத்தைச் செல்லுகிறேன். பிள்ளைகள் எம்மாத்திரியாக படிப்பார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். பெற்றோர்கள் கஷ்டப்பட்டு முதலில் ஒரு புஸ்தகம் வாங்கித் தன் பிள்ளையை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவார்கள். அந்தப் பிள்ளை இரண்டு மூன்று மாதத்தில் அப்புஸ்தகத்தை கிழித்துவிடும். மறுபடியும் புஸ்தகம் வாங்கிக்கொடுக்க வசதி இல்லாததால் அப்பெற்றோர்கள் அந்தப் பிள்ளையை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பாமல் நிறுத்திவிடுவார்கள். எனவே ஹரிஜனப் பிள்ளைகள் கஷ்டமில்லாமல், பள்ளிக்கூடம் போக சிலேட் புஸ்தகங்கள் சர்க்கார் இலவசமாக வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது எல்லா ஹரிஜன பிள்ளைகளும் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் சம்பளமில்லாமல் படிக்க சர்க்கார் உதவி செய்திருக்கிறது. இருந்தாலும் பள்ளிக்கூடங்களில் special fees-வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த special fees-யை பல ஹரிஜன மாணவர்கள் கொடுக்கமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இந்த special fees கொடுக்கமுடியாமல் பல மாணவர்கள் படிப்பையே நிறுத்திவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த special fees ஹரிஜன மாணவர்களிடமிருந்து வாங்காமலிருக்க வழி செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

First form-க்கு மேல் படிக்கும் ஒரு சில ஹரிஜன மாணவருக்குத்தான் scholarship கிடைக்கிறது. இந்த scholarship எல்லா ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்பதே என் கோரிக்கை. மற்றும் அநேக ஹரிஜனங்கள் படித்து முடித்துவிட்டு உத்தியோகமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அப்படி உத்தியோகம் கிடைத்து அதில் வேலை செய்தாலும் அவர்களுக்கு இலேசாக காலாகாலத்தில் promotion கிடைப்பதில்லை. ஹரிஜன Welfare Department இவ்வித குறைபாடுகளை உடனடியாக கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது எடுக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்வதோடு ஹரிஜனங்கள் படித்து தேர்ச்சியடைந்தால் கண்டிப்பாக நல்ல உத்தியோகமும் promotion-ஓம்

15th March 1956] [Sri R. S. Arumugam]

அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்ற தைரியத்தை ஊட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். Temple Entry Act, Removal of Civil Disabilities Act, நல்ல முறையில் அமுல் நடத்தவும் இச்சட்டப்படி ஹரிஜனங்கள் தைரியத்துடன் உரிமைகளை அனுபவிக்கவும் ஹரிஜனங்கள் ஏராளமாக போலீஸ் உத்தியோகங்களில் இருக்கவேண்டுமென்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகமூட்ட விரும்புகிறேன். போலீஸ் உத்தியோகங்களில் குறைந்தபட்சம் 40 சத விதிக்மாவது ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வதுடன், இன்னும் தொடர்ந்தார்போல் ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஹரிஜனங்களைத்தான் போலீஸாக தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற உத்திரவை சர்க்கார் உடனடியாக பிறப்பிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது கிராமங்களில் கிராம தண்ணீர் சப்ளை scheme நிறைவேற்ற செலவாகும் தொகையில் கால்பங்கு கிராமத்தார்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்பதில் ஹரிஜனங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஹரிஜன சேரிகளுக்கு ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்டத்தின்கீழ் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கும்போது இந்த கால்பங்கு தொகையையும் ஹரிஜனங்களிடம் வாங்குகிறார்கள். அதை வாங்காமல் அத்தண்ணீர் வசதிக்காக செலவு செய்யப்படும் முழு தொகையையும் சர்க்காரே செலவழிக்க விதிவிலக்கு செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. S. SAHAJANANDA : கணம் தலைவர் அவர்களே ! இந்த ஹரிஜன இலாகாவானது 1921-ம் ஆண்டிலே அப்பொழுதிருந்த சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் இந்த ஹரிஜன இலாகா இல்லாத காலத்திலே ஹரிஜனங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் கிடையாது. மற்றும் மனைக் கட்டு வசதிகள் போன்ற வசதிகளும் இல்லாமல் இருந்தன. அந்தக் காலத்திலிருந்து ஹரிஜன பெரியார்கள் எல்லோரும் முயற்சி செய்து இந்த ஹரிஜன இலாகாவை ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆரம்பத்திலே இந்த இலாகாவால் பல இடங்களிலே ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக் கட்டுகள் வழங்கப் பட்டன. பல இடங்களிலே பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். மயானங்கள் வழங்கி இருக்கிறது. குடிதண்ணீர் வசதிகளை செய்து இருக்கிறது. இடையிலே இந்த இலாகா பாதிக்கப்பட்டது. சில மிராசதார்கள் சட்ட சபைக்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் சூழ்ச்சி செய்து ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக் கட்டு வழங்குவதற்கும் மற்ற வசதிகளை செய்வதற்கும் டெபுடி கலெக்டர் வேண்டியதில்லை. டெபுடி தாசில்தார் இருந்தாலே போதும் என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே இருந்து வந்த மிராசதார்கள் டெபுடி தாசில்தாரை வைத்தார்கள். இதனால் இந்த இலாகா பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பிறகு அந்த இலாகாவிற்கு அதிக பணம் ஒதுக்கி பல நல்ல காரியங்களை செய்து வருகிறார்கள். அதுவும் இப்பொழுது இருக்கும்படியான முதல் மந்திரி அவர்களும், இந்த இலாகாவை நிர்வகிக்கும் ஹரிஜன மந்திரி அவர்களும், ஹரிஜன நல இலாகா டையரக்டர் அவர்களும் மிகுந்த ஊக்கம் எடுத்துக்கொண்டு அனுதாபத்துடன் நல்ல காரியங்களை ஹரிஜனங்களுக்கு செய்து வருகிறார்கள். இந்த சமயத்திலே பெரிய விஞ்ஞான சாஸ்திரியான ஜி. டி. நாயுடு அவர்கள் சிதம்பரம் வந்திருக்கும்பொழுது என்னிடம் சொன்னதை இங்கு சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன். “இந்த சமயத்திலே நீங்கள் நல்லதை தேடிக்கொள்ளாமல் போனால் எந்த காலத்திலேயும் உங்களுக்கு நல்லது கிடைக்காது. இப்பொழுது இருக்கிற முதல் மந்திரி இருக்கும்பொழுது நீங்கள் ஏன் நல்லதை தேடிக்கொள்ளாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். சட்டசபை மெம்பர்கள் களாகிய நீங்கள் இதற்கெல்லாம் பாடுபடாமல் என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறீர்கள்” என்ற கேள்வியை அவர் என்னிடம் கேட்டார். ஆகவே இப்பொழுது உள்ள முதல் மந்திரி, ஹரிஜன மந்திரி, டைரக்டர் எல்லோரும் இருக்கும்பொழுதே ஹரிஜன இலாகாவுக்கு அதிகமான பணத்தை ஒதுக்கி ஹரிஜனங்களுக்கு நல்ல காரியங்களை செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாகப் பள்ளிக்கூட விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். ஹரிஜன நல இலாகாவால் ஒரு பள்ளிக்கூடம் கூட வைக்கக்கூடாதென்று சென்ற வருஷம் சர்க்கார் உத்தரவு போட்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே எங்கள்

[Sri A. S. Sahajananda] [15th March 1956]

ஜில்லாவில் ஒரு பள்ளிக்கூடம்கூட புதிதாக இல்லை. பள்ளிக்கூடங்களை ஊருக்கும் ஹரிஜன சேரிக்கும் நடுவில் பொதுவாக வைக்கலாம் என்றும் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையிலும் அந்த முறையிலே பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கவில்லை. ஆகவே இந்த ஹரிஜன நல இலாகா வால் சேரிகளிலேயே பள்ளிக்கூடங்களை வைத்து, ஊரிலே இருக்கும் பிள்ளைகளும், ஹரிஜனப் பிள்ளைகளும் ஒன்றாக சேர்ந்து படிக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஊருக்குள்ளே பள்ளிக்கூடங்களை வைத்தால் ஹரிஜன மாணவர்கள் அங்கு போகமாட்டார்கள். ஹரிஜன பையன்கள் ஹரிஜனப் பொழுது வழியிலே உள்ளவர்கள் கையிலே குச்சியை வைத்துக்கொண்டு விரட்டினால் அவர்கள் பயப்பட்டுக்கொண்டு அப்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு செல்ல மாட்டார்கள். ஆகையினால் பள்ளிக்கூடங்களை சேரிகளின் ஓரங்களிலேயே வைக்கவேண்டும்.

தென்னாற்காடு ஜில்லாவில், சிதம்பரம் தாலுகாவில் ஏதோ அதிக பள்ளிக்கூடங்களை வைத்துவிட்டதாக சொல்கிறார்கள். அங்கே 40 பள்ளிக்கூடங்கள்தான் இருக்கின்றன. கிராமங்களோ 350 இருக்கின்றன. ஆகவே அங்குள்ள மக்களுக்கு இந்த 40 பள்ளிக்கூடங்கள் போதுமா? எனவே 5 அல்லது 6 கிராமங்களுக்குக்கூட ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படவில்லை. ஆகவே மக்களுக்கு கல்வியறிவு அதிகப்படவேண்டுமானால் ஒவ்வொரு ஊரிலேயும், வயது வந்த பையன்கள் இருக்கும் சேரிகளிலேயும் பள்ளிக்கூடங்களை வைக்கவேண்டும்.

உணவு விடுதிகள் (Hostels) ஏற்படுத்துவதனாலே அதிகமான பிள்ளைகள் சேர்ந்து படித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். மதுரையிலே, ஸ்ரீ வைத்திய நாத ஐயர், ஸ்ரீ சுப்பராமன் போன்ற அறிஞர்கள் ஹரிஜனங்களுக்காக 20, 30 ஹாஸ்டல்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் திருச்சிராப்பள்ளி, தென்னாற்காடு, செங்கல்பட்டு, தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களில் 4 அல்லது 5 ஹாஸ்டல்கள்கூட கிடையாது. புதிதாக ஏற்பட்ட ஆந்திர மாகாணத்தில்கூட ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 40, 50 ஹரிஜன ஹாஸ்டல்கள் இருக்கின்றன என்று ஹரிஜன நல இலாகாவின் ரிப்போர்ட் வருகின்ற காலத்தில் நன்றாக தெரிய வந்தது. அதே போல் நமது மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 40, 50 ஹாஸ்டல்களை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும், ஒரு தாலுக்காவுக்கு ஒரு ஹரிஜன ஹாஸ்டல் ஆவது ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலே 4, 5 ஹாஸ்டல்கள்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் அங்கு புதிய ஹாஸ்டல்கள் ஏற்படுத்தக்கூடாது என்று சர்க்கார் திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். இது அங்குள்ளவர்களுக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பொழுது குறிஞ்சிப்பாடியிலே இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. அங்கு ஒரு ஹாஸ்டல் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள் ஆனால் எப்படி உத்தரவு இல்லாமல் அதற்கு பணம் செலவு செய்யலாம் என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே எங்கெங்கு ஹாஸ்டல்கள் வைக்கின்றார்களோ அவற்றுக்கு எல்லாம் சர்க்கார் அங்கீகாரம் கொடுத்து, அவைகளுக்கு வேண்டிய உதவியைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு ஹாஸ்டலில் 100 பிள்ளைகளுக்கு மேல் சேர்க்கலாகாது. எங்கெங்கு பள்ளிக்கூடம் அல்லது கல்லூரி ஹாஸ்டல்களாக இருக்கின்றனவோ அவ்விடங்களிலே பிள்ளைகளை அதிகமாக வைக்கலாம். அந்த ஹாஸ்டல்கள் பள்ளிக்கூட சம்பந்தமானதாக இருந்தால் மிகவும் நல்லது. தனி நபர்கள் நடத்துகின்ற ஹாஸ்டல்களில் 50 பையன்களுக்கு மேல் சேர்க்கக்கூடாது என்று வைக்கவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால் அந்த ஹாஸ்டல்களிலே மிச்சமாகின்ற பணத்தை ஹாஸ்டல்களை நடத்துபவர்கள் சொந்த உபயோகத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் பள்ளிக்கூட சம்பந்தமான ஹாஸ்டல்களில் மிச்சமாகும் பணம் பள்ளிக்கூட முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படும். ஆகையினாலே தனி நபர்கள் நடத்து நடத்து ஹாஸ்டல்களில் 50 பிள்ளைகளுக்கு மேற்படாமலும் 30 பிள்ளைகளுக்கு குறையாமலும் இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

15th March 1956] [Sri A. S. Sahajananda]

மேலும் ஹரிஜன ஹாஸ்டல்களிலே பின்னடைந்த வகுப்பாரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அது உயரிய நோக்கந்தான். ஆனால் பின்னடைந்த வகுப்பினர் ஹரிஜன ஹாஸ்டல்களுக்கு வருவதில்லை. மேலும் ஜாதி ஹிந்துக்களையும், முன்னேற்ற மடைந்த வகுப்பினரையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களும் வருவதில்லை. ஆகவே எங்கே முன்னேற்றமடையாத வகுப்பாருக்கும், ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கும் ஹாஸ்டல்கள் இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் ஹரிஜனங்களை சேர்க்கலாம். ஹரிஜன ஹாஸ்டல்களிலே அவர்களை சேர்ப்பார்களேயானால், இந்த ஹாஸ்டல்களானது பலஹீனப்பட்டு அழிந்துவிடுகிறது.

அடுத்தபடியாக இந்த சர்க்காரை தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற கால்களுக்கு சமமாக தோட்டி, தலையாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு சரியான சம்பளம் கிடையாது. அவர்களுக்கு பொறுப்பு அதிகம். கிராமங்களில் வருவாகிற்ற பணங்களையெல்லாம் அவர்கள்தான் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு போர்டில்லாக்காரர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற சம்பளம்கூட கிடையாது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட தோட்டி, தலையாரிகளுக்கு சரியான சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஹரிஜனப் பள்ளிக்கூடங்களிலே சில ஊர்களில் சர்க்கார் பகல் உணவு கொடுக்கிறார்கள். அப்படி உணவு கொடுக்கப்படும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அதிகமாக பையன்கள் வருகிறார்கள். ஆகவே ஜில்லா போர்டுகளும், முனிசிபாலிட்டிகளும் ஹரிஜன பையன்களுக்கு பகல் உணவு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன்பு தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே பகல் உணவு கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் அதை இப்பொழுது நிறுத்தி விட்டார்கள். ஆகவே அங்கு ஹரிஜன பிள்ளைகளுக்கு பகல் உணவு கொடுக்குமாறு ஜில்லா போர்டுக்கு கட்டீன் பிறப்பிக்கவேண்டும் என்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தேசிய அபிவிருத்தி திட்டத்திலே இப்பொழுது கிணறுகள் வெட்டித் தருகிறார்கள். ஆனால் ஹரிஜனங்கள் வாழும் சேரிகளிலே கிணறு வெட்டுவது அரிதாக இருக்கிறது. என்னுடைய அனுபவத்தை சொல்கிறேன், சிதம்பரம் தாலுகாவிலே கள்ளிப்பாடி என்ற கிராமத்தில் தாசில்தார், டெபுடி கலெக்டர் எல்லோரும் ஒரு இடத்தைப் பார்த்து அங்கு கிணறுவெட்டினால் தண்ணீர் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தார்கள். ஆனால் அதன் பிறகு அங்கு எந்த அதிகாரியும் எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை. கிணறும் வெட்டப்படவில்லை. இப்படித்தான் ஒவ்வொரு ஊரிலேயும் ஹரிஜன சேரிகளில் கிணறு வெட்டுவதற்கு ஒருவித கவலையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த விஷயத்திலே சர்க்கார் தீவிரமான ஊக்கம் காட்டி, ஹரிஜன சேரிகளில் கிணறு வெட்டித் தரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், சர்க்கார் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப்போகிறார்கள். அதனால் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றுவார்கள். நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரும்போது, தஞ்சாவூர் பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி கொண்டுவரவேண்டுமென்று சிதம்பரம் தாலுகாவில் பல இடங்களில் நாங்கள் தீர்மானம் செய்தோம். இதெல்லாம் செய்ததற்காக, சிதம்பரம் தாலுகாவில் ஓரிடத்தில் மூன்று ஹரிஜனங்கள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டனர். எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் இந்தச் செய்தி வந்திருக்கிறது. இதுபற்றி கேஸ்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஏதோ கொஞ்சம் கூலியை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டால், அதற்காக கொலை செய்கிறார்கள். சர்க்காராவது ஹரிஜனங்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை; நான் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேனென்றால், யார் கொலை செய்தார்களோ அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள். நான் பெரிய அதிகாரிகளைச் சொல்லவில்லை. சிறிய போலீஸ் அதிகாரிகள் அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தைப்

[Sri A. S. Sahajananda] [15th March 1956]

பற்றிச் சொல்லுவதற்கு எனக்கு கூசுகிறது. ஆகவே ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் சர்க்கார் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI K. R. VISWANATHAN : Mr. Speaker, Sir, I rise to support the demand made by the Hon. Minister for Harijan Welfare and like to record my appreciation of the good work done by the Government for the amelioration of the Backward Classes and the Harijans. The amount of the grant earmarked under this Head is increasing year by year. This year they have allotted about 134 lakhs of rupees as against a grant of 118 lakhs of rupees for the last year. For Backward Classes alone the allotment for this year is 14.36 lakhs of rupees as against Rs. 12.45 lakhs of rupees for the last year. The increase is said to be to meet the cost of development schemes during the Second Five-Year Plan period. We are glad to find that the Second Five-Year Plan envisages provision of more amenities and upliftment of the weaker sections of society. While I appreciate the good work done, I have a few suggestions to make for the improvement of the lot of these sections in future.

12-10
p.m.

The meagre allotment of Rs. 14.36 lakhs for the award of scholarships and for the provision of amenities for the Backward Classes is not commensurate with their huge population strength in this State. A large number of applications for scholarships received from Backward Class students have been rejected. I would request the Government to see that a larger amount is provided so that the number of applications which are refused may be considerably reduced.

For the grant of half-fee concession to the Backward Class students, the annual income of their parents has been fixed at Rs. 1,200. It has been represented to the Government many a time that this limit should be raised to at least Rs. 3,000 per year. The present limit was fixed long, long ago and the cost of living has since risen to a very appreciable extent. So it is high time that the Government raised this income limit to at least Rs. 3,000.

It is the considered opinion of many of the Backward Class Members of this House that the reservation of 25 per cent of posts in Government service for the Backward Classes is very inadequate. The population of Backward Classes is more than 25 per cent of the total population of this State and at least 45 per cent of the posts should be reserved for them. It is a pity that even this 25 per cent reservation is not strictly adhered to in making temporary appointments, in recruitment by transfer and in the filling up of posts in the newly created departments such as Block Development Officers, Social Education Officers, etc. Only quite recently Backward Class students have realized the value of, and are going in for, higher education. The temptation that they could secure decent Government jobs has induced them to go in for higher education. But alas! their bitter experience has been that they do not get their due share in Government jobs and that their prospects are blocked by the manoeuvres of the forward classes. I sincerely

15th March 1956] [Sri K. R. Viswanathan]

believe that a strict adherence to this 25 per cent reservation in all posts, temporary or permanent, will do justice to the claim of Backward Classes.

With regard to promotion in Government service, the Government are guided by seniority, merit and efficiency. In the name of lack of merit and efficiency, so many Backward Class incumbents in Government service are kept down and denied their rightful place. Since most of the top posts in Government offices are held only by candidates belonging to forward classes, it is most likely that their class affinity may induce them to favour persons of their own class. Thus many of the deserving Backward Class persons lose the chance of promotion for no fault of theirs. I suggest that there should be strict adherence to the rule of 25 per cent reservation even with regard to promotion, as then only Backward Classes will get their due share in the administration of the country.

In certain cadres like the cadre of Collectors, Revenue Divisional Officers, Assistant Secretaries to Government and Secretaries to Government, Backward Classes are not at all represented. It is said that there are no suitable candidates for promotion to those cadres from the lower cadre. In such cases I suggest to the Government to resort to direct recruitment of Backward Class candidates to the extent of their reserved quota in the cadres.

Then I wish to say a few words about the administration of temples. The Government are not adopting a bold policy with regard to control of the temples in the State, especially temples with hereditary trustees. Hereditary trustees and math heads are squandering the properties and income of their respective temples and maths for their own selfish ends and are maintaining false and incorrect accounts. The poorly-paid executive officers of these temples appointed by the Government are unable to exercise any effective control over these trustees. They are generally inefficient and helpless. They are silent spectators of the atrocities committed by the all-powerful hereditary trustees and math heads. The officers of the Department are unable to compel them to do any good work beneficial to the public as a whole. There are surplus funds in many of the temples in this State. They can with advantage be utilized for educational purposes and for the opening of Hindu orphanages in the locality where the temple is situated. In 1952 the Government came forward with a proposal to start a central orphanage in every district by pooling the resources of the various temples in that district. But the Supreme Court held that the proposal was *ultra vires* of the Constitution. Though the State Government passed an Amending Bill in 1955, certain sections of that Act were declared invalid by the Madras High Court quite recently.

There is a wish among the public as well as the Government that the surplus income of a temple should be utilized for the repair and renovation of poor and old temples in the State. But no trustee of any temple with surplus funds is coming forward to

[Sri K. R. Viswanathan] [15th March 1956]

utilize the surplus funds for the repair and renovation of poor and old temples. The officers of the Hindu Religious Endowment Department are unable to compel these trustees to help the poor and old temples. Sir, the officers are mere clogs in the wheel of this old rotten machinery and they are unable to move even an inch this rotten machinery. I suggest that the Government should arm themselves with adequate powers to have an effective check and control over these hereditary trustees and math heads. If necessary, the Constitution itself may be amended so as to enable the Department to stop these atrocities and divert the surplus funds for useful purposes of common benefit.

* SRI V. R. NAGARAJAN : Hon. Speaker, Sir, I rise to support the Demand for Grant moved by the Hon. Minister for Backward Classes and Harijan Welfare. I endorse wholeheartedly the sentiments expressed by my hon. Colleagues representing the Harijan community. I come from the South Arcot district in which there are lakhs and lakhs of Backward Class people. As I am somewhat well acquainted with their difficulties, problems and miseries, I wish to add a few points on their behalf. I hope the Hon. Minister will kindly look into them and do whatever is possible and within his power to do.

12-20 p.m. Sir, in the first place I would express my gratitude to the Government for the attention they are paying from time to time to the welfare and amelioration of the Backward Classes. But since the problem is of immense magnitude and is fraught with any number of sub-problems, it is not possible yet to estimate whether the Government have done enough justice to these people. Instead of wasting my words vaguely on what the Government have done or have not done, I propose, within the very short time allotted to me, to instance two or three points relating to these people and over which they are much exercised.

I am referring immediately to the representation of backward classes in the services of the State. Though we have now completed a period of five years after the commencement of our democratic Republic in this State and in other States in India, I, along with my other friends who have a warm corner for the Backward Classes, have got to say that we have not made any headway in the matter of filling up posts in the services. There is a definite and incontrovertible feeling among these people that they are not being cared for at all. I am now speaking of posts in the higher category of services in our State. Whether it is the judicial department or quasi-judicial department or other administrative departments, there is a distinct lack of interest on the part of the Government in appointing backward class people to high posts in these departments. I ask first of all whether at any time our Government have chosen any member from these classes to represent them in the Madras Public Service Commission? From time to time vacancies do arise, but still we see only certain forward communities always getting into the vacuum created in these positions. Backward Class people were only let down. I am very

15th March 1956]

[Sri V. R. Nagarajan]

sorry to see that this thing should happen under the administration of a Cabinet half the Ministers of which represent the Backward Classes. I do not know whether a time will come when the Cabinet will have as many Ministers as are now constituting it to represent the Backward Classes and still remain inactive. I do not want to characterise them in harsh words except to say that they are keeping masterly inactivity. Similar is the case of feeling in regard to other posts. I have not yet heard of any instance where a Backward Class member has been appointed to the Madras High Court Bench, or coming down the judicial ladder, I do not know whether any one from the Backward Classes has hitherto been appointed as a District Judge. A vacancy recently arose, but that was not given to the Backward Class candidate, even though Backward Class candidates applied for and were also interviewed. It is very regrettable that some of the candidates were not even granted interviews. It is not known why in this case the Government have totally forgotten Article 46 of the Constitution. Article 46 of the Constitution has been framed with good intentions and in order to help a large number of Backward Class people inhabiting this country. This Article was definitely put in there, as the framers of the Constitution say, for ensuring the upliftment of the Backward Classes economically, socially and educationally. They have given a conjoint name for the Backward Classes. They say 'weaker sections of the people'. I ask, Sir, whether these weaker sections of the people have been given any high posts in Government service? I am only sorry to say and repeat that I do not know when they will do justice to these Backward Classes, if they fail to do justice in the near future. Let alone the past things. I think the coming generations and the future representatives in this Assembly will have very bad things to say about the Ministry that is now functioning. I only request the Minister to convey to the Cabinet our deep feelings in the matter and see that some justice is done to these Backward Class people.

Then, Sir, I want to touch upon some of the grievances of the Backward Classes. In the matter of educational scholarships, boarding grants, and other concessions, they have been given some help. But still the help has been very inadequate. It is not because that there is any want of interest in the department or in the head of the department. I know that the present Director of Harijan Welfare is himself a member of the Backward Classes. It is good to note that he has been doing yeoman service to these people. The only thing is that his hands are tied up for want of funds. This is very regrettable. From time to time some of us in the Assembly, who had occasion to speak about these handicaps have voiced forth our grievances not only in this House but also have told the Minister concerned about the difficulties of the Backward Classes. Even though our points were appreciated in a way, the Minister perhaps has not been able to spare as much money as was needed. This year he has not been able to extend the grant beyond Rs. 13 lakhs for the amelioration of these people. I hope that in the supplementary estimates at least he would be

[Sri V. R. Nagarajan]

[15th March 1956]

able to place in the hands of our Director of Harijan Welfare Rs. 2 lakhs or Rs. 3 lakhs more so that he may be in a position to comply with at least 50 per cent of the applications for grants.

Sir, it is a matter of deep concern that some of the Backward Class students, even though they get a footing in the schools and colleges, do not get their share of the concessions given to them by the Government, because of their failure to get the percentage of marks required. We are told that the Director of Harijan Welfare is able to comply only with such of the applicants as obtain fifty per cent marks in the examinations. If we are going to insist on the percentage of marks, and we are going to be guided by these marks, then it will be very hard on these poor boys who fail to get a few marks more and thereby fail to get the concessions. If the boys fail to get the concessions, it will not be any fault on their part, but it will be only the fault on the part of the administration. The administration must surely allot some more money for free grants to all the applicants. No applicant should feel that his application has not been granted.

I have got to say one thing more, and that is the income limit fixed for the parents of pupils who are studying in schools and colleges. The income limit is too low. That is the opinion of the people everywhere so far as I have been able to gather. Rs. 1,200 per annum for a parent whose child is studying in the High School and Rs. 1,800 per annum for a parent whose child is studying in the college will not be satisfactory income limits. In these days of mounting expenditure, parents have got to meet ever so many items of expenditure. Take the case of a parent who has got to educate three children at the same time. Instances like this are not wanting. Let the Government see whether in the case of these parents the income limit of Rs. 1,200 or Rs. 1,800, as the case may be, will give them any relief? The income limit must be raised to Rs. 1,800 for a parent whose children are studying in the High School and Rs. 2,400 for a parent whose children are studying in the college. These will be the reasonable limits. I hope the Government will consider my suggestion and by means of an order increase the present limits to the limits I have suggested.

(At this stage Sri D. Dasarathan, occupied the Chair.)

One thing more, Sir, I want to submit. There are in the Secretariat Departments members belonging to the Backward Classes holding the position of Superintendents and they are not able to rise above this position. If a Backward Class member, who has loyally served this Government and who wants to serve them more, is not able to rise above the position of Superintendent after putting in a service of twenty-five years, I would just request hon. Members to pause and think of his condition. If these people cannot rise above the rank of a Superintendent at all, when are they going to see the bright days? I would submit, Sir, that these people must be shown a way out of their difficulties. I

15th March 1956]. [Sri V. R. Nagarajan]

would suggest that at least 25 per cent of the posts in the category of Assistant Secretaries should be reserved for members of Backward Classes serving as Superintendents in the Secretariat. Then only, it would be possible for them to go up the ladder further as Under Secretary or as Deputy Secretary. Probably if any of them have got the requisite merit and efficiency they may one day become Secretaries. At present many of the members belonging to Backward Classes serving in the Secretariat are not in a position to rise up and most of the posts in the higher categories are shut out for them.

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri D. Dasarathan) : The hon. Member's time is over. 2-30 p.m.

* SRI V. R. NAGARAJAN : I shall take only one minute more and finish my speech. The needs of the Backward Classes have been neglected for a long time. If the Government remain indolent and do not bestow as much attention as is needed to improve their lot, then I fear that they may become discontented and may try to forge a Front to tackle their own problems. That was what happened in South Arcot district some years ago. If the Government themselves attempt to rectify matters, then there will be no need for starting any agitation and there is no possibility of any agitation being started also. If social and educational and economic conditions of the people are not improved, if the deep-seated grievances of the people are not attended to, then the people themselves may become turbulent and rise up. That was what happened four years ago, in the district of South Arcot. The Toilers' Party was formed at that time purely for the purpose of fulfilling the educational, economic and social needs of the people. This Party has subsequently merged itself with the Congress Party in the hope that the Congress Government has a mind to help the Backward Classes. We hope at least that they will not let us down in the future.

* SRI M. DHARMALINGAM : I am observing that the Hon. Chairman is finding it very inconvenient and difficult to ring the bell, as he is very short and as his hands also are too short. The bell is placed far away from the Chairman. May I suggest that the same may be placed nearer to the Chairman?

* SRI E. T. KUNHAN : മിസ്റ്റർ ചെയർമാൻ സർ, ഹരിജൻ മോഹനപുരയിൽ നടക്കുന്ന ചില കൃത്രിമങ്ങളും അഴിമതികളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും സ്വകാര്യമാനേജ്മെന്റ് സമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഉന്നയിക്കുവാനും വോളി ബോൾ കള ക്ലബ്ബുകൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിലേക്ക് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കണമെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഈ മോഹനപുര ഹരിജൻ മെൽഫെയർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ പണം വാങ്ങി നടത്തുന്നവരാണ്. പക്ഷെ അവിടെ നടക്കുന്നതെല്ലാം അഴിമതിയാണ്. ഗവണ്മെന്റ് നടത്തുന്ന മോഹനപുരയിലാണെങ്കിൽ കാരാജില്ലയിലും കാരാ തലൂക്കിലും കാരാ വില്ലേജിലുനിന്ന് ആരെങ്കിലൊരാൾ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു എത്ര വേറെയാണെങ്കിൽ കണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം ചില നിബന്ധനകൾ ഉണ്ട്. ഡിസ്ട്രിക്ട് ഹരിജൻ മെൽഫെയർ കമ്മിറ്റിയാണ് അത് നിയമിക്കുന്നതും കഴിക്കേണ്ടതെന്നും എത്ര വേറെയാണെങ്കിൽ കണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം ചില നിബന്ധനകൾ ഉണ്ട്. ഡിസ്ട്രിക്ട് ഹരിജൻ മെൽഫെയർ കമ്മിറ്റിയാണ് അത് നിയമിക്കുന്നതും കഴിക്കേണ്ടതെന്നും എത്ര വേറെയാണെങ്കിൽ കണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം ചില നിബന്ധനകൾ ഉണ്ട്. ഡിസ്ട്രിക്ട് ഹരിജൻ മെൽഫെയർ കമ്മിറ്റിയാണ് അത് നിയമിക്കുന്നതും കഴിക്കേണ്ടതെന്നും എത്ര വേറെയാണെങ്കിൽ കണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം ചില നിബന്ധനകൾ ഉണ്ട്.

[Sri E. T. Kunhan] [15th March 1956]

കൊണ്ട് നിറയുകയാണ് അവിടത്തെ പരിവൃ. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ സ്വകാര്യ മാനേജ്മെന്റിലുള്ള ഫോസ്ഫേറ്റുകൾക്കും ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുത്ത നേരിട്ട് നടത്തണമെന്ന് ആനവശ്യപ്പെടുന്നത്. എന്ന മാത്രമല്ല, ഇന്ന് ഈ സ്വകാര്യ ഫോസ്ഫേറ്റുകൾക്ക് താമസിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പ് കിട്ടുന്നില്ല. ബോംബിംഗ് ഗ്രാൻറ് കിട്ടുന്ന കുട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പ് കിട്ടുകയില്ലെന്നാണ് മാനേജ്മെന്റ് പറയുന്ന സമാധാനം. കളപ്പെട്ടിയിൽ ഒരു ഹരിജൻ ഫോസ്ഫേറ്റ്. പൊന്നാനിയിൽ ഫോസ്ഫേറ്റുകൾ അതുകൊണ്ട് പൊന്നാനിയിലെ കുട്ടികൾക്കു കളപ്പെട്ടിയിൽ പോയി ചേരുന്നത്. അവർ ചേർന്നു മുതൽ ഇന്നേവരേയും സ്കോളർഷിപ്പ് കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നായിരുന്നു. മാനേജ്മെന്റ് അതിനൊപ്പം ഉത്തരവിടാൻ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓൻ സ്വകാര്യ മാനേജ്മെന്റിനെ എതിർക്കുന്നത്.

ഹരിജൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്പെഷൽ ഫീസിനെപ്പറ്റി ഈ സഭയിൽ പല പ്രാവശ്യം ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ആളുകളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസ പരമാവിധം ഹരിജനങ്ങൾക്ക് പല സഹായങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ സ്പെഷൽ ഫീസിനെപ്പറ്റി എത്രയൊ കുട്ടികൾക്കു പഠിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നുണ്ട്. പൊന്നാനി എ. ബി. ഡെസ്കിൽ നിന്നും 40 കുട്ടികളെ സ്പെഷൽ ഫീസ് കൊടുക്കാത്തതുകാരണമാണ് പുറത്താക്കുകയുണ്ടായി. കുട്ടികളും മറ്റു ചിലരും ചേർന്ന് സംഭാവന പിരിച്ചു സ്പെഷൽ ഫീസ് കൊടുത്തതിനാലാണത്രെ അവരെ വിട്ടു സ്കൂളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചത്. ഇതെന്തൊരേപ്പാടാണെന്നാണ് എനിക്കു ചോദിക്കാനുള്ളത്. ആന കൊടുക്കാതെക്കിട്ട് എന്തുകൊണ്ട് തോട്ടിട്ടു കൊടുത്തു? ഈ സ്പെഷൽ ഫീസ് സമ്പ്രദായം നിറുത്തലാണമെന്ന് ഞാൻ വീണ്ടും ഗവണ്മെന്റിനോട് ചേർന്നു ചോദിക്കുന്നു.

സർ, 1956-57 ലേക്ക് ഹരിജനങ്ങൾക്കും പിന്നോക്കസമുദായക്കാർക്കും കൂടി 1,33,66,300 രൂ. നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെയാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. ഇതു രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കാലമാണ്. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടു കൂടിയുള്ള പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഉദ്ദേശം. ഹരിജനങ്ങൾ വളരെ അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്നവരാണ്. അവർക്കുവേണ്ടി കൂടുതൽ സംഖ്യ ചെലവഴിക്കണം. ഹരിജനങ്ങൾക്കും പിന്നോക്കസമുദായക്കാർക്കും കൂടി കറഞ്ഞു വെട്ടേണ്ട കോടിയെങ്കിലും വകയിരുത്തണമെന്നു ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോട് ചേർന്നു ചോദിക്കുന്നു.

സർ, മലബാറിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്ക് 15 സെന്റ് സ്ഥലം വീതം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു ഗവണ്മെന്റ് പ്രഖ്യാപിച്ചത് 1949 ലാണ്. ആ 15 സെന്റ് ഭൂമിയുടെ കാര്യം ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പില്ലാത്ത രീതിയാണ്. അതിന്നു ജീവൻ നൽകാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നു ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയോട് ചേർന്നു ചോദിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് പുറമ്പോക്കുകൾ ഹരിജനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള ഒരു തീരുമാനം 1947 ലേ ഉണ്ടായതന്നെ. പക്ഷെ അന്നും ശരി ഇന്നും ശരി ഹരിജനങ്ങളെ പക്ഷെ കൊടുത്താൽ പുറമ്പോക്ക് കിട്ടുകയില്ല. ഗവണ്മെന്റ് കൊടുക്കുകയില്ല. ഈ പുറമ്പോക്ക് കൊടുപ്പ് ഇന്നു ഒരു തരം സമ്പ്രദായത്തിൽ കഴിക്കുകയാണ്. ഹരിജനങ്ങളും മറ്റു കുറ്റാണു. അവരും ഈ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവരാണ്. അവർക്കും ഈ ഭൂമിയിൽ അവകാശം ഉണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു നില ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്കും കടിപാടിപ്പിന്നും കൃഷിക്കും പുറമ്പോക്കു സ്ഥലം കൊടുക്കണമെന്ന് ഞാനവശ്യപ്പെടുന്നു.

ഹരിജനങ്ങളുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു വിഷയമാണ് അവിടേ ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നുള്ളത്. ഇന്നു ഹരിജനങ്ങൾക്കായി ഒരു കൂറു സംഖ്യ റിസർവ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവിടേ കൂടുതൽ കൊടുക്കുന്ന കാര്യം പോകട്ടെ അപ്രകാരം നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾക്കു തന്നെ അപേക്ഷ അയച്ചാൽ പ്രാപ്തിയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു അപേക്ഷ തള്ളിക്കളയുകയാണ് അധികാരികൾ ചെയ്യുന്നത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസെമ്പർ മാസം 31-ാം തീയതിയിലെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ഹരിജൻ വെൽഫെയർ ബോഡ് യോഗത്തിൽ ഒരു ഹരിജൻ അദ്ധ്യാപകനും ജോലി കൊടുക്കാത്തതെന്തെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ മറുപടി അയാൾക്ക് 25 വയസ്സു കഴിഞ്ഞുപോയെന്നാണ്. ഹരിജൻ വെൽഫെയർ സ്റ്റാഫിൽ 25 കഴിഞ്ഞുപോയവർക്ക് ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുകയില്ലെന്നാണ് പറയുന്നത്. അതേ സമയം വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ 30 വയസ്സുള്ള ആളുകളെ നിയമിക്കുന്നുണ്ട്. ഹരിജൻ വെൽഫെയർ സ്റ്റാഫുകളിലും ഹരിജനങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചാൽ യോഗ്യതയുള്ളവരാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ എടുക്കുന്നതുപോലെ 30 വയസ്സുള്ളവർക്കും ഉദ്യോഗം കൊടുക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

15th March 1956] [Sri E. T. Kunhan]

அவ்வாறு பகவதரிஷியை நன்கு போகாமல் ஹரிஜனங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுபடுத்தி மாற்றம் கொடுக்கிறது. நோக்கம் என்னவோ அவர்கள் கிடைக்கிறது. அவர்கள் அங்குள்ள நலத்தை உயர்த்துகின்றன அவைகளிலிருந்து.

வொன்னா ராஜ்யத்தில் ஒரு ஹரிஜன் ஹோட்டல் வேண்டுமென உரிமை வலியுறுத்தி வருவது குறித்து கேள்வி எழுப்பியது. அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும்.

ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும்.

ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும். அதற்குப் பதிலளித்தார். ஹரிஜன் வலியுறுத்தியது குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளப்படும்.

SRI T. MANAVALAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மானியத்தை நான் வரவேற்கிறேன். சென்ற வருஷத்தைப் போலவே இந்த நடைமுறை வருஷத்திற்கும் சுமார் ரூ. 1,33,00,000 ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காகவும் பிற்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் சர்க்கார் ஒதுக்கியிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். குறிப்பாகக் கல்வி வசதிக்காக, இந்த ஆண்டில் நிறையப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலமாக கல்லூரிகளில் படிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்கள் பெரிதும் பயனடைந்து முன்னேறி வருகிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இன்றைக்கு கல்லூரிகளில் படிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்கள் எல்லோரும் உபகாரச் சம்பளம் பெறுவதற்கு சர்க்கார் முடிந்தவரையில் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்திருப்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. குறிப்பாக எங்கள் ஜில்லாவிலும், மற்ற ஜில்லாக்களிலும் ஹரிஜன இலாகாவின் சேரிகளில் நல்ல அபிவிருத்தி வேலைகளைச் செய்துவருகிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. சேரி அபிவிருத்திக்காக, இவர்கள் ரோடு வசதிகள், மனைக்கட்டு வசதிகள், சுகாதார வசதிகள் முதலியவைகளையெல்லாம் நல்ல முறையில் செய்துகொடுத்து வருகிறார்கள்.

அடுத்தப்படியாக எங்கள் ஜில்லாவில் சில முக்கியமான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. அந்த சில பிரச்சனைகளைப் பற்றி மாத்திரம் இங்கே சொல்லிக் கொள்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியான குடியாத்தம் தொகுதியில் ஹரிஜனங்களில் பெரும்பாலோர் தோல்பதனிடும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள இந்த ஹரிஜனங்கள் மிக மோசமான நிலையில் இருந்து அல்லலடைகிறார்கள். காரணம், தோல் பதனிடும் தொழில் நடத்தும் முதலாளிகள் தங்கள் வருமானத்தையே கருதி அதை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பெரும் லாபம் வருகின்ற காலத்தில் அந்தத் தொழில் நல்லவிதமாக நடத்துகிறார்கள், லாபம் கிடைக்காவிட்டால் தொழிற்சாலையை மூடிவிடுகிறார்கள். இதை ஏனென்று கேட்பதற்கு ஒரு விதமான அதிகாரமும் இல்லாமலிருக்கிறது. தொழிற்சாலையை மூடிவிடும் சமயங்களில் தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் அல்லலுறுகிறார்கள். ஆகவே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு

12-44
p.m.

[Sri T. Manavalan] [15th March 1956]

திட்டத்தில் எங்கள் பகுதியில் ஒரு தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலையைக் கூட்டுறவு முறையில் ஏற்படுத்தி, அல்லலுறும் தோல்பதனிடும் தொழிலாளிகளுக்கு நிவாரணமளிக்கவேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எல்லா அங்கத்தினர்களும் சொன்ன குறையைப் பற்றி தான் நானும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, ஹரிஜனங்களுக்குவேண்டிய வீட்டுமனை பிரச்சனைதான். ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனைகள் சரிவரக் கிடைப்பது கிடையாது. சமார் ஏழு, எட்டு வருஷங்கள் ஆகியும் எங்கள் வட்டாரத்தில் சில கிராமங்களில் வீட்டு மனைகள் கொடுக்கப்படாததால் கிராமவாசிகள் அல்லலுறுகிறார்கள். உடனடியாக ஒரு வருஷத்திற்குள்ளாகவாவது இவர்களுக்கு வீட்டு மனைகள் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எங்கள் பக்கத்தில் நிறைய புறம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அதோடுகூட, அரசாங்கத்தாரால் Depressed classes க்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட புறம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன. 'D.C. புறம்போக்கு நிலங்கள்' என்று ஒரு ஜாபிதா தயாரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஜாபிதாவில் கண்டுள்ள நிலங்களுக்கு மனுப்போட்டால், கோரப்படும் நிலங்கள் ரோடுப் புறம்போக்கு நிலங்கள் என்றோ, மலைப் புறம்போக்கு நிலங்கள் என்றோ, எரிப் புறம்போக்கு நிலங்கள் என்றோ, ஏதாவது காரணம் கூறி, மனுக்களை அதிகாரிகள் தள்ளிவிடுகிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலங்களைத் தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று மறுபடியும் ஜாபிதாவைக் கொடுத்து அந்த ஹரிஜனங்களுக்கு புறம்போக்கு நிலங்கள் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்வது அவர்கள் விவசாயம் செய்து நிழைப்பதற்கு ஒரு ஏதுவாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்கள் எந்த எந்த இடங்களில் இருக்கின்றனவோ, அந்த இடங்களிலெல்லாம் சேரிகளைப் புறக்கணித்து விடுகிறார்கள். சில கூட்டங்களில் அந்தத் திட்டங்களுக்காக நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் “ஹரிஜனங்களுக்கென்று தனியாக ஒரு இலாகா இருக்கிறது. அந்த இலாகாவின் மூலமாக அவர்களுக்குவேண்டிய அபிவிருத்தி வேலைகளைச் செய்துகொள்வார்கள். அதனால் நாங்கள் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் கீழ் சேரிகளும் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமென்பது நமது அரசாங்கத்தின் நோக்கமாயிருப்பதால், சேரிகளைப் புறக்கணிக்கக்கூடாதென்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவு போட்டால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேரிகளில் இருக்கும் ஹரிஜன நலப் பாடசாலைகளில் இருக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குக்கூட சில குறைகள் இருக்கின்றன. அதாவது, அவர்கள் தங்கள் சம்பளத்தை ஒவ்வொரு மாதமும் குறித்த காலத்தில் பெறுவது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த மாதச் சம்பளம் அடுத்த மாதக் கடைசியில் கூடக் கிடைப்பதில்லை. இதைப் பற்றி அதிகாரிகளிடத்தில் சொன்னால், போதுமான நிர்வாகஸ்தர்கள் இல்லாததால் சம்பளம் தாமதமாகக் கொடுக்கப்படுகிறதென்று சொல்கிறார்கள். மற்ற அதிகாரிகளுக்கு குறித்த காலத்தில் சம்பளம் கிடைப்பது போல், இந்த உபாத்தியாயர்களுக்கும் குறித்த காலத்தில் சம்பளம் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஜில்லாக்களுக்கு ஹரிஜனங்களின் கேடும் நலத்திற்காக அதிகாரிகளை நியமிக்கும்போது, ஹரிஜனங்களையே அந்த அதிகாரிகளாக நியமித்தால் நல்லது; அப்படி செய்வது அவர்கள் ஹரிஜனங்களின் குறைகளை உணர்ந்து அத்தக் குறைகளை நிவர்த்திசெய்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். ஆகையால் கூடியவரை ஹரிஜன சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களையே இந்த உத்தியோகங்களுக்கு நியமித்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

15th March 1956]

[Sri T. Manavalan]

அடுத்தபடியாக, செய்யூர் தாலுகாவில் மோரணம் என்ற இடத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு நிலங்கள் வழங்கியிருப்பதோடு அங்கே குடியிருப்புத் திட்டத்தையும் சர்க்கார் அமுல் நடத்துகிறார்கள். அந்த இடத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு நிலங்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள், வீடுகளையும் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நிலங்களில் பயிர் செய்வதற்கு அங்கே தண்ணீர் வசதி இல்லை. தண்ணீர் வசதிக்கு அவர்கள் மனுப்போட்டால், அரசாங்கத்தார் தங்கனிடத்தில் அதற்குப் பணம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். “நீங்கள் ஏதாவது ஈடுகட்டினால் அதன் மூலமாக கிணறுகள் வெட்டி தண்ணீர் வசதி செய்துகொடுக்கலாம்” என்று அரசாங்கத்தார் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் பணமில்லாமலும், பயிர்செய்வதற்கு முடியாமலும் இருக்கும்போது எப்படி ஈடுகட்டுவது என்பது தெரியவில்லை. இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் ஒன்று செய்யலாம். ஆதாவது, அரசாங்கமே முன்வந்து கிணறுகள் வெட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, பிறகு விவசாயிகள் பயிர் செய்ய ஆரம்பித்த பிறகு, அவர்களிடமிருந்து தவணைகளில் (instalments) அந்தக்கடனை வசூலிக்கலாம். அந்த மாதிரி அவர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. JAGANNATHAN : Mr. Chairman, while supporting the Demand for Harijan Uplift, I would like to say one or two words at the very outset with regard to the consensus of public opinion that is prevalent in the State relating to the Harijan Uplift work that is being carried on here. There is much wishful thinking—Muddle headed thinking I should say—on the part of the general public that the Harijan welfare work has been undertaken by the Government out of a sense of charity. That is something very deplorable. In this connection, I wish to quote no less a person than the Father of the Nation, Mahathma Gandhi, who has referred to this matter in his book called “ Young India ”. Addressing the case Hindus, Mahathma Gandhi says, “ Let us return to the Harijans the inheritance of which we have robbed them ”. If at all, the Harijans in our State are given certain concessions, it is not out of a sense of charity on the part of the Government. Those concessions are given to the Harijans as it is their birth-right to get them. They have their birth-right in this country as others have and these are slowly being recognized by the Government and they are effecting here and there certain improvements in the conditions of life of the Harijans in the State. On this occasion, I would like to congratulate the Government on their having provided an increased allotment for the Harijan uplift work in the coming year's budget. I find that a sum of not less than Rs. 18 lakhs has been provided by way of an increased allotment over last year's Budget allotment. That shows that our Government pay increasing attention to the Harijan uplift work.

Sir, I wish to cut the coat according to the cloth available. On this basis, I shall make one or two statements suggesting some improvements that are to be effected in the work of the Harijan Welfare Department. I am sure that my suggestions are easy of implementation and will be well within the financial resources of the Government.

Everyone of us knows that our Government are paying a good deal of attention to the educational aspect of the Harijan uplift work

12 -50
p.m.

[Sri M. Jagannathan] [15th March 1956]

and as a result of this the Harijans have improved by leaps and bounds in the matter of educational advancement during recent years. There cannot be two opinions on that. The Government have spent lakhs and lakhs of rupees for the improvement of Harijans in the field of education. As another hon. Member was pointing out, for the coming year, the Government have provided not less than Rs. 74 lakhs for the educational uplift of the Harijans. When Government are paying such a lot of attention to the educational uplift of the Harijans, I wish to point out one or two drawbacks noticed in the matter of giving educational concessions to the Harijan students. For instance, when Government have exempted all Harijan students from the payment of tuition fees, I find they are still asked to pay what are called 'special fees' and also the examination fees. I for one cannot understand the logic behind this set of rules. When the Government have gone to the extent of spending lakhs and lakhs of rupees for the educational uplift of the Harijan students by way of giving them quite a large number of scholarships and by providing mid-day meals in the Harijan Welfare schools in the State, I cannot understand why the Government should still insist upon the payment of special fees by the Harijan pupils studying in various educational institutions in the State. That only shows that the Government and the officials who have to enforce the rules framed by the Government are not exercising their minds properly in this field. I appeal to the Hon. Minister to take this suggestion of mine rather seriously and take a decision on this matter. I wish that he replies to this point. If they accede to my request, the Government will really be doing a good thing to the Harijan students. The poor Harijan students, when they are preparing for their examinations, should not be made to break their heads about such small financial worries. This is a serious problem confronting the student population. If small children are to have these financial worries at the time of their examination, certainly they will divert their attention from their studies and it will be no wonder if under those circumstances the students do not fare well in their examinations. Of course, these are small worries from our point of view, but from their point of view, they are considerably big problems. I hope the Government will consider this matter seriously and amend the rules in such a manner that the Harijan students are exempted from the payment of special fees and examination fees. The department may pay the compensation that may be claimed later on. This is an urgent matter of reform which should be undertaken immediately. When I am praising the Government for having given an impetus to the Harijan community in the field of education, I should say that, thanks to the efforts and perseverance of the Government, the Harijan community has much improved in the field of education. We see so many hundreds of Harijans who have received higher education. At the same time, it is very disheartening to find what is called "white-collared unemployment" among the educated Harijans. Just imagine white-collared unemployment among the Harijans.

15th March 1956] [Sri M. Jagannathan]

It is something inconceivable that the Government have given us 16 per cent reservation in public services. But still, we have this night mare of white-collared unemployment among the educated Harijans. There are hundreds of Harijan Graduates and even double-Graduates who are unemployed in our State. That only shows that our Government are not properly addressing themselves to the problem of finding jobs for the educated Harijans.

SRI M. R. RAMACHANDRAN : On a point of information, Sir. May I know from the hon. Member what he means by "white-collared unemployment"?

SRI M. JAGANNATHAN : "White-collared unemployment" is a well-known phraseology which means unemployment among the educated sections of the public, especially among the Graduates. This kind of unemployment among the educated is technically called "white-collared unemployment". Strangely enough, we find such unemployment among the Harijans in spite of the 16 per cent reservation in public services. I think this reservation applies to recruitment done by the Public Services Commission. There are other categories of jobs which are not being filled by the Services Commission. In these lower categories of jobs, we find that the 16 per cent reservation rule is not being strictly enforced. I wish the Government take suitable measures to see that in the case of those lower grades of jobs also which are outside the scope of the Madras Public Services Commission, the 16 per cent reservation is properly enforced. That will solve the problem of unemployment among the Harijans in general.

Sir, adverting to another problem that faces the Harijans, 1 p.m. I wish to say that provision of living accommodation for Harijans is one of the fundamental and most elementary necessities. I find that whatever Government is doing in this regard is not up to the satisfaction in the sense that though Government allot large sums of money for the acquisition and distribution of house-sites among homeless poor Harijans, I find that the officers concerned are moving very slowly in the matter of acquiring lands and providing the Harijans with house-sites. The delay is rather scandalous. For instance, if in a particular village the Harijans were to ask for house-sites to-day even 10 years hence they cannot hope to get the house-sites. There are concrete examples. I can cite instance after instance. For example, in Cuddalore taluk there is a village called Kudamangalam. There 16 years ago Harijans asked for house-sites and paid contributions towards the market value to the tune of Rs. 800 and even till this date they have not been given house-sites. Coming to my own constituency, there is a place called Keelpettai. There, seven years ago Harijans demanded house-sites and even to-day they are not provided with house-sites.

Since the time at my disposal is very short, I would like to point out only one other matter and that is with regard to the policy to be pursued by the Government. At present Government

[Sri M. Jagannathan] [15th March 1956]

have tacked on not only the Kallar reclamation work but also the depressed classes amelioration work to the Harijan Welfare Department. The Director of Harijan Welfare, though in himself a very energetic and well-meaning type of gentleman, is unable to cope with the work because the work is getting multiplied every year. As we have seen from the reports of the Harijan Welfare Department, Harijan Welfare activities including the depressed classes amelioration work have been included in the First Five-Year Plan. Now we are living in the days of colossal expansion of activity in all walks of life and much more so in the field of Harijan uplift work. When that work is getting multiplied, our Director finds himself in a very precarious position because he cannot cope with the increased volume of work. Therefore, I only plead on this occasion to bifurcate this department. Let there be a separate department for Harijans and another department for the backward classes which can look after the Kallar reclamation work and the work relating to ex-criminals and so on.

With these few words, I thank you, Sir.

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : கனம் தலைவர் அவர்களே ! ஆண்டவனுடைய படைப்பில் உயர்வு தாழ்வு கிடையாது. பிறப்பினால் அல்லது பல்வேறு தொழில் செய்கின்ற காரணத்தால் உயர்வு தாழ்வு இருக்கமுடியாது. ஒரு சிலரைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று சொல்வது பெரும் குற்றம் என்பது உணரப்பட்டு, அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்று சிறப்பான பெயரால் சிலகாலமாக அழைக்கப்பட்டுவருகிறார்கள். அப்படியிருந்தும், நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில், 17-வது பிரிவில் “Untouchability” is abolished and the practice in any form is forbidden ” என்று விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தும் சில இடங்களில், கோவில்களில் கூட, இந்தத் தீண்டாமை அனுஷ்டானம் இருந்துவருகிறது ; இப்பொழுதும் இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா என்று என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது. ஆனால் சென்ற வருஷ ஆரம்பத்தில் காரைக்குடிக்கு நான் சென்றிருந்தேன். அங்கு, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உள்ள திருக்காரவாயில் என்ற ஊரில் இருக்கும் ஸ்ரீ கைலாசநாயகி அம்பாள் வகையறா கோவிலில் நடக்கும் பிரம்மோத்ஸவத்திற்காக அச்சிடப்பட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையைப் பார்த்தேன். 1955-ம் வருஷம் ஜூன் 1-ம் தேதியன்று பிரம்மோத்ஸவம் நடந்து முடிந்த கடைசி நாளில், சண்டாளப் பிராயச்சித்தம் என்பது நடக்கும், என்பதை அந்தப் பத்திரிகையில் நான் படித்தேன். இதைப்பற்றி நான் அங்குள்ளவர்களிடம் விசாரித்தேன். “தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, சண்டாளர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறவர்கள் கோவிலுக்குள் நுழைந்திருந்தால் கோவிலுக்குத் தீட்டுப் பட்டிருக்கும். அந்தத் தீட்டை நீக்குவதற்காக இந்தச் சண்டாளப் பிராயச்சித்தம் செய்யப்படுகிறது ” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். உடனே கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் கேள்விப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் குறிப்பிட்டுக் கடிதம் எழுதினேன் ; நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையானால் அந்த உற்சவத்தை நிறுத்தவேண்டும் என்று எழுதியிருந்தேன். ஆனால் நான் அனுப்பிய கடிதத்திற்கு நாளாவரையிலும் எந்த விதமான பதிலும் கனம் மந்திரி அவர்களிடமிருந்து எனக்கு வரவில்லை. ஒருக்கால் நான் எழுதிய கடிதம் கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேராமலே இருந்திருக்கலாம். கடிதத்திற்கு பதில் வராததால், கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு 1955-ம் வருஷம் நவம்பர் மீ 25உ அன்று சட்டசபையில் இது சம்பந்தமாக ஒரு கேள்வி போட்டேன்.

* **SRI S. PANCHAKSHARAM CHETTIAR :** The hon. Member spoke about “Chandala Prayachitham”. Chandalas have nothing to do with Harijans, “Chandalan”, according to me, is only

15th March 1956] [Sri S. Panchaksharam Chettiar]

a sinner. It is only the acts of an individual that make him *Chandala* or other. Therefore, if my learned friend Sri Rangaswami Reddiar is going to make out a point about a *Chandala* being a Harijan, I do not think that is worthwhile.

SRI N. RATHINA GOUNDER: On a point of information, Sir. கோவிலுக்குச் சென்றால்தான் சண்டாளத்துவம் திருமென்று கோவிலுக்குப் போகாதவர்கள் கூட கோவிலுக்குப் போகும்போது, சண்டாளப்பிராயச்சித்தம் கோவிலில் செய்யவேண்டிய அவசியம் என்ன? அதை அவசியம் தடுக்கவேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்டாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR: கனம் அங்கத்தினர் திரு பஞ்சாட்சரம் செட்டியார் அவர்கள், 'சண்டாளன்' என்ற வார்த்தைக்கு ஏதோ வியாக்கியானம் சொன்னார்கள். எனக்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் கிடையாது. கோயிலில் 'சண்டாளப் பிராயச்சித்த அபிஷேகம்' செய்வதைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதென்னவென்றால், கோயிலில், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, தீண்டத் தகுந்தவர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறவர்கள் நுழைந்திருப்பார்கள் என்ற காரணத்திற்காக உற்சவங்களின் இறுதியில் மேற்படி அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது என்பதுதான். நான் அவ்விதம்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கனம் செட்டியார் அவர்கள் சொல்கிறபடி இருந்தால் 'சண்டாளன்' என்ற வார்த்தையை நீக்கி விடும்படி அந்த தேவஸ்தானத்திற்கு ஏன் சர்க்கார் உத்திரவுபோடவேண்டும்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருக்கரவாயில் என்ற இடத்திலுள்ள கோயிலில் சண்டாள பிராயச்சித்த அபிஷேகம் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி நான் ஒரு கேள்வி போட்டதற்கு அமைச்சரவர்கள் '1955-ம் வருஷம் நவம்பர் மீ' 29உ அன்று அதற்குப் பதில் சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் திரு கோவிந்த சாமி நாயகர் அவர்கள், "சண்டாளர்களுக்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்வது என்பதை தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்யும் நோக்கத்தில் நடக்க அனுமதிப்பது சரியல்ல. அது அரசியல் சட்டத்திற்கே விரோதம். ஆகவே, அம்மாதிரி பிராயச்சித்தம் செய்வதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முன் வருமா?" என்று ஒரு கேள்வி போட்டார்கள். அதற்கு மந்திரி அவர்கள், 'அவ்விடத்தில் வருஷா வருஷம் பிராயச்சித்தம் செய்யப்படுவது வழக்கம். பிராயச்சித்தம் என்பது கோயிலுக்குத் தகுந்தபடிவதுதான். இருந்தாலும் 'சண்டாளர்கள்' என்ற பதத்தை அவர்கள் உபயோகித்திருந்தால் அதனை நீக்கிவிடும்படி சர்க்கார் உத்திரவு போட்டிருக்கிறார்கள்" என்று பதில் சொன்னார்கள் 'சண்டாளன்' என்ற பதத்தை நீக்குவதற்கு சர்க்கார் உத்தரவு போட்டிருப்பதாக மந்திரி அவர்கள் பதில் சொன்னார்களே யொழிய, எந்தக் காரணத்திற்காக அந்தப் பிராயச்சித்தம் செய்யப்படுகிறதோ, அது மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுடைய மனதைப் புண்படுத்துவதாக இருக்கிறதென்பதை அறிந்து, அம்மாதிரி அபிஷேகத்தைத் தடுப்பதற்கு உத்தரவு போட்டதாகத் தெரியவில்லை. 'பழைய கன்னி புதிய மொந்தையில் போட்டுக் கொடுப்பதைத்தான் இது எனக்கு ஞாடக மூட்டுகிறது.

1955ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 1-ம் தேதி நம்முடைய பாராளுமன்றத்தில் *Untouchability Offences Act, 1955*, நிறைவேற்றப் பட்டு அமுலுக்கு வந்த நான். அந்த நாளில் சண்டாளப் பிராயச்சித்த அபிஷேகம் நடந்தது என்று நான் குறிப்பிடுகிறேன். *Untouchability Offences Act* அமுலுக்கு வந்த பிறகு தீண்டாமையைக் கையாளுவது தவறு என்று ஏராளமான படிக்காத மக்கள் இருக்கிற இந்த நாட்டில் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு சுவரொட்டிகள் தயார் செய்து ஒட்டினார்கள். அந்தச் சுவரொட்டியினால் எதோ குறைபாடு ஏற்பட்டுவிட்டதென்று சொல்லி அதை 'withdraw' பண்ணிவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு இம்மாதிரி முயற்சியில் அரசாங்கம் ஈடுபடவில்லை. புது மாதிரியான சுவரொட்டிகள் தயார் செய்து, அச்சிட்டு மீண்டும் ஒட்டவேண்டுமென்று இந்தப் பக்கத்திலுள்ள அங்கத்தினர்கள் வற்புறுத்தியும் கூட நாளாவரையில் அரசாங்கம் அதைச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

[Sri P. Rangaswamy Reddiar] [15th March 1958]

தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு ஒரு அங்கத்தினர் யோசனை கூறினார். அவரவது, 'ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுப்பது, அவர்களைப் படிக்கவைப்பது, உத்தியோகம் கொடுப்பது என்பதோடு மாதிரம் நின்றுவிடுகிறதேயொழிய அதற்குமேல் ஹரிஜனங்கள் வாழும் சேரிகளை அபிவிருத்தி செய்வது, அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தி, சமுதாயத்தில் மற்றவர்களைப்போல் ஹரிஜனங்களும் வாழ வகைசெய்ய அதிகப் பிரயாசை செய்யவில்லை' என்று ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். நம்முடைய நாட்டில் தீண்டாமையை அறவே ஒழிப்பதற்கு சரியான வழி வகை இல்லை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

தீண்டத் தகாதவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களிலேயே தீண்டாமை இருந்து வருகிறது. Untouchability among untouchables என்ற நிலை இருந்துவருகிறது. இரண்டு மூன்று பிரிவினர்களும் ஒருவரையொருவர் தீண்டக்கூடாதென்று சொல்வதால் மற்றவர்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. துறையூருக்குப் பக்கத்தில் ஒக்கார என்ற கிராமத்தில் சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்காக 2,500 முதல் 3,000 ரூபாய் வரையில் செலவு செய்து குடித்தண்ணீர் கிணறு வெட்டினார்கள். கிணறு வெட்டப்பட்டு ஆறு, எழு மாதங்கள் ஆகின்றன. அந்தக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்வதற்கு பள்ளர்கள், பறையர்கள், சக்கிலியர்கள் இம்மூன்று வகுப்பினர்களும் ஒதுக்கொள்ளாத ஒரு காரணத்தினால் கிணறு உபயோகப்படுத்தப்படாமல் மூடப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதனூர் என்ற கிராமத்தில் கிணறு வெட்டுவதற்கு முன்பே பள்ளர்கள் தடுத்துவிட்டார்கள். 'அரசாங்கத்தார் கிணறு வெட்டினால் மற்ற சமூகத்தினரும் தண்ணீர் எடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வார்கள், இம்மாதிரி இடைஞ்சல் வரும், சக்கிலியர், பறையர் எல்லோரையும் தண்ணீர் எடுக்கச் சொல்வார்கள் என்ற காரணத்தினால் கிணறே வெட்டவேண்டாமென்று சர்க்காருக்கு மகஜர் எழுதிக்கொடுத்துவிட்டார்கள். இம்மாதிரி ஹரிஜனங்களுக்குள்ளேயே ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசம் இருந்துவருகிறது. திருச்சிவாய் பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு மாதமும் 30-ம் தேதி, விமரிசையாக ஹரிஜன தினம் கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்வளவு கொண்டாடியும் இன்னும் அறியாமை நீங்கி அவர்களுக்கு இருக்கும் பழைய மனப்பான்மை மாறவில்லை. இதை ஹரிஜனத் தலைவர்கள், ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு பெரிய 'மிஷனரி' வேலையாக எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்யவேண்டும். கிறிஸ்தவ பாதிரிகள், கிறிஸ்தவ கன்னியாஸ்திரிகள் போன்று வாழ்நாள் பூராவையும் ஹரிஜன நலத்திற்காகவே அற்புதம் செய்து, ஹரிஜனங்களுக்கள்ளேயே இருக்கும் உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்கிவிட்டுத் தான், ஹரிஜனங்களல்லாத மற்ற வகுப்பினர்களும் அவர்களுக்கு உடந்தையாக இருந்து இன்னல்களைப்போக்குவதற்கு முன் வருவார்கள்.

ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனைக்கட்டுகள் வழங்கும் விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தை கூற விரும்புகிறேன். ஹரிஜன நல இலாகாவின் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் ரிபோர்ட் 1953-ம் (ஸ்ரீ) எப்ரல் மாதம் 1௨ யிலிருந்து 1953-ம் வருஷம் அக்டோபர் மீ 1௨ வரை இருக்கிற ரிபோர்ட்டில், "143 ஏக்கர் மனைக்கட்டு நிலம் 2,01,444 ரூபாய்க்கு 'அக்வையர்' செய்யப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 1,428 விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு விலை கொடுத்திருப்பதால் பெரிய நகரப் புறங்களில் வாங்கப்பட்ட நிலமோ என்று ஐயப்படவேண்டியிருக்கிறது. கிராமங்களிலே ஒரு ஏக்கருக்கு 1,400 ரூபாய்க்குமேல் பணம் கொடுத்து நிலம் வாங்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு சில மெம்பர்கள் கருதுவதுபோல் இதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம், ஒருக்கால் வாய்க்கால் வழியாக ஓடும் தண்ணீர் வடிகால் வழியாக வடிந்து, போகப் போக குறைந்து போவதுபோல் போய்விட்டதோ என்று ஐயப்படுவதற்கும் இடம் இருக்கிறது.

ஹரிஜன மாணவர்களுக்குப் புத்தகம் இனாமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சில மெம்பர்கள் கருதுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த வசதி செய்துகொடுக்கப்படவேண்டியது அவசியந்தான். ஸ்பெஷல் சம்பளங்கள்,

15th March 1956] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

குறைவான தொகையாக இருந்தபோதிலுங்கூட, அதைக் கொடுக்காத காரணத்தினால் சில மாணவர்கள் படிக்கமுடியாமல் நடுவில் படிப்பை நிறுத்திவிடவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு புஸ்தகம் வாங்கிக்கொடுக்கப்படுவதோடுகூட, 'ஸ்பெஷல் சம்பளத்' தொகையையும் அரசாங்கமே கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதவசியம்.

ஹரிஜனங்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஹாஸ்டல்கள் ஒரு சிலர்கையில் 'பிவினஸ்' ஆக மாறியிருக்கிறது. செலுத்தப்படுகிற பணம் பூராவும் சரிவர மாணவர்களுக்குப் பயன்படாமல் போய்விடுகிறது. உணவுக்கோ புத்தகத்திற்கோ கொடுக்கப்படும் பணத்தின் முழுப் பலனும் ஏழை ஹரிஜன மாணவர்களுக்குப் போய்ச் சேரும்படியாக கடுமையான 'சூப்பர்விஷனும், செக்கிங்'கும் இருக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

1953-54-ம் வருஷத்தில் ராஜ்ய ஹரிஜன நல அட்வைஸரி கமிட்டியைப் பொறுத்தவரை "No meetings were held during the period from 1st March 1953 to 30th September 1953 as there were no special or important subjects for discussion" என்று அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 'ஜில்லா அட்வைஸரி கமிட்டியிலே இரண்டொரு மெம்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அதே மெம்பர்கள் ராஜ்ய அட்வைஸரி கமிட்டியிலும் இருக்கிறார்கள்' என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இதை ஒரு குறைபாடாகச் சிலர் கருதுகிறார்கள். ஜில்லா கமிட்டியிலும் ராஜ்யக் கமிட்டியிலும் ஒரே அங்கத்தினர் கூடியவரை நியமிக்கப்படாமலிருப்பது நல்லதுதான். இம்மாதிரி எந்தவிதமான வேலையும் செய்யாமல், கூட்டம் கூட போடாமல் ஸ்டேட் வெல்பேர் கமிட்டி இருப்பதைக் காட்டிலும் கமிட்டி இல்லாமலிருப்பதே நல்லது. ஏதோ பெயரளவுக்கும் எழுத்தளவுக்கும் இருக்கிறதேயொழிய நடைமுறையில் ஒன்றும் இல்லை என்று நினைக்கிற மாதிரி அமைந்திருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : வருஷத்திற்கு இரண்டு முறை ஸ்டேட் ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டி கூடுவதுண்டு. 1953-ம் ஆண்டிலே ஆந்திர தேசப்பிரிவினையின் காரணமாக அப்பொழுது அங்கத்தினர்கள் கூட்டத்திற்கு வரமுடியாததால் கூட்டத்தைத் கூட்ட முடியாதிருந்தது. இருந்தபோதிலும் தொடர்ந்து அடுத்த வருஷம் கூட்டங்கள் நடந்து வந்தன. ஏதோ ஒரு வருஷத்தில் கூட்டம் போடவில்லை என்பதற்காக அங்கத்தினரவர்கள் அதைப் பிரமாத்தமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாம் என்ற கேட்டுக்கொள்கின்றேன். ஜில்லா கமிட்டியிலும் ராஜ்யக் கமிட்டியிலும் ஒரே அங்கத்தினர் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. அது எப்படியென்றால், ராஜ்யக் கமிட்டியில் இருக்கும் அங்கத்தினர்கள் ஜில்லாக் கமிட்டியில் 'ex officio,' அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறார்களேயொழிய, வேறென்றுமில்லை.

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : கூட்டம் போடாததைக் குறைபாடாக நான் சொல்லவில்லை. As a matter of fact. ஆக இருக்கிறதென்று சொன்னேன்.

(At this stage Mr. Speaker resumed the Chair.)

ஸ்டேட் வெல்பேர் கமிட்டி மாகாணம் பூராவும் இருக்கிற ஹரிஜனங்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பதற்காக இருக்கிற கமிட்டி. அப்படிப்பட்ட கமிட்டி ஹரிஜனங்களைப்பற்றி எவ்வளவோ பிரச்சனைகளிருந்தும், எந்த விதமான விஷயமும் ஆலோசிப்பதற்கில்லை என்ற காரணத்திற்காக கூட்டப்படவில்லையென்றால் அதனால் என்ன பிரயோஜனம் என்பதற்காகத் தான் சொன்னேன்.

சென்ற வருஷங்களில் ஹரிஜன நலனுக்காக ஒதுக்கப்பட்டு வந்த தொகையைவிட இந்த வருஷம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. தொகை அதிகமாக இருக்கிற அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நலன்களும் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். ஹரிஜன நலன் சிறந்த முறையில் செய்யப்படவேண்டும், ஒதுக்கும் பணத்தின் அளவிற கேற்ப அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்கள் நடைபெறவேண்டும்.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [15th March 1956]

டும் என்பதற்காக ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னேனையொழிய வேறு எந்தவிதமான 'Prejudice' காரணமாகச் சொல்லவில்லை. இந்தச் சபையிலிருக்கும் ஹரிஜன அங்கத்தினர்களும், வெளியில் இருக்கிற தலைவர்களும் சேர்ந்து சர்க்காரால் கொடுக்கப்படுகிற தொகையை நல்ல வழியில் உபயோகப்படுத்துவார்களேயானால் கூடியசீக்கிரம் மக்கள் எதிர்பார்ப்பதற்கு மேலாக ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை ஏற்படுமென்று சொல்லி, என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

SRI M. MARIMUTHU : கனம் தலைவர் அவர்களே, ஹரிஜன நல மானியத்தை நான் முழு மனதுடன் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகின்றேன். குடியிருப்பு மனைக்கட்டு, குடிதண்ணீர் கிணறு, நடைபாதை, பாடசாலைகள், மயானம், மயானத்திற்குப் போகும் பாதைகள், தர்க்காஸ்து, கைத்தொழில் இதுபோன்ற வசதிகள் ஹரிஜன மக்களுக்கு அநேக கிராமங்களில் சரிவர செய்து கொடுக்கப்படாமல் அவர்கள் கஷ்டமான நிலைமையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்கண்ட வசதிகளை எல்லாச் சேரிகளிலும் உடனடியாகச் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர்களும் இது விஷயத்தை வற்புறுத்தியிருந்தாலும் நானும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

ஹரிஜன மக்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவே நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களாக கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக்கண்டு மகாத்மா காந்தியடிகள் மனம் வருந்தி சேரியிலேயே குடியிருந்தார். ஹரிஜனங்கள் குடித்துக் கெட்டுவிடுகிறார்களே என்று காந்திஜி அவர்கள் ஹரிஜனங்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்காக வேண்டி ஹரிஜன முன்னேற்றத்திட்டங்கள் பலவற்றை ஆரம்பித்துவைத்தார்கள். அவர் ஆரம்பித்த வழியிலேயே இதுவரையிலும் ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காகச் செய்யப்பட்டு வரும் காரியங்களை நான் வரவேற்கிறேன். ஹரிஜனங்கள் விவசாயம் செய்ய வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு சொந்தத்தில் நிலம் கிடையாது. அவர்கள் வாரம், குத்தகைகளுக்கு நிலங்களை வாங்கி சாகுபடி செய்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஹரிஜனங்களுக்கு காலா காலத்தில் விதைகளோ அல்லது விவசாயக் கருவிகளோ வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். மற்றும் வாய்க்கால் வரப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். தண்ணீர் போகக் கூடிய அளவில் வாய்க்கால்களை பழுது பார்த்துக்கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது செய்யப்படுபவைகள் எல்லாம் பணக்காரர்களுக்குச் சாதகமாகத்தான் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பணக்காரர்களும் இதர மிராசதாரர்களும் இப்பொழுது ஹரிஜன விவசாயிகளை துன்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்கு சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி நடவடிக்கை எடுத்தால்தான் ஹரிஜனங்களுக்கு நல்ல விதத்தில் வேலைகளைச் செய்வதாக ஆகும்.

பல டிபார்ட்மெண்டுகளில் ஹரிஜன மக்கள் ப்யூன்களாசவும் மற்றும் ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை இதுவரையிலும் பர்மனென்ட் செய்யவில்லை. அவர்களை உடனடியாக பர்மனென்ட் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தஞ்சை ஜில்லா, மாயவரம், நாகப்பட்டணம், திருத்துறைப்பூண்டி, பட்டுக்கோட்டை அறந்தாங்கி தாலுகாக்களில் சில பகுதிகள் கடலோரமாக இருக்கின்றன. அங்கு அநேகம் உப்பளங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் இப்பொழுது ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கும் பெரிய வியாபாரிகளுக்கும் உப்பு உற்பத்தி செய்வதற்கு என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் அங்குள்ள உப்பளங்களை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கு வேசென்சையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து உப்பு தயாரிக்கச் சொல்லி வியாபாரம் செய்யச் சொல்லவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் வியாபாரிகளுக்கும் ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கும் கொடுக்கக்கூடாது.

விவசாயம் செய்யக்கூடிய ஹரிஜனங்கள் மிராசதாரர்களுடைய வீடுகளில் மணிக்கணக்காக இரவு பகலாக வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கூலி நிர்ணயம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவர்கள்

15th March 1956]

[Sri M. Marimuthu]

இவ்வளவு மணி நேரம் தான் வேலை செய்யவேண்டும் என்பதை சட்ட ரீதியாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹரிஜனங்கள் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கும் அளவில் அவர்களுக்கு உணவு விடுதிகள் அமைத்துக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த விடுதிகளில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அந்த விடுதிகளிலுள்ள பல மாணேஜர்கள் ஹாஸ்டல்களை நல்ல நிலைமையில் நடத்துவது இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஹாஸ்டல்களில் நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளும் மாணேஜர்களை நியமனம் செய்யவேண்டும். பொய் பித்தலாட்டம், தப்பு செய்கிறவர்களை எடுத்து விட்டு ஒழுங்கான முறையில் வேலை செய்யும் மாணேஜர்களை நியமனம் செய்யவேண்டும். அவர்களை அங்கேயே வைத்தால் சர்க்காருக்கும் நஷ்டம், ஹரிஜனங்களுக்கும் நஷ்டம். மாணவ மாணவிகளுக்கும் நஷ்டம். இதை சர்க்கார் கவனித்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இல்லா விட்டால் சர்க்காரிலேயே மாணேஜர்களை நியமிக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் லேபர் ஆபீசர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இடங்களிலும் முன்சீப்களை நியமிக்கும்போது அவர்கள் அந்த இடங்களில் மூன்று வருஷங்களுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. அதைப்போலவே லேபர் ஆபீசர்களை நியமிக்கும்போதும் அவர்கள் ஒரே இடத்தில் மூன்று வருஷங்களுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று விதி செய்யவேண்டும். பல் ஹரிஜனங்கள் வீடுகள் இல்லாமல் தத்தளிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சர்க்கார் மூலமாக வீடுகள் கட்டிக் கொள்ள நிலங்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பலர் மிராசதார்கள் இடத்தில் இருப்பதால் அவர்களை வெளியேற்றுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு சர்க்காரே நிலங்கள் கொடுத்து வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

தஞ்சை ஜில்லாவில் பல ஜமீன் நிலங்களும், இனம் நிலங்களும், கோயில் நிலங்களும் அநேகம் இருக்கின்றன. வேறு வகையான நிலங்கள் அங்கு கிடையாது. இப்பொழுது ஜமீன் நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்தக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே இனம் கோயில் நிலங்களையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு அவ்வளவையும் அங்கங்குள்ள ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுத்து சொந்த மனைக்கட்டுகள் இருக்குமாறு செய்யவேண்டும். அப்படி சர்க்காரை வாங்கிக்கொடுக்கும்படியாகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது சர்க்காரால் ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் எல்லாம் தண்ணீர் உள்ளதாகவும் கவி மண்ணுள்ளதாகவும் ஒஷ்ட நிலங்களாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஹரிஜனங்கள் வீடு கட்டிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் சேரிக்கு பக்கத்திலுள்ள நிலங்கள் வேண்டும் என்று மனுக்கள் கொடுத்தால் அல்லது டிபாசிட் கட்டினால் அந்த நிலங்களை உடனடியாக அவர்களுக்கு வாங்கிக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அரந்தாங்கி தாலுகாவில் ஒரு ஹரிஜன லேபர் பாடசாலையை ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று பல தடவை சொல்லியும் இன்னும் அங்கு ஏற்படுத்த வில்லை. அங்கு ஒரு ஹரிஜன பாடசாலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று மீண்டும் சர்க்காருக்கு ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இத்துடன் என்னுடைய சொற்பொழிவை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*SRI M. DHARMALINGAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 1-25 p.m.
இன்று ஹரிஜன அற நிலைய பாதுகாப்பு மந்திரி அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைப் பேச பிரியப்படுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஹரிஜன மக்கள் வெகு தூரம் முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல இடமில்லை யென்றாலும் சென்ற ஆட்சியில் இருந்ததைவிட இந்த ஆட்சியில் ஒருவாறு ஹரிஜனங்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற வருஷத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு என்று 118 லட்சம்

[Sri M. Dharmalingam] [15th March 1956]

ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தார்கள். இந்த வருஷத்தில் 15 லட்சம் அதிகமாக ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். அதாவது 133 சொச்சம் லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப்பணம் ஹரிஜனங்களுடைய நலனுக்காக ஒதுக்கியிருப்பதைக் கண்டு இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். சில மெம்பர்கள் இங்கே பேசக்கூடிய காலத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு அரசாங்க உத்யோகஸ்தர்கள் அவதூறு செய்கிறார்கள், விநாயாங்கன் செய்கிறார்கள், அக்கிரமங்கள் செய்கிறார்கள், துரோகங்கள் விளைவிக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது நடக்கக்கூடிய அரசாங்கம் காந்தியின் அடிச்சுவடை பின்பற்றும் அரசாங்கம். அந்த நோக்கத்தில் நடத்தும் அரசாங்கம் நல்ல முறையில் ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மைகள் செய்யவேண்டும். மகாத்மகாந்தி என்ன சொன்னார்: ஹரிஜனங்கள் தேவனுடைய பக்தர். பிரிதியான அவர்கள். காமதேனுக்கும், கற்பக விருக்ஷத்துக்கும் பக்தருக்கு பக்தர் ஒப்பிட்டிருக்கிறார் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்க உத்யோகஸ்தர்கள் துரோகம் செய்தால், அநியாயம் செய்தால், அக்கிரமம் செய்தால் அவர்களுக்கு கொடுமை செய்தால் அட்டகாசம் செய்தால் வாஸ்தவமாக காந்திஜி சொன்ன மாதிரி அவர்கள் நிச்சயமாக நரகத்துக்குத்தான் போவார்கள். அவர்கள் எந்தப் புண்ணியத்தைச் செய்தாலும் அவர்கள் நரகத்திற்குத்தான் போவார்களே தவிர சொர்க்கத்திற்குப் போக மாட்டார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

சென்ற தேர்தலில் ஹரிஜன மக்கள் ஒருவரும் கண்டிப்பாக காங்கிரஸ் அரசாங்கத்திற்கு வோட்டுப்போடவில்லை. ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் கண்டிப்பாக ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்தில் பாடு படவில்லை. எங்கெல்லாம் ஹரிஜனங்கள் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் ஹரிஜனங்கள் ஒவ்வொருவரும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிராகத்தான் வோட்டுப் போட்டார்கள். அதனால்தான் அந்த ஆட்சி தாமரை இலேமேல் தண்ணீர்போல் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. அது வீழ்ந்துவிடக்கூடிய நிலையில் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக நடந்து வரும் வேலைகளைப் பார்த்தால் மறு தேர்தலில் கண்டிப்பாக ஹரிஜனங்கள் காங்கிரசுக்குத்தான் வோட்டுப்போடுவார்கள், வேறு எந்த கட்சிக்கும் வோட்டுப் போட மாட்டார்கள் என்பதை நான் பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இந்த அரசாங்கம் ஹரிஜன மக்களுக்குவண்டியுதையெல்லாம் செய்துகொண்டு வருகிறது. ஆனால் அதில் ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். காங்கிரஸ் ஒரு நல்ல ஸ்தாபனம் என்று அவர்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் எதிர்க்க வேண்டிய நிலைமை ஏன் அப்பொழுது வந்தது என்றால் அப்பொழுது சில வெள்ளை செதில் பூச்சிகள் இருந்தன. அந்தப் பூச்சிகள் அந்தப் பெரிய ஸ்தாபனத்தின் அழிவுக்கு காரணமாக இருந்து கொண்டே வந்தன. அதனால் அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு பங்கம் ஏற்பட்டது. ராஜாஜி வந்த பிறகும், காமராஜ் முதல் மந்திரியாக வந்த பிறகும், நல்ல மந்திரி சபை வந்த பிறகும் அந்த வெள்ளைச் செதில் பூச்சிகள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவைகளை பொருக்கி நசுக்கி விட்டார்கள். ஒன்று அல்லது இரண்டு இருந்தாலும் அவைகள் இல்லாமல் போக இந்த மந்திரி சபை நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அதனால்தான் இந்த மந்திரி சபை காலத்தில் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்கள்.

இந்த மந்திரி சபையில் ஹரிஜனங்களின் சார்பாக ஒரு மந்திரி ஸ்தானத்தைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஒரு மந்திரிக்கு ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவு சேவை செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவு செய்வதற்கு அவருக்கு நேரம் இல்லை. அவருடைய தொகுதி மதுராந்தகம் அந்தத் தொகுதியை அவர் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கே அவருக்கு நேரம் இல்லை. இப்படி நிலைமை இருக்கும்போது அவரால் எப்படி மற்ற தொகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்து முடியும். அதனால் அவர் சிரமப்படுகிறார். அவர் எல்லா தொகுதிகளையும் சுற்றிப்பார்த்து வந்தால் ஹரிஜனங்கள் கஷ்டங்களை நேரில் அறிந்து இன்னும் அதிகமாக ஹரிஜனங்களுக்கு தக்க நன்மை செய்ய

15th March 1956] [Sri M. Dharmalingam]

முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுவார். அதனால் மந்திரி சபையில் ஹரிஜனங்களின் சார்பாக மற்றொரு மந்திரியை நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆலயப் பிரவேச சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். ஐந்தாறு வருஷங்களாக யாதோ பொல்லாத வேலைக்கு மழை இல்லாமல் போய் விட்டது. ஹரிஜனங்களை ஆலயங்களுக்குள்ளே விட்டதால்தான் மழை இல்லாமல் போய்விட்டது என்று புகார் சொன்னார்கள். ஆனால் இப்பொழுது மழை பெய்திருக்கிறது. மக்கள் மனப்பான்மையும் மாறி ஹரிஜனங்களைக் கோயிலுக்குப்போக அனுமதித்து கோயிலுக்குப் போகிறார்கள். இப்பொழுது எல்லோருடைய மனப்பான்மையும் மாறிவிட்டது என்பது நிச்சயம்.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்தை ஆரம்பித்த பின்புதான் ஆலயத்திற்குள் ஹரிஜனங்களை விடவேண்டுமென்று மனப்பான்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கே ஒரு சில ஜாதி ஹிந்துக்கள் இன்னமும் அவர்களைத் திண்டிப்பாடத் தவிரக் கருதி வரலாமே தவிர, பெரும்பான்மையோரின் மனப்பான்மை அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் மாறியிருக்கிறது. திண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை வற்புறுத்துகிறோம் என்று சொல்வதைவிட, ஹரிஜனங்களுடைய பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டாலேயே போதும். அவர்களை எந்த எந்த வகைகளில் எல்லாம் பொருளாதாரத் துறையில் மேம்பாடு அடையச் செய்ய முடியுமோ, அந்த அந்த வகைகளில் எல்லாம் மேம்பாடு அடைபச் செய்ய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

1-29
P.m.

ஹரிஜனங்களில் பிள்ளைகள் படிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று தெரியும். அப்படி இருக்கும்போது அவர்களுடைய இனத்தில் பெண்கள் மிகவும் குறைவாகத்தான் படிக்கிறார்கள். அப்படி ஒரு சிலர் எட்டாவது வரையில் படித்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு மிட்லப் (Midwife) வேலைகூடக் கொடுப்பதில்லை. மகாத்மா காந்தியின் அடிப்படைக் கொள்கையின்படி நடக்கின்ற இந்த ஆட்சியிலே ஹரிஜன மக்களுக்கு உத்தியோகத்தில் போதுமான ஸ்தானம் கொடுக்கப்படவில்லை என்றால் அவர்களுடைய நிலைமை எவ்வாறு சீர்திருத்த முடியும் என்று கேட்கிறேன். அவர்களுக்கு 16 பர்சன்ட் ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படவேண்டுமென்று ஸ்ரீ ஜகந்நாதன் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த மாதிரியாகக் கொடுப்பது கிடையாது. மிட்லப் (Midwife) வேலைக்கு நல்ல சிவப்பாய், அழகாய் இருக்கிறவர்களைப் பொறுக்குகிறார்கள் என்றால், ஹரிஜனப் பெண்கள் சிவப்பாய் இல்லை என்பதற்காகப் பொறுக்குவதில்லையா என்றுகூடக் கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படிச் செய்வது அநீதியாகும். அவர்களுக்கு எல்லா உத்தியோகங்களுக்கும் போதுமான ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படவேண்டும். ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு அவர்கள் அதிகமாகப் பொறுக்கப்படவேதில்லை. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பாடசாலைகள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலேயே இல்லை. அதிமாகப் பொறுக்கப்படவேண்டுமானால் அவர்களுக்காகவே ஒரு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியை ஏற்படுத்தினாலும் நல்லது. வேலை தேடிக்கொடுக்கும் ஸ்தாபனத்தினால் எவ்விதப் பிரயோஜனமும் இல்லை. இவர்கள் அங்கே ரிஜிஸ்டர் பண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் எவ்வளவு வருஷம் ஆனாலும் இவர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதில்லை. கேட்டால் நாங்கள் என்ன செய்வோம், நியமிப்பவர்கள் காரியாலங்களின் தலைமை அதிகாரிகள். அவர்கள் நாங்கள் அனுப்புகின்றவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை என்கிறார்கள். ஆகவே ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு எல்லாம் உடனடியாகப் போதுமான ஹரிஜனங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போடவேண்டும். எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 9 o'clock tonight.

The House then adjourned.

[15th March 1956]

(Night sitting—9 p.m.)

* **SRI S. PANCHAKSHARAM CHETTIAR** : Mr. Speaker, Sir, this afternoon one hon. Member referred to the constitutional provision with regard to untouchability. Article 17 is the relevant article and I shall read the actual words for the benefit of the House : “ ‘ Untouchability ’ is abolished and its practice in any form is forbidden. The enforcement of any disability arising out of ‘ Untouchability ’ shall be an offence punishable in accordance with law.” I ask the Madras Government and also the Union Government whether really untouchability has been abolished. This article finds a place in Part III which embodies the Fundamental Rights. We attach very great importance to this Part in the Constitution of India. Excepting for the provision of certain jobs to the Members of the Scheduled Classes, excepting for the setting apart year after year of some money for ameliorating their lot, what have this Government and the Union Government done to completely abolish untouchability in our land? No doubt this Government and the Union Government have passed certain pieces of legislation the object of which is to remove certain disabilities from which our brethren have been suffering all these years. But in practical working have those pieces of legislation been useful at all? Has the lot of Harijans improved to any extent even in this sixth or seventh year of the working of our Constitution? Not at all. There is also an article relating to castes and creeds in the Part relating to Directive Principles of State Policy in the Constitution. Even in respect of that, nothing has been done. The Government of India have been trying to reform the Hindu Code. Mr. Nehru, Prime Minister of India, has been at it for the last three or four years and he wants to reform Hindu society. He is trying to alter the law of succession and inheritance, he is trying to give equal rights to women and he is trying to make inroads into marriage laws and divorce laws. Amendments to laws relating to all these subjects are going to find a place on the Statute Book. I request this Government and the Union Government to see that castes and creeds and untouchability are removed at one stroke. What efforts have they made till now? Nothing. I suggest that this Government make a law by which anybody seeking entry in Government service in future, be he a Harijan or non-Harijan, Hindu or non-Hindu, must, other things being equal, be married outside his caste. Unless such a very drastic law is placed on the Statute Book, untouchability and castes and creeds cannot be obliterated and unless these things are obliterated, our country has no future.

I would like to draw the attention of the Hon. Minister to the plight of 50,000 to 100,000 of Harijans in the North Arcot district who are engaged in, and are solely dependent on, tanning hides and skins. Persons of no other community are engaged in this work. These Harijans have got to be encouraged. A training centre is sought to be established in Cuddalore. Tanning is an important industry in this State and it flourishes only in the North Arcot district.

(The Speaker sounded the gong and the hon. Member resumed his seat.)

15th March 1956]

SRI P. G. MANICKAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை ஆதரித்துச் சில சங்கதிகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹரிஜன முன்னேற்றம் இந்த மாகாணத்தில் அதி வேகமாக நடைபெற்று வருகிறது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் இருந்த முன்னேற்றத்தைக் காட்டிலும் இப்போது நூறு மடங்கு அதிகமாயிருக்கிறது. இதனை எங்களைப் போன்ற வர்கள் உணர்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலானவர்கள் உணரவது இல்லை. அரசாங்கத்தார் நல்ல நல்ல சட்டங்களை எல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜன மாணவர்கள் பத்தாவது வகுப்பு வரை படிக்கக்கூடிய சலுகை வேறு அளத்திருக்கிறார்கள். இவை யாவும் பாராட்டப்பட வேண்டியவை. பாராட்டாவிட்டால் நாங்கள் நன்றி கெட்டவர்களாக ஆவோம். ஆனால் சில சமயங்களில் சிலர் குறை சொல்லுகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பது அல்ல. பிறந்த குழந்தைக்குக் கொடுக்கும் ஆகாரம் வேறு. கொஞ்சம் வளர்ந்தவுடன் கொடுக்கப்படவேண்டிய ஆகாரம் வேறு. அதுமாதிரியாக சிசுவாக இருந்த ஹரிஜனங்களுக்கு சர்க்கார் தக்க உணவை அளித்து அவர்களை வளர்த்து விட்டார்கள். வளர்ந்து இருக்கின்ற அந்தக் குழந்தைகளுக்கு இப்போது கொடுக்கப்படும் உணவு போதாது. இன்னும் அதிகமாக வேண்டும் என்கிற முறையில் தான் சர்க்கார் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை யாரும் தப்பாகக் கொள்ளக்கூடாது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு அளிப்பதற்காக 2 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆரம்பக் கல்வி படிக்கின்ற ஏழை மாணவர்கள் மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் தான் படிக்க வருகிறார்கள். மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுப்பதில் அனேகவிதமான கஷ்டங்கள் இருக்கலாம். இதை எல்லாம் சர்க்கார் கவனித்து நீக்குவதோடு கூட, கிராமங்களிலுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலை யில் படிக்கும் எல்லா ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக வீடுகட்டும் திட்டம். இந்த வீடு கட்டும் திட்டமானது முக்கியமான ஹரிஜன பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும். இந்த வீடுகட்டும் திட்டத் திற்காக இந்த வருஷம் அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஜில்லாவாரியாக இவ்வளவு இவ்வளவு வீடுகள் கட்டவேண்டுமென்று அத்திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தாலுக்கா பிரதேசங்களிலும், இவ்வீடுல்லா பிரச்சினை ஹரிஜனங்களுக்கு ஏராளமாக இருக்கிறது. ஆகவே, இவ்வீடு கட்டும் திட்டம் அலுமுக்கு கொண்டு வரும்பொழுது தாலுக்கா வாசிகளுக்கும் வீடுகள் கட்டி வசதி செய்து கொடுக்கும்படியாக கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

9-11
p.m.

தற்போது ஹரிஜனங்கள் பெரும்பாலோர் ஜாதி ஹிந்துக்கள் பட்டா நிலங்களில் வீடுகட்டிக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். இந்த வீடுகள் 20 வருஷங்களுக்குமேலே அந்த பட்டா நிலங்களில் இருக்கின்றன. அப்படி இருந்தும் அந்த நிலம் ஹரிஜனங்களுக்குச் சொந்தம் ஆக்கப்படவில்லை. ஹரிஜன Welfare Department ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்ட நிலங்களை வாங்கிக்கொடுக்கும் போது இப்பிரச்சினை நன்றாக கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழிற்சாலைகள் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவதுடன் ஏராளமான மக்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்கும் சாதனமாக இருக்கிறது. தற்போது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் நம் நாட்டில் அநேக தொழிற்சாலைகள் ஏற்படப்போவதாகத் தெரிகிறது. ஹரிஜனங்களில் நூற்றுக்கு 99 பேர் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள். ஆகவே அப்பேர்ப்பட்ட தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கும்போது, ஹரிஜனங்களில் படித்து வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு அங்கு வேலை தர ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றவேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது இருக்கும் கம்யூனல் ஜி.ஓ. சட்டப்படி, ஹரிஜனங்களுக்கு சர்க்கார் உத்யோகங்களில் நூற்றுக்கு 16 இடங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஆனால் இந்த சட்டப்பிரகாரம் இந்த உத்யோகங்கள் ஹரிஜனங்

[Sri P. G. Manickam] [15th March 1956]

களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. கவர்ன்மென்டார் இதுவிஷயமாக முக்கிய கவனம் செலுத்தி, உத்யோகங்களைக் கணக்கெடுத்து, பியூன முதல கெஜட் அதிகாரிகளா வரையில், அந்த நூற்றுக்கு 16 ஸ்தானங்கள் ஹரிஜனங்களுக்குக் கிடைக்கும் வரையில் ஹரிஜனங்களுக்கே உத்யோகங்களைக் கொடுத்தால், படித்த ஹரிஜனங்களுக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஓரளவுக்கு ஒழியும். அவர்களுக்கு பொருளாதாரத்துறையிலும் ஓரளவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மற்றும் அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரமும் உயரும் என்பதைத் தேரிவித்துக்கொண்டு பேச நேரம் அதிகம் இல்லாததால் இத்துடன் என் வாராதையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. THINAKARASAMY THEVAR : Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Demand moved by our Hon. Minister. In this connexion I have to say a few words about the Kallar Reclamation Department which is under the Harijan Welfare Department. There are about 10 lakhs of Piramalai Kallars in Madurai. The major bulk of the Kallar population is in Madurai district. The remaining population is in kamanathapuram and Tanjore. I can say that this community has been registered as criminal tribes and for the last forty years, they have been put to untold sufferings by the rules and regulations of the Criminal Tribes Act. Fortunately that Act has been repealed, and the credit for it goes to our Congress Government.

As regards the Kalular areas, I can say that their area is the worst affected area and the most poverty-stricken area in Southern India. If you want to see actually poverty, you can see that in my own area. My own area is the most affected and poverty-stricken area in Southern India. If hon. Members want to see what is poverty, they may please come to my area and see it. Then only they will be able to know actually what is poverty.

The population of Kallars is 10 lakhs and only very few people of this community are Graduates. Only a few students from this community are studying. They are not given sufficient scholarships and boarding grants and the amount allotted to them is very inadequate.

As regards boarding homes only one or two are in my district. On the basis of population, there should be at least half a dozen boarding homes in our area specially for Kallars run by Government. There is no boarding home for girls run by Government. The Government should give boarding grants for girls also on a large scale.

There are about 300 Kallar societies. These societies are frequently in need of finance. In spite of our repeated representations to Government, they have not helped these societies. The Government should instruct the Central Bank of Madurai to finance these societies. The Government have not taken any action till now. Again I request the Government to issue necessary instructions to the concerned authorities to finance these societies.

As regards the Kallar schools, Sir, I wish to say that at present these schools are directly managed by the Special Deputy Collector for Kallar Reclamation. I fear there is a proposal that all the

15th March 1956] [Sri S. Thinakarasaamy Thevar]

Kallar schools are to be handed over to the panchayat boards. I fear this change will ruin the education of the children of Kallars. May I request the Government to keep all these schools under the direct control of the Special Deputy Collector for Reclamation? In some places we are essentially in need of higher elementary schools. This point we have already represented to the Government. The Government have not issued any orders till now.

As regards labour societies, Sir, a society has been started for Kallar reclamation. Innumerable thousands of labourers are members in this society. I request the Government to give special preference to this society as regards Government contracts instead of giving preference to any other contractors. If the society is given preference, the profit will be shared equally by all the labourers. So the Government ought to show special preference to this society.

As regards the educational attainment of these Kallars, out of the 10 lakhs of Kallars, only very few are Graduates. These very few Graduates are unemployed. I can say out of such a huge population only one is in the gazetted rank. Till the year 1935 special preference was given to Kallars. After 1935 Kallars had been removed from the Scheduled Classes. They now come under 'Non-Brahmin—Hindu' category. They do not have any special preference. Hence I request Government that special preference should be shown so far as these Piramalai Kallars are concerned as regards Government appointments.

SRI O. A. NANJAPPA: Mr. Speaker, Sir, இன்று இந்த சபையிலே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் ஹரிஜன uplift மானியமான 1,33,66,300 ரூபாயை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். சர்க்கார் ஓர் தனிப்பட்ட சமூகத்தில் அபிவிருத்திக்காக வருஷா வருஷம் இவ்வளவு ஏராளமான தொகையை ஒதுக்கி வேலை செய்வதைக்குறித்து, அதிலும் நம் இந்திய நாட்டில் குறிப்பாக சென்னை மாகாணத்தில், இவ்வளவு பணத்தை ஒதுக்கி வேலை செய்வதை பார்க்கும்போது நாம் சந்தோஷப்படாமல் இருக்கமுடியாது. இருந்தாலும் நம் நாடு சோஷலிச பாதையில் முன்னே நிக்கொண்டு போகும்போது, நாம் ஒரு தனி ஜாதி, சமூகத்தினர் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது. ஜாதி, ஹரிஜன ஜாதி என்ற பெயர் இருக்கும் வரையில் இந்தத் தீண்டாமை இருக்கத்தான் செய்யும். ஹரிஜன், ஆதித்திராவிடன், பள்ளன், பறையன், பஞ்சுமன் என்று இந்த மாதிரி எல்லாம் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வரையில், இந்த ஜாதியை ஒழிக்க முடியாது. தீண்டாமை என்றென்றும் இருந்து கொண்டே தானிருக்கும். ஆங்கிலேயன் காலத்தில் கவர்ன்மென்ட் ரிக்கார்டுகளில், ஆதித்திராவிடன்.. பறையன், பஞ்சுமன், பல்லன் என்று போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள், கற்போதைய ஜனையை சுதந்திர மக்கள் ஆட்சிலேயே, ஹரிஜன் என்று இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஹரிஜன் என்ற பெயர் இருக்கும்வரையில் இந்த தீண்டாமை நம் நாட்டைவிட்டு அகலாது என்பதை உறுதியுடன் கூறுகிறேன். ஆகவே கவர்ன்மென்ட், ரிக்கார்டுகளில் இந்த ஹரிஜன் என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிடவேண்டும். சென்னை மாகாணத்தில், ஹரிஜன் Welfare இலாகா அதாவது நல உரிமை இலாகா என்று ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ஏன் இந்த ஸ்பதாபனத் திற்கு ஹரிஜன் நல உரிமைச் சங்கம் என்று இருக்கவேண்டும்? ஏன் அதற்கு சென்னை மாகாண நல உரிமை இலாக்கா என்று பெயர் வைக்கக்கூடாது? பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்ற பேரிலேயே அடவைசரி கமிட்டி ஒன்று வைத்திருக்கிறார்கள். இதற்கும் ஏன் நல உரிமை கமிட்டி என்று வைக்கக்கூடாது. இந்த மானியத்திலிருந்து ஹாஸ்டல்கள், பள்ளிக்கூடங்கள்

[Sri O. A. Nanjappa]

[15th March 1956]

இன்னும் பலதரப்பட்ட வேலைகளுக்கு ஹரிஜன் என்ற பெயரால் நடத்தப்படுகிறது. இப்படி இருக்கக்கூடாது. சமுதாயத்தில் எவன் கல்வி இல்லாமல் தாழ்ந்தவன், பொருளாதாரத்துறையில் குறைந்தவன் அவனுக்கு சலுகைகள் காட்ட ஏற்படுத்தின மானியமாக இருக்கவேண்டும். இந்த நாட்டிலே முன்னேற்றமில்லாமல் தாழ்ந்தவரை இருப்பவன், பொருளாதாரத் துறையில் தாழ்ந்தவன், கல்வி இல்லாமல் தாழ்ந்தவன், இவர்கள் எல்லாம் ஒரு சம நிலைக்கு வந்தால்தான் இந்த நாட்டில் தீண்டாமைப்பேய் ஒழியும்.

கோயில் நுழைவு சட்டமும், குளங்கள் ரோடுகள் முதலியவைகளை உபயோகிக்கும் உரிமைச்சட்டமும் உண்டாகியும், அந்த சட்டங்கள் வெறும் புத்தக சட்டமாகத்தான் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தை வெற்றிகரமாக அமுல் நடத்தமுடியவில்லை. காரணம், ஜாதி ஹிந்துக்கள் மனம் மாறாது தற்போது ஒவ்வொரு மாதக் கடைசியில் அதாவது 30-ம் தேதி ஹரிஜன நாள் ஆங்காங்கு கொண்டாடுகிறார்கள். அந்தச் சமயத்தில், சமயந்தி போஜன விருந்து வைத்து மக்களை பழக்கினால், மக்கள் மனமாற்றம் அடைந்து, இந்த தீண்டாமையைப் பற்றி மக்கள் நினைக்காமல் செய்துவிட முடியும். சாதாரணமாக அதில் எல்லோரும் ஜாதி ஹிந்துக்கள் உள்பட கலந்துகொள்ள முன் வருவார்கள். அதனால் தாழ்ந்தவன் என்ற மனப்பான்மை போக ஏதுவாக இருக்கும். இவ்வித நடவடிக்கையை சர்க்கார் கையாள்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேலம் ஜில்லா, ஆத்தூர் தாலுக்காவில் 34 ஆயிரம் ஏக்கர் புறம்போக்கு நிலத்தை சாகுபடிக்காக சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களிலே கிணறு வெட்டி, அதன் தண்ணீரால் சாகுபடி செய்ய சர்க்கார் பண உதவி செய்யவேண்டும். மற்றும் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கீழ் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஜில்லாவுக்கு ஆயிரம் வீடு வீதம் 5 வருஷ காலத்தில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 5,000 வீடுகள் கட்டமுடியும். இப்படியாக ஒரு குறிப்பிட்ட வேலை ஏதாவது செய்தாலெழிய சும்மா வாய் அளவில் சொல்லி லிக்கொண்டிருப்பதால் ஒரு விதப் பிரயோசனமும் யாருக்கும் ஏற்படாது. ஆகவே, இதை கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேலம் ஜில்லா ஓடலூரில் சனிக்கிழமைதோறும் ஒரு பெரிய சந்தை நடக்கிறது. அங்கு ஒவ்வொரு சந்தையின் போதும் சுமார் ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் தோல் விற்பனையாகிறது. இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கீழ் அங்கே ஒரு 10 லட்சம் ரூபாய் செலவில் ஓர் தோல்பதனிமே தொழிற்சாலை ஆரம்பித்தால் அங்கு சுற்றுப்புறமுள்ள 5 ஆயிரம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மற்ற மக்களுக்கும் பிழைப்புக்கு வேலைகொடுக்க முடியும். இந்த மாதிரியான உருப்படியான காரியங்கள் செய்தால், ஆயிரக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் வாழமுடியும். ஆகவே இவ்விதமான வேலைகள் செய்வதில் சர்க்கார் ஊக்கம் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

9-23
p.m.

SRI K. R. SAMBANDAM: சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன் uplift மானியத்தை பொதுவாக கவனிக்கும்போது, பிற்பட்ட இனத்திற்கு, அவர்களுடைய அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் ரொம்ப குறைவாக இருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தைவிட இந்த வருஷம் 13 லட்ச ரூபாய் அவர்களுக்காக ஒதுக்கி இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஜனத் தொகைக்கு ஏற்றாற்போல், போதுமான அளவுக்கு பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. பம்பாய் மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு இந்த பிற்பட்ட வகுப்பினருடைய முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு தனி டிபார்ட்மென்ட் வைத்தே வேலை செய்கிறார்கள். இங்கு குறிப்பாக சென்னை சட்ட சபை அங்கத்தினர்களை எடுத்துக்கொண்டால், முக்கால் பங்கு அங்கத்தினர்கள் பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும், இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு படிக்க இந்த சர்க்கார் போதுமான வசதி செய்து கொடுக்கவில்லை. 1952-53-ம் வருஷத்தில் ஓரளவு அதிகமான கூச்சல் போட்டின் காரணமாக இவ்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு மெடிகல் காலேஜ், இன்ஜினீரிங் காலேஜில் படிக்க சில இடங்களைக் கொடுத்த

15th March 1956] [Sri K. R. Sambandam]

தார்கள். ஆனால் 1955-ம் வருஷத்தில் இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு பெருவாரியான இடங்களை, இந்த மாதிரியான கல்லூரிகளில் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். இதை எல்லாம் கவனித்துப் பார்க்கும் போது, பிற்பட்ட இனத்திற்கு இப்போது இருக்கும் சர்க்கார் சரியான முறையில் கவனித்து உதவி செய்ய முன் வரவில்லை என்பது தெரிய வருகிறது. இவர்கள் இவ்விதமாக சர்க்காரால் புறக்கணிக்கப்பட்டால், இப்பிற்பட்ட சமூகத்தின் வளர்ச்சி வெகுவாக பாதிக்கப்படுமென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வன்னியகுல சமூகத்தினரைப்பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இச் சமூகத்தினருக்கு சென்ற காலத்தில், நல்ல உதவி போது அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக காரியம் எதுவும், சர்க்கார் செய்யாததால், **Toilers Party** என்று அந்த சமூகத்தினரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு தேர்தலில் கலந்து கொண்டது. வெற்றி கண்டது. ஆக **Toilers Party, Common Weal Party, Independent and Congress** எல் லோரையும் சேர்த்து 32 அங்கத்தினர்கள் இச்சட்ட சபையில் இருக்கிறார்கள். இப்படியே மற்ற பிற்பட்ட சமூகத்தினரை சர்க்கார் புறக்கணித்துக்கொண்டிருந்தால், அதன் விளைவு என்ன ஆகும் என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த பிற்பட்ட மக்கள் தன் கையே தனக்கு உதவி என்று நினைத்தால் அதன் முடிவு என்ன வாகும்? இச்சமூகம் எவ்வளவு கூச்சல் போட்டாலும், தற்போதுள்ள சர்க்காருக்கு அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கைப் போல்தான் இருக்கிறது. எந்த விதமான நியாயமான நிலைமையும் ஏற்படவில்லை.

மாணவர்களுக்கு சர்க்கார் கொடுக்கும் உதவி நிதியானது, அம் மாணவர்கள் படித்து முடித்து விட்டுக் திரும்பி சேர்ந்த பிறகு கூட, அவ்உதவி நிதி அவர்களுக்குக் கிடைக்காது என்ற நிலைமைதான் இப்போது இருந்து வருகிறது.

இந்த ஆண்டு முடியப்போகிறது. ஆனால் இன்னும் சில மாணவர்களுக்கு அந்த சலுகை கொடுக்கப்படவில்லை. **Residential scholarship** என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த உதவி சில மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்ன போதிலும்கூட இன்னும் வந்து சேரவில்லை. இந்த மாதிரி தாமதமாக பல காரியங்கள் நடக்கின்றன. ஆகவே அதை உடனடியாக கவனித்து காலாகாலத்தில் மாணவர்களுக்கு கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஆதிதிராவிடர்களுக்கும் குடியானவர்களுக்கும் எந்த விதமான வித்தியாசமும் கிடையாது. இவ்விருவரும் கௌபீனம் கட்டிக் கொண்டு இருப்பதைத் தவிர வேறு உடை உடுத்திக்கொண்டு இருப்பதை நாம் பார்க்க முடியாது. காரணம் அவர்கள் அவ்வளவு வறுமையிலே வாடுகிறார்கள். அவர்கள் அந்த நிலையிலே சொந்தமான பூமியைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் நிலத்தையே தங்கள் வாழ்வுக்கு நம்பிக்கொண்டிருப்பதால், அரிஜன முன்னேற்றமோ, மனைக்கட்டுகள் வழங்குவதோ, விவசாய சீர்திருத்தமோ உடனடியாக செய்யாவிட்டால் இவர்களுக்குப் பெரிய அளவுக்கு பயன்படாது. அவர்களுக்கு சர்க்காருக்கு சொந்தமான பூமியைப் போக்கு நிலங்களையும் உடனடியாக கொடுத்து உதவ வேண்டும். அந்த புறம்போக்கு நிலங்களை யெல்லாம் இங்கே இருக்கக்கூடிய மிராசதார்கள் சாகுபடி செய்துகொண்டு அவர்களுடைய அனுபவத்தில் வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதை விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த மாதிரி செய்துவிட்டால் கிராமத்திலே இருக்கக்கூடிய புறம்போக்கு நிலத்தை அரிஜனங்களுக்கும், நில மில்லாத விவசாயிகளுக்கும் கொடுத்து விட்டோம் என்ற திருப்தியாவது ஏற்படும்.

கிராமங்களிலே வசதியுள்ளவர்களின் புறம்போக்கு நிலங்களுக்கு அதிக மடங்கு வரி போட்டுவிட்டால், கலெக்டர் ஐயாபந்தி நடக்கும்பொழுது குறைத்து விடுகிறார்கள். அந்த மாதிரி வசதியுள்ளவர்களுக்கு அதிகமான வரி போட்டால்கூட கட்டிவிடுவார்கள். ஆனால் நிலமில்லாத விவசாயிகள்

[Sri K. R. Sambandam] [15th March 1956]

புறம்போக்கு நிலங்களை தங்களுக்கு அடமானம் செய்து கொடுப்பார்களென்று வந்தால், 10 மடங்கு, 8 மடங்கு வரியை போட்டால் எப்படி கொடுக்க முடியும். இது முறையா என்றும் கேட்கிறேன். பிற்பட்ட இனமும், ஆதிதிராவிடர்களும் எப்பொழுதும் ஊழியம் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். எந்த தொழிலை எடுத்துக்கொண்டாலும் முதுகெலும்பு மாதிரி இவர்கள்தான் உழைக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படி உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து போகிறார்கள். சுதந்திர சர்க்கார் வந்தும் கூட இவர்களைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை என்றால் இதை சுதந்தர சர்க்கார் என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன். நாங்கள் அதைச் செய்தோம், இதைச் செய்தோம் என்று உறக்கப் பேசுவதைவிட ஓரளவு பிற்பட்ட வகுப்பினரும், ஆதிதிராவிடர்களும் முன்னேற்றமடைய வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

9-28
p.m.

SRI V. S. SIVAPRAKASAM: Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Demand moved by the Hon. Minister for Harijan Welfare. Sir, as a result of the good policy followed by the Congress Governments and the correct method of approach adopted by them, I should say, they have succeeded in creating a good and cordial relationship between the Harijans and the caste Hindus. Sir, leaders and people among caste Hindus and the so-called Backward classes even including Harijans have come to realise that the political advancement, economic prosperity, social justice and other things of the Harijans largely depend upon the amount of co-operation and goodwill the Harijans get from those communities. Now that is a welcome change. Even in this House we have been hearing speeches made by hon. Members generally accusing the attitude of the caste Hindus, and the caste distinctions that are observed. But to-day there is definitely a change for the better; it was therefore a good thing to hear even an hon. Member belonging to the Harijan community, my hon. Friend, Sri Chinnia, when he remarked 'Harijans themselves should be ashamed of asking for special rights and privileges from caste Hindus and they themselves were at fault; to what height they themselves can rise and fight with the caste Hindus if they themselves are at fault; they should not commit mistakes, they should be united and they should show the same social justice to their own brethren which they want from caste Hindus.' The House may be even anxious to know who those people are among Harijans who are denied those rights and equality. I need not mention that they are the most unfortunate section called the Chaklars. It is for the Government and the department to take this into consideration and the Director of Harijan Welfare should bear this in mind and take special steps to see that this unfortunate class is specially attended to.

Now coming to the department itself, I am sorry I have to say something about this department. The present Director of Harijan Welfare is a well-known champion of the cause of the down-trodden and the depressed classes. Unfortunately, I must say here that the Harijan Welfare Department is the most inefficient department of the Government of Madras. I will substantiate what I am saying. The creation of this department has not helped the Harijans to secure house-sites within a reasonable time; the

15th March 1956] [Sri V. S. Sivaprakasam]

creation of this department has not helped the Harijans to get scholarships in time; the creation of this department has not provided drinking water wells and even other fundamental requirements of the Harijans. A few days back I had the privilege of accompanying the Hon. Minister and we were touring certain villages in Paimi taluk in my district. Though they had been asking for drinking water wells for many years, they could not get them provided. This failure was due not to the inefficiency of the officer occupying the post of Director of Harijan Welfare. But the defect, I can say, lies mostly in the constitution of the department itself; I can say the inefficiency is due to the fact that the Director and the department have not got sufficient powers to push through the schemes placed in their hands. The Director has no control over the District Welfare Officers in whose efforts the success or failure of the schemes depends. The District Welfare Officers are supposed to work under the Director, but they are under the administrative control of the Collectors, and if the Collector happens to be a senior I.C.S. officer, they belittle the orders issued by the Director. Therefore, Sir, unless the Director of Harijan Welfare is also a Member of the Board of Revenue, unless the Director has something to do with the promotion and control of the officials of the Revenue Department, particularly promotion of clerks as Deputy Tahsildars, Tahsildars and Deputy Collectors, the good policy followed by the Government will not succeed. The present difficulty is that the Director has not sufficient powers to deal with the problems and fundamental requirements of the Harijans. Though the Government are so very liberal and so very sympathetic, yet the department is not able to push through the schemes successfully. In every district, the District Welfare Officers should be appointed by the Director; the Director should be given full authority to look into the work and conduct of the officers in each district and they should not be left at the mercy of the Revenue Department officers. No promotions from the Revenue Department should be considered unless recommended by the Director of Harijan Welfare. Such provisions are necessary to make the Director of Harijan Welfare an effective and powerful officer. I am sorry, I have to end as there is no time . . .

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: Mr. Speaker, Sir, I am sorry I do not know how much time will be at my disposal . . .

MR. SPEAKER: Five minutes.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: Sir, on page 407 of the Detailed Budget estimates, there is a provision for the Malayalee Hostel at Yercaud and the amount provided is Rs. 2,500. I know they are not Malayalees as I am a Malayalee. They are people of the mountainous region. In that respect I am grateful to the Government for providing such facilities for the people of that mountainous region. In this connection I would draw the attention of the Hon. Minister and the Director of Harijan Welfare Department to the miseries of the Malayalees, that is the people of the mountainous region of Irukkur firka which has been hitherto neglected.

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [15th March 1956]

There are about 1,200 families of Karuchchiyars, Nayadis, Vettuvass, Paniyals, and Mavilas. I have already represented to the Government that they should undertake a colonization scheme for these unfortunate brethren. I am sorry to note that the Government have not taken steps even to take a census of these people. I shall not elaborate on that subject.

Now the point I have to stress is that unless economic freedom is bestowed upon these unfortunate people, they will not be in a position to assert their rights, however much we may proclaim from house-tops and however much we may try to improve their lot by legislation and by speeches that such and such rights are bestowed upon these people. Now there is the Civil Disabilities (Removal) Act; there is the Temple Entry Authorization Act. Still even yesterday when we were speaking on the Revenue Demand, I drew the attention of the Government to certain disabilities from which the Harijans of Taliparamba were suffering. In Taliparamba firka there is a Parachinikkadava temple and Harijans are not allowed to enter that temple. The lower Court decreed in favour of the Harijans. The Madayan of the temple (Laughter) has filed an appeal. 'Madayan' means the Manager of the temple; I am not insulting that man who has refused the Harijans entry into the temple. I do not say Madayan in its Tamil sense—but Madayan in the sense that it is the title of the Manager of the temple.

Then with regard to provision of house-sites to Harijans, it was in 1948 that a Government Order was passed granting 5 cents of land which was afterwards raised to 15 cents. Now this morning the Hon. Minister was kind enough to say that a Special Officer has been appointed to look into the matter. It is not Special Officers and Committees that these poor Harijans want. But they want something concrete done to them. For seven years we have been talking of providing house-sites. There are about 5 lakhs Harijans of 80,000 families. Therefore, I would suggest that at the rate of 16,000 houses per year, within a period of five years we can completely provide these 80,000 families with house-sites. Further, I would suggest and request the Government to make a provision to see that each Harijan family is given a cow, a goat and two hens; this will go a long way to improve their economic condition. (SRI K. RAJARAM: That is the Communist Party election Manifesto?) It is not so.

9-40
p.m.

Another thing I want to say is with regard to mid-day meals. Now out of the Harijan pupils studying in the Harijan Welfare institutions, only very few pupils are getting mid-day meals. The majority of the Harijan pupils are studying in non-Harijan institutions. That is why I say that there should be no discrimination. All the Harijan pupils irrespective of the fact whether they study in Harijan schools or non-Harijan schools should be given mid-day meals. Similarly, non-Harijan pupils studying in Harijan schools should also be supplied with mid-day meals. That will go a long way in eradicating this untouchability or unapproachability.

15th March 1956] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

To-day I have received a petition from Pandikkadu desam in Ernad taluk, South Malabar district that one landlord by name Warier has filed a case against certain Harijan families. They were forbidden the use of the burial ground there. Of course, the Hon. Minister may say that since the matter is pending in court, we cannot discuss it. But I wish to point out that the Harijans cannot contest the case inasmuch as they are poor. I request the Government to enquire into the matter.

One more request I have got to make. That is with regard to making appointments to the posts of village officers. There is a proverb in Malayalam : “ചെറുമാൻ പിടിച്ചു സാധിക്കാറില്ല” ‘Cheruman’ means Harijan. Adhikari means village munsif. The proverb means that if Harijans are appointed to the posts of adhikaris they will not be in a position to conduct themselves well. It is with a view to ridicule them that there is such a proverb. (Laughter.) I would request the Government to see that appointments to the posts of village munsif are made from among the Harijans. I know that as a matter of fact there are qualified people among the Harijans but they are not appointed.

They should also be appointed as trustees and executive officers in temples.

MR. SPEAKER : The hon. Member's time is up.

9-42
p.m.

* SRI N. RATHINA GOUNDER : மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே ! இப்பொழுது இந்த சட்ட சபையில் 1956-வது ஆண்டிலும்கூட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் முன்னேற்றம் என்று சுயராஜ்யம் கிட்டியும்கூட பேசக்கூடிய நிலைமையைப் பார்த்து நான் மிக மிக வருந்துகிறேன். ஆதி காலத்திலே சனாதன தர்மத்தின்கீழ் ஏற்பட்ட இந்து மதத்திலே ஏதோ சில கோளாறுகளினால் இன்று வரையிலும் ஜாதி வித்தியாசத்தை பாப்பி, உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற நிலை இருக்கின்றது. இந்த மாதிரியே இன்னும் கொஞ்ச காலம் இந்த இந்து மதமானது தொடர்ந்து நடத் திக்கொண்டே வருமாறால் இந்த இந்து மதம் வளராது. அத்துடன் இந்து மதத்திலுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மற்ற மதங்களுக்குப் போக வேண்டி நேரிடும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்து மத பரி பாலனத்திற்காக இப்பொழுது அரசாங்கமும் ஓரளவு செலவு செய்கின்ற படியால், இந்த இந்து மதம் ஓரளவு வளராமல் இருந்தாலும் பரவா யில்லை என்று நான் ஒரு இந்து என்ற முறையிலே சொல்கின்றேன். இப்படி சொல்வதற்கு காரணம் உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் இருக் கிறார்கள் என்ற கற்பனை கூடாது என்பதனால்தான். இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலைமை போக வேண்டுமானால் வெறும் பிரசாரம் மட்டும் போதாது, என்பதுதான் என் கருத்து. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு செலவு செய்யப் படும் தொகையிலே ஓரளவு தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உயர்ந்த ஜாதி ஆண் கள் திருமணம் செய்து கொண்டால் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு, சம்பள உயர்வு போன்ற ஊக்கங்கள் தர வேண்டும். பம்பாய் மாகாணத்தில் இப்படி கலப்பு திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு உயர்ந்த சம்பளமும் உத்தியோக உயர்வும் தரப்படு வதாக பத்திரிகையில் படித்ததாக எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆகவே நமது சர்க்காரும் அந்தமாதிரி தாழ்த்தப்பட்டவர்களை கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்கு ஆதரவு தர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஜாதி ஒழியுமே தவிர, மற்ற காரியங்களினால் ஜாதியை ஒழிக்க முடியாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

[Sri N. Rathina Goundar] [15th March 1956]

இன்றும் கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்வதே தவறு என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வருவதால் உயர்வு மனப்பான்மை, தாழ்வு மனப்பான்மை (Superiority complex and Inferiority complex) எல்லாம் இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. ஆகவே முதலாவதாக இந்த மனப்பான்மை மக்களுக்கு இருக்கக் கூடாது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஒருவர் தன்னுடைய பெயருக்கு பின்னால் தன் ஜாதியைக் குறிப்பாரானால் உதாரணமாக என்னையே எடுத்துக் கொண்டாலும் ரத்தின கவுண்டர் என்று என் பெயருக்கு பின்னால் கவுண்டர் என்று போட்டால், ஆறு மாதம் கடின காவல் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். இந்த மாகாணத்தில் அது மாதிரி செய்தால் ராமசாமி, லட்சுமணசாமி என்று பெயர்கள்தான் வருமே தவிர, பெயர்களுக்கு பின்னால் கவுண்டர், முதலியார், பிள்ளை போன்ற ஜாதிப் பெயர்கள் வராது. ஆகவே இதை கண்டிப்பாக அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றும் பள்ளிக்கூடங்களிலேயும், ஆஸ்பத்திரிகளிலேயும், உத்தியோகங்களிலும் ஸ்தல ஸ்தாபனம் முதலிய பிரதிநிதித்துவத்திலும் முதலிடமும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

நம்மவர்கள் இப்பொழுது மிக மிகப் புனிதமாகக் கருதக்கூடிய இடம் தேவஸ்தானம். ஆகவே அப்படிப்பட்ட தேவஸ்தானங்களிலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் குருக்கள்களாக இருக்க வேண்டும். அங்குதான் புனிதத் தன்மை உடையவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கருதிக் கொண்டு இருக்கிறோம். நமக்கு முக்தி கொடுக்கக்கூடிய கடவுள்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களுக்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கருதிக்கொண்டு இருக்கிறோமே அவர்களை குருக்களமார்களாக நியமிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஓரளவு கலனி பயிற்றுவித்து, பரீட்சை வைத்து தேர்ந்தவர்களை யாவது குருக்களமார்களாக வைக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

இது போலவே டிரஸ்டிகள், மற்றும் கோவில் சம்பந்தமான எல்லா அதிகாரிகளும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவே இருக்க வேண்டும். கோலிலுக்கு போகிறவர்கள் பக்தியோடு போகிறார்கள். ஆகவே அங்கே அவர்கள்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

திருச்சி ஜில்லாவில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் பறையர்கள், பள்ளர்கள், சக்கிலியர்கள் என்று மூன்று வகையினர் இருக்கின்றனர். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன், எங்கள் பக்கத்திலே உள்ள சக்கிலியர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய கஷ்டத்தைப் பார்த்தால் எவரும் கண்ணீர் விடாமல் இருக்க முடியாது. அவர்கள் சிறு சிறு குடிசைகளிலே, காடுகளிலேயும், ஓடை ஓரங்களிலேயும் காட்டு மிராண்டிகளைப்போல் வாழ்கிறார்களே தவிர அவர்களுக்கு எந்த விதமான உதவியும் கிடையாது. அவர்களில் படித்தவர்கள் கிடையாது. ஆகவே அவர்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக்கூடியவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு தனியாக நல்லது செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

இப்பொழுது எங்கள் கிராமங்களிலே தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் Community Development என்றெல்லாம் ஏதோ வேலைகளை செய்து வருகிறார்கள். அந்த முறையில் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்களுக்கும் நல்ல கட்டிடமாக இருந்தால் ரூ. 750-ம், குடிசைக் கட்டிக்கொள்வதாக இருந்தால் ரூ. 250-ம் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த தொகையை 20 ஆண்டுகளிலே திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு இந்த தொகையை

15th March 1956]

[Sri Rathina Gounder]

20 ஆண்டுகளிலும் திருப்பிக் கொடுப்பதென்பது முடியாத காரியம். ஆகவே இவற்றை இலவசமாகவே அவர்களுக்கு கொடுத்தால், அவர்களை நங்கள் காப்பாற்றினவர்களாவீர்கள்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இப்பொழுது இறைக்கும் வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்து உபயோகித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்று தனி கிணறு கிடையாது. கிராமங்களில் இவர்களெல்லாம் தனித் தனியே பிரிந்து நான்கு, ஐந்து குடும்பங்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கம் இதை கவனித்து, ஒரு கிராமத்திலிருக்கக்கூடிய சக்கிலி இனத்தையும், இதர தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தையும் ஒருங்கு திரட்டி அவர்களுக்குக் கிணறு வெட்டித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள் கிறேன்.

* SRI M. R. RAMACHANDRAN : Mr. Deputy Speaker, Sir, 9-48
I rise to support this Demand. I am sure all of us appreciate the P. M.
various steps taken by the Government for the upliftment of the Harijans. They are doing everything in their power to help the Harijans as far as possible. I am told that the proposal to locate a tannery in South Arcot district is being hotly disputed by the people of the North Arcot district in view of the fact that North Arcot is an ideal place for its location.

Sir, apart from that when we come to the question concerning Backward Classes, persons like me have not had occasion at all to talk about this important aspect, viz., the promotion of the Backward Classes welfare. I was thinking that the Government will revise their policy, not only revise their policy but also they will, in their own way, find why the Government of India have specially provided a clause in the Constitution wherein they have stated that the interests of the Backward Classes should be examined and sufficient justice should be done to them. Examined in that light, I find that almost all the day-to-day existence and living of these Backward Classes is based on a very poor social and economic condition. They are the litigants, they are the coolies and they are the bulk of the population who are going about without any sort of attention in their day-to-day life. It is not only here but also in the Services. In the Administration, there is a glaring disparity. I make pointed reference to the fact that there are not many Collectors from among the Backward Classes and there are not Circle Inspectors not to speak of the Deputy Superintendents of Police. I mean the Backward Classes. These are the glaring facts of injustice that is done to the Backward Classes.

I wish also to point out that the various social service organizations which are supposed to do service to the community at large should be handed over to the Backward Classes Department so that they can co-ordinate their services. The very fact that many Members of this Assembly who form a fairly good proportion of the Backward Classes have all the time been insisting that their interests have been neglected, that they have been ignored and that their claims have got to be attended to with some more promptness, indicates that apart from the Harijan Welfare Department, there must be a separate Ministry for the Backward Classes. I also suggest that not only the few educational concessions that are

[Sri M. R. Ramachandran] [15th March 1956]

being given now but something more than that has to be given. To what extent it could be done, can only be considered when the Government are prepared to revise their policy and create a separate Department for bringing about all the amenities in favour of the Backward Classes.

I can make some reference not only to the various Departments but also to the various factories like the Integral Coach Factory at Perambur or any other big concern. We can easily find out what is the representation that these Backward Classes are having in that sphere. Whether it is the Central Government or the State Government, it is up to the State Government to examine the state of affairs that exist in this State.

In this connexion, I would like to make a special reference to the Backward Classes Commission which has been specially appointed for the purpose of discovering the actual defects that are to be found in bringing the welfare of the Backward Classes to that pitch which is now being agitated by so many Members who have been returned to this Assembly on that very basis. I would request that our Government should urge the Central Government to give us their views with regard to the report, which I am told, is already in circulation. I am sure that these proposals will give us some relief and I hope Government will give us a clear indication of the policy that they are going to follow in this particular matter.

* SRI A. M. RATNASAMY : Mr. Deputy Speaker, Sir, the Scheduled Castes have every reason to be proud and happy that they have made some appreciable progress in the social sphere although much has got to be done in their economic sphere in particular. Whatever may be the legislative measures that may be launched by the Government in raising the social status of the community, I am afraid these social measures will not go far enough unless they are backed up by adequate and effective economic measures. In fact, this temple entry has brought about a revolutionary change in a silent way and in an effective way as well. But the Harijans are not able to fully utilize the effects created by this temple entry because their economic position is still anything but satisfactory and that is why I repeat that if at all the social measures that are launched by the Government are to be effective and should bear adequate fruit, they must be sufficiently backed up by economic measures.

Some time back, Shri Sreeman Narain, the General Secretary of the Indian National Congress said that the land reforms that are to be launched by the various Governments in our country are progressing at snail's pace. They do not go far enough and unless land reforms are brought about at an early date in this country, I am afraid the Harijans in the rural parts will not be in a position to claim and enjoy a similar social status and economic status as well, like the Caste Hindus in this country.

15th March 1956] [Sri A. M. Ratnasamy]

Sir, I feel somewhat strongly on this point and some members here on the floor of the House were saying that unless caste system is completely eradicated root and branch from this country there would not be any salvation for the Indian nation as a whole. After all, we are trying to build up a socialist structure of society in this country and I am afraid this will have absolutely no meaning or significance unless the Harijans are made to feel that they are equal partners in the great national undertakings that are to be launched by the Government.

In regard to services, I should like to say a few words on this occasion. In the Central Government, I mean the Union Public Services Commission, we have got a representative and I feel somewhat secure in regard to appointments as far as the Central Government are concerned. But, in regard to the Provincial Services Commission, I feel that the Government would do well in appointing a Harijan as a Member of the Services Commission. Only then, it will be possible for the Scheduled Castes to have adequate representation in the Provincial Services. What happens is that the Services Commission under some plea or other says that candidates from the Backward Classes with adequate qualifications are not forthcoming. Although year in and year out, a number of students with very good academic distinctions appear before the Services Commission, somehow our candidates are not in a position to get appointments in the various vacancies that come. There is a Press Communique issued by the Government of India which says that in regard to these appointments even the standard of ability for candidates coming from Scheduled Caste communities should be lowered and also the appointments should be guaranteed for two or three years at least. Only if these concessions are shown to the Scheduled Castes, we would be in a position to get the quota, namely 16 per cent, fixed for the community.

There is another point to which I should like to draw attention and that is in regard to the housing problem of Harijans particularly in the City of Madras. The other day I wanted to make that point clear but for want of time, I could not say very much on that occasion. What happens in our Madras City is that the whole question of housing is being entrusted to the City Improvement Trust. I am told that when the Trust constructs houses in certain places like the lake side in Teynampet, the Harijans are afraid that the same story as in the case of Harijans in Chintadripet would be repeated. Because in Cox Square, although those houses were primarily intended for housing Harijans, ultimately they were allotted for the use of Caste Hindus for some reason or other. That is why the Harijans want to have a co-operative society opened for them. They want to have these houses built through co-operative societies organized in different places in the City. I would request the Hon. Minister that in so far as the housing question of Harijans is concerned, he may kindly take action to entrust it to the co-operative societies. It need not be given to the responsibility of the City Improvement Trust. Thank you, Sir.

[15th March 1956]

10-02
p.m.

*SRI D. DASARATHAN : இந்த ஹரிஜன நல மானியத்தின் மீது பிரேரேபிக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரேணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற நான் ஆசைப்படுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கின்ற நம்முடைய அரசாங்கம் ஹரிஜனங்களுக்குச் செய்துவருகின்ற நன்மைகள் குறிப்பாக இரண்டு ஆகும்; படிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கு மானியங்கள் தருவது ஒன்று, பல மெம்பர்கள் கூறியதுபோல் ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனைகள் கிடைக்கச் செய்து வதற்கென்று. 'இவர்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன?' என்று கூட இந்தச் சலுகைகளைப் பற்றி ஒரு சிலர் ஒரு விதமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹரிஜன சமூகத்திற்கு ஏன் இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கின்றனர் என்று சொல்லும்போது அவர்கள் நம்முடைய அரசியல் வரலாற்றை திருப்பிப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி அரசியல் வரலாற்றைத் திருப்பிப் பார்க்கும்போது 1932-ம் வருஷத்தில், பூனா ஒப்பந்தத்தில், அப்போது மகாத்மா காந்திஜி இருந்தபோது தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் தலைவராக விளங்கியவரும், இப்போதும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் தனிப் பெரும் தலைவராக விளங்குபவருமான பாக்டர் அத்தரூப் பிறகு 25 வருடங்கள் ஆகியும், அந்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விஷயம்தான். இந்த விஷயத்தை ஒரளவு அரசியல் தெரிந்தவர்கள் உணரும்போது, அவர்கள் 'ஹரிஜனங்கள் இன்னும் முன்னேறவில்லையே, அன்று குறிப்பிடப்பட்ட அளவுக்கு அவர்கள் இன்னும் முன்னேறி வரவில்லையே' என்று வருத்தப்படவேண்டியிருக்கிறது.

ஹரிஜனங்களுக்கு சர்க்கார் ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கொடுத்துவருவதைப் பொருத்த வரையிலும் நான் சர்க்கரை உணவையாகப் பார்க்கிறேன். இதனால் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள் மிகவும் பயனடைகிறார்கள்.

வீட்டு மனைகள் கொடுக்கும் விஷயத்தில், மற்ற கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டபடி, ஹரிஜனங்களுக்குப் பயன் விட்டவில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசாங்கத்தாரால் (ஸெக்டேரியட்டிலிருந்து) பிறப்பிக்கப்படும் உத்தரவின்படி, அவர்களுக்குப் போதிய வீட்டு மனைகள் கிடைப்பதற்கு வழியில்லை. டைரக்டர் ஆப் ஹரிஜன் வெல்ஃடு எவ்வளவு வீட்டு மனைகளை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறாரோ அவ்வளவு மனைகள் கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாதபடி அவருடைய அதிகாரம் அந்த உத்தரவால் அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் விராமங்களுக்கு வந்து இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு ஹரிஜனுக்கும் ஒரு டங்கோ அல்லது பாதிப் பங்கோகூட வீட்டு மனைகள் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது என்று குறைப்பட்டுக்கொண்டார். சர்க்கார் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பாட்டுப் பார்த்தால், உலகத்தில் ஒருவனுக்குக்கூட இலவசமாக வீட்டு மனைகள் கொடுக்க முடியாது; ஏனென்றால் கையிலல்லாதவன், கால் இல்லாதவன் முதலிய சம்பாதிக்க அருகதையில்லாதவர்களுக்குத்தான் இலவசமாக வீட்டு மனைகள் கொடுக்க வேண்டுமென்று அதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒருவன் தினமும் சம்பாதித்தாலும்கூட அவன் சம்பாதிப்பது சாப்பாட்டிற்குக்கூட போதுமான அளவிற்கு இல்லாமல் இருக்கலாம்; அப்படியிருந்தாலும்கூட அவனுக்கும் இலவசமாக வீட்டு மனைகள் கொடுக்க கூடாது என்று உத்திரவு இருக்கிறது. ஆகவே சர்க்கார் ஹரிஜனங்களுக்கு உதவி செய்ய நினைத்தாலும் அதற்காக ஏற்பாடுகளை சரியான முறையில் செய்யவில்லை. நிறையச் சலுகைகளை அரசாங்கத்தார் கொடுத்தாலும் ஹரிஜனங்கள் அவற்றினால் பயனடைய முடியாதபடி சர்க்கார் உத்தரவுபோன்ற முறையும், அவர்கள் ஏற்பாடுகளை செய்யும் முறைகளும் இருக்கின்றன. அரசியல் வரலாற்றைப்பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் பல ஹரிஜனங்கள் இன்னும் முன்னேறவில்லை என்பதை உணர்வார்கள். ஆகவே ஹரிஜனங்கள் முன்னேறுவதற்காக இன்னும் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

15th March 1956] [Sri D. Dasarathan]

அந்தக் காலத்தில் மகாத்மா காந்திஜி 'ஹரிஜனங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்' என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னபோது, முதன் முதலாக ஹரிஜனங்களைக் கோயிலில் நுழைய செய்து சென்னை ராஜ்யம் தான்; முதன் முதலாக தீண்டாமைச் சட்டத்தையும் தைரியமாகக் கொண்டு வந்தது சென்னை ராஜ்யம்தான். ஆதலால் நான் 'இப்போதும் காலம் கடந்துவிடவில்லை; சென்னை அரசாங்கத்தார், மனது வைத்தால், ஹரிஜன மக்கள் பொருளாதாரத்திலும் மற்ற துறைகளிலும் முன்னேறுவதற்காக, எவ்வளவோ செய்யலாம்.' என்று கூறுகிறேன். அவர்களை வியாபாரத் தொழிலில் ஈடுபடச் செய்யலாம். மற்ற கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறியபடி, தோல் பதனிடதல் போன்ற தொழில்கள் மூலமாகவும், கோவாபரேடிஸ் ஸொஸைடிகள் மூலமாகவும் அவர்கள் வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்புத் தரலாம். இந்த நாட்டில், இப்போது, அகதிகளாக இருப்பவர்களுக்கு சர்க்கார் சிறிதளவு கடன் சலுகைகள் கொடுத்து, அவர்களை வியாபாரத்தில் ஊக்குவிக்கின்றனர். அந்த மாதிரி கடன் சலுகைகள் கொடுத்து, ஹரிஜன மக்களையும் வியாபாரத்தில் ஊக்குவிக்கலாம். இன்ஸ்டிச் சொல்கிறேன், மதிப்பிற்குரிய பந்த்ரி அவர்கள் வேறு விதமாக நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஹரிஜனங்கள்—ஒரு சில ஹரிஜனங்கள்—பஸ் ஈட்டுகளைக்கூட வைத்து நடத்தக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்; தனிப்பட்டவர்கள் நடத்த முடியாவிட்டாலும், கூட்டுறவு குறையால் பஸ் போக்குவரத்துத் தொழிலை ஹரிஜனங்கள் நடத்த முடியும். முதலில் அரசாங்கமே மனது வைத்தால், பஸ் ஸர்வீஸ் கம் பெனிகள் போன்ற கம்பெனிகளை ஹரிஜனங்கள் நடத்த முடியும். இதை சுயநலம் என்றோ, 'இப்படி இவர்கள் முன்னேறுவதா?' என்றோ கருதக் கூடாது. ஏதோ ஒரு சில ஹரிஜனங்கள் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தக்கூடிய கம்பெனிகளில் ஹரிஜனங்களைக் காண முடியாது. சொல்லப் போனால், உத்தியோகப்பற்றற்ற ஸ்தாபனங்களாகிய ஜில்லா போர்டு, தாலுகா போர்டு முதலியவைகளில் ஹரிஜனங்கள் உத்தியோகங்களில் இல்லை. உதாரணமாக, எங்கள் ஜில்லா போர்டாகிய வட ஆற்காடு ஜில்லா போர்டில் ஒரு ஹரிஜனன் கூட குமாஸ்தாவாக இல்லை.

சிறு கைத்தொழில்களில் ஹரிஜனங்கள் ஈடுபடுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்காக பஸ் சிறு கைத்தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் செய்தால் அவர்கள் பொருளாதாரத்தில் முன்னேறு முடியும்.

ஜில்லா ஹரிஜன நல அதிகாரிகளை நியமிக்கும்போது, தாசில்தார் கிரேடியலும், டெப்டி கலெக்டர் கிரேடியலும் உள்ளவர்களை அந்த அதிகாரிகளாக நியமிக்கிறார்கள். இந்த உத்தியோகங்களுக்கு (ரெஜிஸ்டிரேஷன் இலாகாவிலுள்ள) ரெஜிஸ்டிரார்சுக்களைப் போட்டால் மிகவும் நலமாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால், அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் நலனுக்கான யோசனைகளைக் கூறுவதற்கும், மற்ற காரியங்களைச் செய்வதற்கும் ஏதுவாக இருக்கும்.

ஆங்கிலேயர்கள் காலத்தில், ஹரிஜனங்களுக்கு மானியமாக பஸ் நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அப்படிக் கொடுக்கப்பட் நிலங்கள், இப்போது சமீபத்தில்—எனக்குத் தெரிந்த வரையில்—ஜாதி ஹிந்துக்களுக்குத் திருப்பித் தரப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் உண்மையிலேயே நம் சர்க்காருக்கு அவமானத்தைத் தருவதாகும், ஹரிஜன மக்களுக்குக் கெடுதி செய்வதாகும்.

காலையில் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். ஜகன்னாதன் கூறியது போல், ஹரிஜனங்களில் நிறையப் பட்டாரிகள் இப்போது வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுப்பதற்காக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது வழி வகைகள் செய்யவேண்டும்.

* SRI M. P. PERIYASAMY : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை ஆதரித்து, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்காக (தீண்டாமை ஒழிப்பதற்காக) பஸ் சட்டங்களைப் போட்டு அவைகளைப் பெயரளவிலேயே வைத்திருக்கிறோம். சில அதிகாரி

[Sri M. P. Periyasamy] [15th March 1956]

கள் அக்கறை காட்டாததற்கு காரணம் ஆனாலும் இந்தச் சட்டங்களினால் ராஜ்யத்தின் எத்தனையோ பாகங்களிலே ஹரிஜனங்கள் நல்ல நிலைமையிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நிலைமை இவ்வளவு மாறியிருந்தும், இன்னும் கிராமங்களில் தீண்டாமை சரியான முறையில் ஒழிக்கப்படவில்லை. சில பெரிய ஊர்களில்தான் தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிராமங்களில், முன்பு எந்த நிலைமை இருந்ததோ அதே நிலைமையான இப்போதும் இருந்துகொண்டு வருகிறது. சில ஹரிஜனங்கள் உத்தியோகங்களுக்குப் போயிருந்தாலும்கூட, அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்ற முறையில் பாடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். உத்தியோகத்திலிருக்கும் ஹரிஜனங்கள்கூட பெரிதும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். சில பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களாக புரமோஷன் கிடைப்பதுவும் கிடையாது. புரமோஷன் செய்யக்கூடிய அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். நகரங்களில் இருப்பவர்களுக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் இல்லை. கிராமங்களிலுள்ள ஹரிஜனங்களுக்கு போதிய வீடு கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. போலீஸ்காரர்களாக இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்குக்கூட நிறைய கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. வீடு கிடைக்காமல் அவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்ற முறையில் சில பாடுபாடுகளுடன் நடத்தப்படுகிறார்கள். இம்மாதிரி போலீஸ் உத்தியோகத்திலிருப்பவர்களுக்குக்கூட ஜாதிப்பற்று—அதாவது ஜாதி வித்தியாச மனப்பான்மை—இருந்தால், மேலதிகாரிகள் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஹரிஜன நல இலாகாவைப்பற்றி எல்லோரும் சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த இலாகாவில்கூட சில வேல்களும், இன்ஸ்பெக்டர்கள் போன்ற ஹரிஜன உத்தியோகஸ்தர்களும், land acquisition செய்யும் சில அதிகாரிகளும் ஹரிஜனங்கள் என்றால் ஒரு வித்தியாச மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இரண்டொரு நல்ல உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் இருக்கும் நிலைமையை நேரில் பார்த்து ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மைகள் செய்கிறார்கள். சில உத்தியோகஸ்தர்கள் கிணறுகளையும் மற்ற தகராறுக்குரிய இடங்களையும் போய்ப் பார்ச்சுகிறார்களே தவிர, ஹரிஜனங்களுக்கு உதவுவது கிடையாது; ஜாதி விரித்துக்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களோ அதையே support செய்கிறார்கள்; ஜாதி விரித்துக்களுக்கே support ஆக இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி ஹரிஜனங்களுக்கு மாறுபட்டு (விரோதமாக) இருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்களை உடனே அந்த குறிப்பிட்ட இடங்களிலிருந்து வேறு இடங்களுக்கு மாற்றிவிட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவர்கள் தவறு செய்திருந்தால் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

10-12
p.m.

ஹரிஜன நலங்களில் யார் அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்களோ, யார் ஹரிஜனங்களை ஸப்போர்ட் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களைத்தான் ஹரிஜன நல இலாகாவில் அதிகாரிகளாகப் போடவேண்டும். ஹரிஜன நல இலாகாவை ஹரிஜன அதிகாரிகளேதான் நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று சில பேர்கள் சொல்கிறார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயம் அதுவல்ல. ஹரிஜன அபிவிருத்திக்காகப் போடப்படும் அதிகாரிகள் ஹரிஜனங்களாகவே இருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. ஹரிஜன நலஇலாகாவில் ஹரிஜனங்களே இருப்பது அவ்வளவு உசிதமில்லையென்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் ஜாதி இந்துக்கள் அம்மாதிரி ஸ்தானங்களில் இருந்து, அவர்கள் சரியான முறையில் காரியங்களைச் செய்யாவிட்டால் பல கேள்விகள் வருகின்றன. ஆனால், ஹரிஜன அதிகாரிகள் அம்மாதிரி பதவிகளில் இருந்து காரியங்களைச் சரிவர செய்யாவிட்டால் அவர்களை அதிகமாக குறைசூழுவதற்கு இயலாமல் போய்விடும். மேலும், ஹரிஜன அல்லாத அதிகாரிகளைப் போடுவதால் ஜாதி இந்துக்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுவதற்கும் உதவிகரமாக இருக்கும். ஹரிஜனங்களே அதிகாரியாக இருந்தால், தீண்டாமை ஒழிப்புக்கு அநேக காரியங்களைச் செய்வதற்கு முடியாமற்போகும். ஏனென்றால், ஜாதி இந்துக்களுடைய மனமாற்றம் ஏற்படச் செய்வதற்கு ஜாதி இந்துக்களாக உள்ள அதிகாரிகள் இம்மாதிரி இலாகாவில் இருப்பது நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன். அதில் முக்கியமான அதிகாரிகளை ஹரிஜன உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கொடுத்து கண்காணிப்பது நல்லது என தெரிவித்து இந்த மாய்வத்தை ஆதரித்து என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

15th March 1956]

SRI N. C. RAMASAMY KANDER :

கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இவ்வளவு நேரம் கழித்தாவது நான் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்ததைப்பற்றி நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஹரிஜன நல இலாகா மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மான்யத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். இருந்தாலும் ஹரிஜனங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையானது, அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களைச் செய்யவேண்டியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அவ்வளவு அதிகம் என்று சொல்ல முடியாது.

உலகம் உண்டான நாளிலிருந்து ஹரிஜனங்கள் பிற்பட்டவர்களாகவே இருந்துவருகிறார்கள். விவசாயிகளாக இருந்தாலும் சரி, நகர்ப்புறங்களில் வசிப்பவர்களாக இருந்தாலும் சரி ஹரிஜனங்கள் உழைப்பாளிகளாக இருந்துவருகிறார்கள். இந்த நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகும் அவர்களுக்கு ஒரு சில நலன்கள்தான் கிடைத்து வருகின்றன. அவர்களுக்குச் செய்துகொடுக்கவேண்டிய காரியங்களில் 100-க்கு 25 பங்கு தான் இதுவரையில் சர்க்காரால் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாக் காரியங்களையும் ஒரே காலத்திற்குள் செய்துமுடிப்பது என்பது முடியாத காரியம்தான்.

பிற்பட்ட இனத்தவர் ஜாபிதாவில் பல இனத்தவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் ; 14, 15 இனங்களுக்குமேல் என்று கூட சொல்ல முடியும். அதிலும் குறிப்பாக பெரும்பான்மையானவர்கள் வன்னியர்கள்தான் என்று சொல்ல முடியும். இந்த ராஜ்யத்தில் வன்னியர்கள்தான் பெரும்பான்மையாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இந்தச் சட்ட சபையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் எண்ணிக்கையிலிருந்தே ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம். இருபத்தேழு பேர்கள் வரையில் இந்தச் சபையில் வன்னிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் சுமார் 40 முதல் 50 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இருபத்தேழு வன்னிய குல அங்கத்தினர்களும் சுயேச்சையாக தேர்தலில் நின்று வந்தவர்கள்தான். அவர்களுக்கென்று தனித்தொகுதி ஏற்படுத்திக்கொடுத்திருந்தால் 60 முதல் 70 பேர்கள் வரையில் தேர்தலில் ஜெயித்து வந்திருப்போம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்க ஆதரவு இல்லாமலேயே எதிர்த்துவந்தபோது 27 பேர்கள் வந்தார்கள் என்றால், அரசாங்க ஆதரவு பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், நாங்கள் இன்னும் அதிகமாக ஸ்தானங்களைப் பெற்றிருக்கமுடியும். ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் எப்படி பெருவாரியான எண்ணிக்கையில் சட்டசபையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்களோ அதைப்போலவே பிற்பட்ட இனத்தவர்களாகிய நாங்களும் ஹரிஜன சகோதரர்களோடு சட்டசபையில் வந்திருப்போம். இந்த அரசாங்கத்தில் ஹரிஜனங்களும், பிற்பட்ட இனத்தவர்களும், பிற்பட்ட இனத்தவர்களில் குறிப்பாக வன்னியர்களும் முன்னேறுவதற்கு நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது என்று தான் சொல்லவேண்டும். இந்த மந்திரி சபையிலே பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகமான பேர்கள் அமைந்திருப்பதை நான் இதற்கு ஒரு உதாரணமாகக் கூறுவேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு ஒரு அதிகருஷ்டம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை சர்க்கார் இப்பொழுது மிகத் தீவிரமாக அமுல் நடத்திவருகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட மக்களுக்கும் இடையே உள்ள சகோதர மனப்பான்மை நீடித்திருப்பதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். புராண காலத்திலே கூட அண்ணாமலையார் வண்ணாரப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார் என்றும், எழுமலையான் ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணை மணந்துகொண்டார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியெல்லாம் புராண காலங்களிலேயே ஜாதி வேற்றுமை ஒழிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதுபோல முற்போக்காளர்சனம் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் ஹரிஜன சகோதரர்களை ஒன்று சேர்த்துக்கொள்ள முன்வரவேண்டும்.

பிற்பட்டவர்களாகிய நாங்கள் எந்த வகையில் ஜாதி வேற்றுமையைக் களைந்து வந்திருக்கிறோம் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் கூற விரும்புகிறேன்.

[Sri N. C. Ramasamy Kander] [15th March 1956]

எங்கள் பகுதியிலே எங்கள் குடும்பத்தவர்களை நாட்டாண்மைக்காரர்கள் என்று சொல்வதுண்டு. நானும் கூட 40 கிராமங்களுக்கு நாட்டாண்மையாக இருந்துவருகிறேன். என்னுடைய நாட்டாண்மையில் 40 கிராமத்திலுள்ள ஹரிஜனங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இருந்த பாகுபாட்டை வெகுவாக மாற்றியிருக்கிறேன். முற்காலத்தில் ஆதிதிராவிடர்கள் ரொம்பப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நான் நாட்டாண்மைக்கு வந்த பிற்பாடு அண்டா டோனஸ் ஏனங்களை ஆதிதிராவிடர்கள் தொடலாம் என்றும், அவர்கள் மாலை போடலாம் என்றும் பழக்க வழக்கங்களை முன்னேற்றத்துறையில் திருப்பியிருக்கிறோம். ஹரிஜனங்களுக்கு நாங்கள் அதிகமான அளவுக்கு ஆதரவு கொடுத்து அவர்களை சமூகத்தில் உயர்த்துவதற்கு சகல வாய்ப்புகளையும் கொடுத்து வருகிறோம். சட்ட சபையில் எந்த முறையில் ஹரிஜன அங்கத்தினர்களும், பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்களும் சமூகமாக இருக்கிறோமோ அதே முறையில் நாட்டிலும் இரு பெரிய வகுப்பினர்களும் ஒன்று கலந்து முன்னேறுவதற்கு சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொடுத்துவருகிறோம் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்காக அதிகமான தொகை ஒதுக்கியிருப்பதுபோல பிற்பட்ட வகுப்பினர் நலனுக்கும் சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-18
p.m

*SRI V. BALAKRISHNAN: கனம் தலைவர் அவர்களே, வெளி நாட்டிலே நமக்கு அரசியல் செல்வாக்கு இருந்தபோதிலும்கூட உள் நாட்டு சமூக ரீதியிலே நமக்கு எந்தவிதமான பெருமையும் இல்லை. அமெரிக்காவிலே அமெரிக்கர்கள் நீக்கோக்களைப் பிடித்து அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தென்னாப்பிரிக்காவிலே வெள்ளையர்கள் இந்தியர்களை விரட்டுகிறார்கள் என்றெல்லாம் பத்திரிகையிலே பார்க்கின்றோம். சர்வதேச மகாநாட்டில் அமெரிக்கர்கள், தென் ஆப்பிரிக்கா ஐரோப்பியர்கள், கட்சியை எடுத்துச் சொல்லும்போது, இந்தியர்கள் தங்கள் நாட்டிலேயே தீண்டாமையை வைத்துக்கொண்டு அந்நிய நாட்டிலே சமூக நீதி இருக்க வேண்டுமென்று பேச அவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்று கேட்கிறார்கள். சமூக நீதி ஒரு பக்கத்தில் இருந்தாலும்கூட, நமது நாட்டுக்குச் சிறிது காலத்திற்குள் ஏற்பட்டிருக்கிற அரசியல் பெருமை, அரசியல் செல்வாக்கு, அரசியல் அந்தஸ்து இவைகளைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்றால் நம் நாட்டில் நிலவியிருக்கும் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு நாம் எல்லோரும் ஒரு மனதாக முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு சர்க்கார் எவ்வளவோ பணம் செலவு செய்து பிரசாரம் செய்கின்றார்கள். ஆனால் மக்கள் மனம் இன்னும் சரியாக மாறவில்லை. மக்கள் மனம் மாறாத வரையில் எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் ஏற்படமுடியாது. ஆகவே, பிரசாரத்தோடு மட்டும் சர்க்கார் நின்றுவிடக்கூடாது. உண்மையாகவே, நான் சொல்கின்றேன். ஏதோ விளைபாட்டுக்காக சொல்வதாக அங்கத்தினர்கள் நினைத்துவிடக்கூடாது. முக்கியமான யோசனையும் கூட. அதாவது, சமூகத்திலுள்ள பல ஜாதியார்களிடையே கலப்பு மணத்தைப் பரப்புவதற்கு சர்க்கார் தக்க வசதிகளைச் செய்துகொடுக்கவேண்டும். நாட்டில் கலப்பு மணம் ஏற்பட்டால்தான் ஜாதி வேற்றுமைகள் ஒழிந்து எல்லா சமூகத்தினரும் சரிநிகர் சமானமாக முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

நான் கலப்பு மணத்தைப்பற்றி பேசும்போது ஒரு சிலர் என்னையே கேட்கலாம், கலப்பு மணத்தைப்பற்றி பேசும் நான் கலப்பு மணம் செய்துகொண்டிருக்கிறேனு என்று ஒரு சிலர் கேட்கலாம். நிச்சயமாக நான் சொல்லுவேன், நான் கலப்பு மணம்தான் செய்திருக்கிறேன். நான் ஒரு ஹரிஜனப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், அந்த பெண்கள் என்ன கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள முன்வரவில்லையே. ஆகவே, நான் வன்னிய குலப் பெண்ணை கைவசப்படுத்தினேன். நிதி மந்திரி அவர்களும் கலப்பு மணம்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் ஒரு நாயுடு

15th March 1956] [Sri V. Balakrishnan]

பெண்ணை மணந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் கலப்பு மணத்தில் இறங்கிவிடுவார்களேயானால் நாட்டில் நிலவும் தீண்டாமையானது வெகு சீக்கிரம் ஒழிந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கலப்பு மணத்தை பரப்பவேண்டுமானால், கலப்பு மணம் செய்துகொள்ள முன் வருபவர்களுக்கு ஐந்தாண்டு வக்கர் நிலம், நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள இடங்களில், கொடுக்கவேண்டும். கலப்பு மணம் செய்துகொள்பவர்கள் படித்திருந்தால், அவர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் வழங்கப்படவேண்டும். உத்தியோகத்தில் உள்ளவர்கள் கலப்பு மணம் செய்துகொள்ள முன் வந்தால் அவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எல்லாச் சலுகைகளும் கொடுக்கவேண்டும். கலப்பு மணம் செய்துகொண்டவர்களின் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு கல்விச் சலுகை, உத்தியோகச் சலுகை முதலியவைகள் கொடுக்கப்படவேண்டும். நானும் கலப்பு மணம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். நிதி மந்திரி அவர்களும் கலப்பு மணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்றாலும் என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கோ நிதி மந்திரி அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கோ சலுகைகள் வேண்டுமென்று நான் கேட்கவில்லை. கலப்பு மணம் செய்துகொண்ட தியாகிகள் ஜாய்தாவில்மட்டும் எங்களுடைய பெயர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டால் போதும் என்று தாமதமாயுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஜ.எ.எஸ்., ஜ.பி.எஸ். உத்தியோகங்களுக்கு வருகிற வாலிபர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு பரிசை வைக்கவேண்டும். “தீண்டாதவர்களுக்காக என்ன வேலை செய்திருக்கிறீர்கள்? என்ன வேலை செய்யப்போகிறீர்கள்?” என்று கேள்வி கேட்டு, அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்குத் தகுந்தார் போல் மார்க்குக்குக் கொடுத்து, அப்படிச் சொடுக்கப்படும் மார்க்கையும் அனுசரித்து அவர்களுக்கு உயர்வு கொடுக்கக்கூடிய முறையில் செய்ய வேண்டும். புதுதான் இயக்கத்தை விடுபொலி அவர்கள் நடத்துவது போல், மதுவிலக்குத் திட்டத்தையும் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார், ஓமந்தூர் ஸ்ரீ ராமசாமி ரெட்டியார் போன்றவர்கள் தீண்டாமை ஒழிப்புக்குத் தலைவர்களையும், ஊழியர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊர் ஊராகக் கால்நடை பிரசாரம் செய்துவரவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று பிரசாரம் செய்துவந்தால் அதற்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருக்குமென்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

தீண்டாமையானது பெரும்பான்மையாக கிராமங்களில்தான் இருந்து வருகிறது. கிராமங்களில் தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமானால் கிராம முனிசிப், கணக்கப்பிள்ளை போன்ற உத்தியோகங்கள் ஹரி ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மற்ற ஜாதியினர் ஹரி ஜனங்களாக உள்ள கிராமாதிகாரிகளிடம் சென்று தங்களுக்கு உண்டான காரியங்களைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அந்த முறையில் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுமாயினால், கிராமங்களிலுள்ள மக்களிடையே இந்த உறவுபரவி ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமை ஏற்படுவதற்கு வசதி இருக்கும்.

அநேகம் பேர்கள் ஹரிஜன பறையர்கள் மாட்டு மாம்சம் தின்கிறார்கள், 10-22 P.m.
அதற்காகத்தான் அவர்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது தவறு. அவர்கள் புல் திங்கக்கூடிய மாட்டின் மாம்சத்தைத்தான் தின்கிறார்கள். ஆனால் நாகரிகமான ஜாதி ஹிந்துகள் உணவார்கள் எதைச் சாப்பிடுகிறார்கள்? அவர்கள் மனிதனுடைய மலத்தைச் சாப்பிடும் கோழியின் மாம்சத்தைச் சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்களை நாம் ஒதுக்கி வைத்துவிடுகிறோமா? புல் தின்னும் மாட்டின் மாம்சத்தைச் சாப்பிடுகிறவர்களை நாம் ஏன் ஒதுக்கி வைக்கவேண்டும். அப்படி ஒதுக்கி வைக்கவேண்டும் என்று சொல்வது மிக மிகத் தவறு. அதைத் தடுக்க பிரசாரம் செய்யவேண்டும். பிரசாரம் மூலமாக அதை மக்களுக்கு விளக்கவேண்டும்.

ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஜாதி ஹிந்துக்கள் இருக்கும் இடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி நினைத்தால்

[Sri V. Balakrishnan]

[15th March 1956]

அதை உடனடியாகச் செய்யக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் பெரிய ஆபத்து வந்துவிடும். அவர்களை அருகில் வைத்துக்கொள்ள இன்னும் ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கு மனம் வரவில்லை. ஜாதி ஹிந்துக்கள் இருக்கும் இடங்களில் ஹரி ஜனங்களுக்கு நாம் வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தால் ஜாதி ஹிந்துக்கள் அவர்களை மொந்து மொந்து என்று அடிப்பார்கள். பத்து அல்லது பதினைந்து நாட்களுக்குத்தான் அங்கே போலீஸ்காரர்களை வைக்கலாம். அதன் பிறகு அங்கு ஹரிஜனங்கள் சுகமாக வாழ முடியாது. சிகப்புத் தலைப்பாகை இருக்கும் வரையில் அவர்கள் சும்மா இருப்பார்கள். அதன் பிறகு ஹரிஜனங்கள் ஜாதி ஹிந்துக்களிடம் கஷ்டப்பட வேண்டியதுதான். கோழி மாம்சத்தைச் சாப்பிடக்கூடிய ஜாதி ஹிந்துக்களிடம் புல திங்கும் மாட்டு மாம்சத்தைச் சாப்பிடும் ஹரி ஜனங்கள் அவஸ்தைப்பட வேண்டியதாக இருக்கும். அதனால் வீடுகள் அவர்களுக்கு அருகில் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு முன்னதாக பிரசாரம் செய்து ஜாதி ஹிந்துக்களின் மனதை மாற்றி அதற்குமேல் குடியிருப்பு நடுவுளே சேரிகளை கட்டுவதைப்பற்றி தீர்க்க ஆலோசனை செய்யவேண்டும்.

அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்தவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய பிரசாரம் செய்யவேண்டும். தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறோம். இந்த இரண்டும் பின்னிப் பின்னி இருக்கிறது. பொருளாதார விஷயத்தில் ஹரிஜனங்கள் ஜாதி ஹிந்துக்களை அணுகி இருப்பதால் அவர்களால் பொருளாதார விஷயத்தில் முன்னேற்றமடைய முடியவில்லை. பொருளாதார விஷயத்தில் அவர்கள் முன்னேற்றமடைவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய பிரசாரம் செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கூடுமானவரையில் இந்த வருஷத்தில் ஹரிஜன வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட் அநேகம் பிள்ளைகளுக்கு தாமதமின்றி ஸ்காலர்ஷிப்புகள் கொடுத்து கல்வி விஷயத்தில் உதவி செய்திருக்கிறார்கள். சென்னையும் ஆர்திராவும் பிரிந்த காலத்திற்கு முன்னதாக இருந்ததைவிட இப்போது அதிகமாக பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதைவிட இப்பொழுது சென்னை ராஜ்யம் மட்டுமே இருக்கும்போது அதிகமாக பணம் அவர்களுக்கு என்று ஒதுக்கி இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அதிகாரிகள் மீதும் அரசாங்கத்தின்மீதும் எந்த விதமான குறையையும் சொல்வதற்கு நான் தயாராக இல்லை. அவர்கள் எதையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அதை யெல்லாம் செய்துகொண்டு தான் வருகிறார்கள்.

ஹரிஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டும் என்றால் அவர்கள் ஜாதி ஹிந்துக்களுடைய குடும்பத்திலிருந்து கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஒரு ஹரிஜன அதிகாரி ஒருவர் என்னிடம் வந்து ஒரு பிராமணப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு நான் என்ன பதில் சொன்னேன் என்றால் அப்படி பிராமணப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாதே, அப்படிச் செய்துகொண்டால் உங்களுக்குப் பிறக்கும் பிரஜைகள் பிராமணப் பிரஜைகளோடு ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு பிராமணரல்லாத ஜாதி ஹிந்துக்கள் பஞ்சமர்கள் இவர்களுக்கு பாடுபட்ட மாட்டார்கள். அதனால் உங்களுடைய குடும்பினர்களுக்கு தீர்க்க செய்ததாக ஆகும் பிராமணரல்லாத ஜாதிஹிந்து அல்லது ஆதி திராவிடர்களுக்குள்ளே பிரிவு ஜாதிப் பெண்ணை கல்யாணம் செய்வது முதல் படியாகும். உங்கள் வகுப்பினருக்கே நன்மையில்லையேல் உங்கள் வகுப்பினருக்கு துரோகமாகும். அந்த யோசனையை அவர் ஏற்றார். அவர் நல்ல உத்தியோகத்திலிருக்கிறார். உத்தியோகத்தின் பெருமையை பெண் அனுபவிக்கிறது.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM : சட்டமன்ற உதவி தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் காலையிலிருந்து இந்த இலாகா சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அதிகப்படியான உறுப்பினர்கள் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பேச்சுத் தன்மை மிக வரவேற்கத்தக்கவையாக இருந்தது. அதைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இன்றையதினம் எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும் பேசிய உறுப்பினர்கள் பேசியதிலிருந்து இந்த இலாகா திறமையாக

15th March 1956] [Sri S. Swayamprakasam]

வேலை செய்துவருகிறது என்று தெரியவருகிறது. கொடுக்கிற பணத்திலிருந்து கூடிய வரையில் நல்ல முறையில் வேலைகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நினைக்கும் தன்மையில் அவர்கள் எந்தத் தன்மையில் பேசினார்கள் என்றால் அந்த வெற்றிக்குக் காரணம் இந்த இலாகாவை நடத்திக்கொண்டிருக்கும் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கும் அந்த டிபார்ட்மெண்ட் என்று நடத்தும் டைரெக்டர் அவர்களுக்கும் அந்தப் பெருமை போகிறது. இப்படிப்பட்ட திறமையான காரியங்களை நடத்துகிற தன்மையில் இந்த சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் எப்படி புகார் சொல்லுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். நல்ல காரியங்களை தக்க காலத்தில் மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய வகையில் செய்து வருகிறார்கள். புகார்கள் வரும் என்று தெரிந்துகொண்டு மேலும் நல்ல காரியங்களைச் செய்து எந்தவிதமான புகாரும் வராமல் இருக்கும்படியாக செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். புகார் வந்துவிடும், அப்படி புகார் வராமலிருக்க எப்படி வேலை செய்யவேண்டும் என்று தெரிந்துகொண்டு அந்தப்படி வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அந்த இலாகாவிற்குக் கொடுக்கப் பட்ட பணம் பூராவையும் அது செலவு செய்யவேண்டும். அப்படி செலவு செய்வதில் அந்த இலாகா முழுப்பங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்.

இந்த இலாகா மிகவும் முக்கியமான இலாகா. அதனால் இந்த இலாகாவில் இரண்டு விதமான இனங்கள் இருக்கின்றன. பிற்பட்ட இனம், ஹரிஜன இனம். இந்த இரண்டும் சேர்ந்ததுதான் ஹரிஜன இலாகா. இந்த இலாகா சம்பந்தமாக உள்ள மக்களைக் கணக்கு எடுத்துப் பார்த்தால் அவர்கள் 100-க்கு 80 பேர்கள் இருப்பார்கள். அதற்குத் தகுந்தபடி இந்த இலாகா வேலை செய்தால் இப்பொழுது அடிக்கடி சொல்லப்படுகிற, அதுவும் ஆவடியில் தீர்மானம் செய்யப்பட்ட, “சோஷலிஸ்ட் பாட்டர்ன் அப் சொசைட்டி” ஏற்படும். அன்று கனவு கண்டது இப்படிச் செய்வதன்மூலம் நனவு காணலாம். அதற்கு வேண்டிய அறிகுறிகள் இருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். ஆகையால்தான் இந்த இலாகாவின்மூலம் வேலை மிகமிக முக்கியமாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறேன்.

இதுவரையிலும் பேசிய மெம்பர்கள் எல்லோரும் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லி விட்டு அவர்களையே பொருளத்தார தன்மையும் உயர் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த தீண்டாமை என்பது எந்தக் காலத்தில் வந்தது என்பது தெரியாது, அதைப்பற்றி நாம் அறியோம். பல காலமாக இந்த இலாகாவும் அரசாங்கமும் செய்து வந்த வேலையின் காரணமாக உள்ளபடியே மக்களுடைய மனம் இப்பொழுது மாறுதல் அடைந்து வருகிறது. முற்பட்ட ஹிந்துக்களுடைய மனமும் ஐதி ஹிந்துக்களுடைய மனமும் மாறுபாடு அடைந்து கொண்டு வருகிறது. இந்தப் பக்கத்தில் பேசிய அங்கத்தினர்களும் அந்தக் பக்கத்தில் பேசிய அங்கத்தினர்களும் அங்கங்கே ஹரிஜனங்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. தற்போது மக்கள் இப்படிப்பட்ட தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட எண்ணம் மக்களிடத்தில் இப்பொழுது நிலவி வருகிறது. இந்த இலாகா தீவிரமாக வேலை செய்தால் இந்தத் தீண்டாமை நாட்டை விட்டு ஓடி விடும். அதற்கு வேண்டிய அறிகுறிகளும் காணப்படுகிறது. அதனால் நான் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லிக்கொள்வது என்னவென்றால் இப்பொழுது தீண்டாமை நாட்டை விட்டு ஓடிக்கொண்டிருப்பதால் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் அது தானாகவே நாட்டை விட்டு ஓடிப்போய் விடும். அதற்காக நாம் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் என்ன என்பதை கவனிக்க வேண்டும். ஆக்கத் துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் அந்த மக்களை மேம்பாடுடையவர்களாகச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது அதற்கென்று ஒரு தனியான இலாகா வேண்டும் என்பதில் அவசியம் இல்லை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இதையே மற்றவர்களும்

[Sri S. Swayamprakasam] [15th March 1956]

10-32
p.m.

சட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி தனியான இலாகா அமைப்பதனால் மக்களிடத்தில் ஏற்படக்கூடிய வேதனையைக்கண்டு தான் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அந்த இலாகா தனியாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அந்த இலாகாவுக்கு எவ்வளவு பணம் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று ஒதுக்கிறார்களோ அந்தப் பணம் பூராவையும் அவர்களுக்குப் பயன்படும்படியாக செலவு செய்யவேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது என்றால் பணம் செலவு செய்தாலும் அது அவர்களுக்கு பயன்படாமல் போய் விடுகிறது. அவர்கள் செலவு செய்யப்படும் பணத்தினால் பயனடைந்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அதற்குக் காரணம் மக்களுடைய ஒத்துழையாமை தான். அந்தக் காரணம் மட்டும் அல்ல. மக்கள் அதன் அடிப்படையை புரிந்து கொள்ளாத காரணத்தால்தான் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிட்ட மனப்பான்மையை நாம் இப்பொழுது மக்களிடத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். மக்களுடைய அடிப்படை மனப்பான்மை இன்று மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களின் மனப்பான்மை மாறிக்கொண்டிருக்கிறது ஒரு நல்ல காலம். இந்தச் சமயத்தில் நாம் ஹரிஜன மக்களை பொருளாதாரத் துறையில் மேம்பட்டு அடையச் செய்தால், தீண்டாமையை அறவேடு இந்த நாட்டில் இருந்து ஒழித்து விடமுடியும். அதற்கான அறிவுறுகள் இன்றைக்குத் தென்படுகின்றன என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவிடும் பணத்தில் பெரும்பகுதி ஹாஸ்டல் இலத்தில் செலவாகிறது. அதற்கு அடுத்தபடியாக உத்தியோகஸ்தர்களுடைய சம்பள இனத்திற்குச் செலவாகிறது. இவற்றுக்கு அடுத்தபடியாக மற்ற இனங்களுக்குச் செலவிடப்படும் தொகை குறைந்து போகிறது. அந்த தொகை எவ்வளவு என்பதைப் பற்றி எல்லாம் பரிசீலனை செய்ய நான் இறங்கப் போவதில்லை.

இந்தக் காலத்திலும் கிராமங்களில் போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். பிற்பட்ட மக்களும் ஹரிஜன மக்களும் மிகவும் மோசமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம் கொண்டு வந்தோம். இன்றைக்கும் எங்கள் ஜில்லாவில் வரகூர் கோயிலில் அந்த ஊர் பிராமணர்களைத் தவிர பாக்கிப் பேர்களை அனுமதிப்பதில்லை. இது சம்பந்தமாக கேஸ் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. வக்கீல் என்ற முறையில் நானும் கோர்ட்டுக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறேன். இப்படி ஒரு சில இடங்களில் இருந்தாலும் கூட மக்களின் மனோபாவம் மாறிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் ஹரிஜன மக்களின் பொருளாதார வாழ்வை உயர்த்திவிட்டுவிட்டால் போதும், அவர்கள் எல்லா சாதிக்காரர்களுக்கும் சமமாக வசிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிடுவார்கள். அதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் படித்து வெளி வருகிற பிற்பட்ட இனத்து மாணவர்களுக்கு எல்லாம், ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு எல்லாம் உடனடியாக வேலை கொடுக்க வேண்டும். ஹரிஜன மாணவர்களிடம் போய், நீங்கள் வேலைக்காகப் படிக்காதீர்கள், அறிவுக்காகப் படியுங்கள் என்று வேதாந்தம் பேசுவதில் பயன் இல்லை. அந்த மாணவர்கள் படிப்பதற்கு சர்க்கார் உதவி செய்கிறார்கள் என்றாலும் கூட, அவர்கள் படிக்கும் காலத்தில் சம்பாதிப்பதற்குப் போயிருந்தால் எவ்வளவு சம்பாதிப்பாரோ அதனை அவர்கள் படிக்கும் காலத்தில் இழக்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தையின் ஏழைப் பெற்றோர்கள் தங்கள் கஷ்டத்தோடு, குழந்தையின் சம்பாத்தியமும் இழந்து, மிகவும் சிரமத்தோடு அதனைப் படிக்க விடுகிறார்கள். இப்படிப் படித்து முன்னேறிய குழந்தை வேலைக்குச் சென்று சம்பாதித்தால் தான் அந்த ஏழைக் குடும்பம் பிழைக்கும். இன்றைக்கு 16% ஹரிஜனங்களுக்காகவும், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு 20% ஸ்தானம் உத்தியோகத்திற்கு ஒதுக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். ஹரிஜன மக்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் 16% ஸ்தானங்களுக்குப் போதுமான ஆள் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லி ஒன்றிதண்டு பேரை நியமித்து விட்டு, பாக்கி ஸ்தானத்தை முற்போக்கு வகுப்பார்களுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதேபோல பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு 20% ஸ்தானமே ஒதுக்கப்படுவதால், அவர்களில் மிக அதிகமான பேர்கள் வருகிறார்கள் என்று சொல்லி 20% ஸ்தானத்திற்கு மாத்திரம்

15th March 1956] [Sri S. Swayamprakasam]

இருக்கின்றவர்களில் சிலரைப் பொறுக்கிவிட்டு, பாக்கிப் பேர்களை முற்போக்கு வகுப்பார்களோடு போட்டி போடச் சொல்லி விடுகிறார்கள். இது சரியல்ல. ஹரிஜன மக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தானம் பூர்த்தியாக வில்லை என்றால், பாக்கியுள்ளதை பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்.

சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்திலேயே இதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். பிற்பட்ட மக்களுக்கும், ஹரிஜன மக்களுக்கும் உத்தியோகத்தில் போதுமான ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படவேண்டும். சர்விஸ் கமிஷனில் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு சர்விஸ் கமிஷன் எப்படி நடந்து கொள்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. வேண்டியப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு சில கேள்வியும், வேண்டப்படாதவர்களுக்கு ஒரு சில கேள்வியும் எப்படிக்கேட்கலாம் என்பது நமக்குத் தெரியும். திருச்சியில் இருந்து ஒருவர் இன்டர்வ்யூவுக்குப் போன காலத்தில் சர்விஸ் கமிஷன் மெம்பர் திருச்சி எதற்குப் பெயர் போனது என்று கேட்க, அந்த மாணவர், ஸ்ரீரங்கம் கோயில், மலைக்கோயில் முதலியவற்றை எல்லாம், சொல்ல, அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவர், சருட்டி, சாப்பிடுபவர் ஆதலால், உறையூர் சுருட்டுக்குப் பெயர் போனது என்று சொல்லாததினால் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை என சரித்திரம் சொல்கிறது. ஆகவே பிற்பட்ட இனத்தவர்களிடம் ஹரிஜன வகுப்பார்களிடம் அனுதாபம் உள்ளவர்கள் சர்விஸ் கமிஷனில் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். முன்பு ஐ.வி.எஸ். என்று இருந்தது இப்போது ஐ.எ.எஸ். என்று இருக்கிறது. இதில் ஹரிஜன்களுக்குப் போதுமான ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படவில்லை. இதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடி வீடு கொடுக்கும் தன்மை. இதில் மூன்று பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று பிறர் மனையில் குடியிருப்பவர்களின் நிலைமை, இரண்டு வீடு கட்டிக் கொள்ள மனை இல்லாத தன்மை, மூன்று மனைக் கட்டு இருந்தும் வீடு கட்டிக் கொள்ளப் பெருந் இல்லாத தன்மை. பிறர் மனையில் குடியிருப்பவர்களுக்கு எல்லாம் அந்த மனைகள் சொந்தம் என்று முதலில் செய்ய வேண்டும். மனைக்கட்டு இல்லாதவர்களுக்கு மனைக்கட்டு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும். மனைக்கட்டு உள்ளவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொள்ள பணம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் இந்த மூன்று பிரச்சினையையும் தீர்த்துவிடலாம்.

பல நண்பர்கள் கூறினார்கள். வீடு கட்டமனைகள் வாங்கும் விஷயமாக பல கஷ்டங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இதிலே எனக்கு சொந்த அனுபவம் உண்டு. அம்மக்கள், பிற்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட தன்மையில் இன்றையதினம் இருப்பதால், தங்களுக்கு மனைவாங்க வசதி இல்லாமல், சர்க்காரை மனைகள் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு, இந்த இடத்தில் மனைகள் வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டு கேட்கிறார்கள். அதற்கான மனுவையும் எழுதி, கையெழுத்தும் போடுகிறார்கள். அங்கு இருப்பவர்கள், அந்த குறிப்பிட்ட இடம், பொது மேய்ச்சலுக்கு வேண்டும் அல்லது இன்னொருபொது காரியத்திற்காக வேண்டுமென்று அங்குள்ள மக்கள் சொல்லி, அந்த இடம் வேண்டாமென்று எழுதி, கையெழுத்துப் போடச் சொன்னால், அதற்கும் அந்த மக்கள் கையெழுத்து போட்டு விடுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு விதமாக எழுதி கையெழுத்து போட்டுக் கொடுப்பதால் அந்த இடத்தை வீட்டு மனைகளுக்காக ஜாரி செய்ய வரும் அதிகாரிகளுக்கு ரொம்ப சிரமம் ஏற்படுகிறது. அம்மக்களுக்கு, எவ்விதம் எழுதி எந்த விதமாக மனைகள் வாங்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றிய விளக்கத்தைப்பற்றியாரும் நல்ல முறையில் கூறுவதில்லை. அந்த விவரங்களைச் சொல்ல, ஆட்கள் சர்க்காரிலும் கிடையாது. ஆகவே, இந்த ஹரிஜன Welfare Department-ல், ஒரு பிரத்தியேக குமாஸ்தா இதற்கு என்று ஏற்படுத்தி, அவர் மூலமாக, இம்மக்கள், வீடுமனைகளுக்காக எந்த காலத்தில் யாரிடம் மனு செய்யவேண்டும், எப்படி எப்படி காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்பதையெல்லாம் அம்மக்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த யோசனையை, சர்க்கார் நன்றாக அலசிப்பார்த்து, ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மற்றும் இந்த வீட்டுக்காக

[Sri S. Swayamprakasam] [15th March 1956]

மனைகளை வாங்கிக் கொடுத்த பிறகு, வீடுகள் தாங்களாக கட்டிக் கொள்ளும் பொருளாதார வசதி அம்மக்களுக்கு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே வீடுகட்டிக் கொள்ள அவர்களுக்கு பொருள் வசதியும் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சில நண்பர்கள், குறிப்பாக கனம் அங்கத்தினர் சம்பந்தம் அவர்கள் பேசும்போது பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் scholarship துசை மிகவும் காலங்கடந்து வருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இந்த scholarship ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்து, இந்த ஆண்டில் தான் வெகுசீக்கிரமாக வந்திருக்கிறது. இந்தப் பணம் ஏன் பலருக்கு கிடைக்கவில்லை என்று கேட்டால், சர்க்கார் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் தீர்ந்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் காலா காலத்தில் Finance டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து scholarship சிபார்சுகளை செய்து சீக்கிரத்தில் அவைகளை மேலுக்கு அனுப்பாதது தான். இதிலிருந்து நாம் என்ன தெரிகிறோம் என்றால், ஒரு டிபார்ட்மெண்டுக்கும் இன்னொரு டிபார்ட்மெண்டுக்கும் நல்ல ஒத்துழைப்பு இல்லை என்பதையே பார்க்கிறோம். இதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதற்கு சர்க்கார் முக்கிய கவனம் செலுத்தி இந்த scholarshipகள் மாணவர்களுக்கு காலா காலத்தில் கிடைக்கும் படியாக ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒருவன் ஒரு புறம்போக்கு நிலத்தை எவ்வளவு காலத்திற்கு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அதை அவனுக்கு பட்டா செய்து கொடுக்காமல், அதிகாரிகள் அவனுக்கு B Memo கொடுத்து அல்லது பலத்திலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட காரியங்கள் உடனடியாக நிரூபிப்பட்டு, சர்க்காருக்குச் சொந்தமான அந்நிலங்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குமேல், ஒருவனுடைய அனுபவத்தில் இருந்தால், அதை அவனுக்கே பட்டா செய்து கொடுக்கும் படியான நடவடிக்கைகள் சர்க்காரால் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

மற்றும் தன்னுடைய நிலங்கள் நில அடமான பாங்குகளில் அடமானம்வைத்து பணம் வாங்கவேண்டுமென்று மனுச் செய்தால், அது தாசில்தாரரிடம் போகிறது. ஆனால் தாசில்தாரோ, அந்த மனுவை கவனிக்கமுடியாமல், மந்திரிகள் வருகிறார்கள், அவர்களைப் போய்பார்த்து அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமென்று போய்விடுகிறார்கள். ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர்களையும் இது விஷயமாகப் போய்பார்க்க முடியவில்லை. அதன் பின் டெபுடி கலெக்டரை போய்பார்த்து அந்நிலங்களை பார்வையிடச் செய்யும்படியான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டால், அந்நிலங்களுக்கு அக்கம் பக்கத்திலுள்ள மக்கள், அந்த நிலம், கனத்திற்காக வேண்டும், என்று சொல்லி ஆட்சேபனை எழுப்புகிறார்கள். அந்த நிலத்தை பத்துவருஷங்களுக்கு மேல் தன் அருபவத்தில் இருந்தாலும், இம்மாதிரி கவனத்திற்கு வேண்டுமென்று ஆட்சேபனை செய்கிறார்கள். இவ்விதமாக தன் அனுபவத்திலிருந்து நிலத்தைவிட்டு விடும்படி கடைசியாக அதிகாரிகள் உத்தரவுபோட்டு விடுகிறார்கள். இந்த உத்தரவை எடுத்துக்கொண்டு, அவன்யாரிடத்தில் போய் அழுவதென்பதே தெரியவில்லை. இது எவ்வளவு தூரம் அவனுக்கு வேதனையும் கஷ்டமும் கொடுக்கும் என்பதை யோசித்துப்பார்க்கவேண்டும். இதை எல்லாம் பரிசீலனை செய்து இப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு சர்க்கார் நல்ல முறையில் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நண்பர் தினகரசாமி அவர்கள், பேசும்போது கள்ளர் ரெக்ளமேஷன் கோவாபரேடியல் சொசைடிகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த சொசைடிகளுக்கு சொத்து, shares இருக்கின்றன. இவைகளைப்பார்த்து, இந்த சொசைடிகளுக்கு சென்ட்ரல் பாங்கியிலிருந்து கடன் கொடுக்க வேண்டும். இந்த கோவாபரேடியல் இலாகா, இவைகளுக்கு வேண்டிய கடனை சென்ட்ரல் பேங்க் கொடுக்கும்படி உத்தரவுபோட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த கூட்டுறவு இலாகா, மக்களுடைய முக்கியமான இலாகாவாகும். இந்த இலாகா இப்படிப்பட்ட சொசைடிகளுக்கு

15th March 1956] [Sri S. Swayampragasam]

கடன் கொடுக்க வழிவகைகள் ஏற்பாடு செய்தால், அந்த சொசைட்டிகளின் மூலம், மக்களுடைய வாழ்வு மலரச் செய்யலாம். ஆதையார்த்தி சட்டசபை வகுப்பினார்களும், பொது மக்களும், இந்த இலாகா நம் நாட்டில் உண்மையிலேயே, பச்சையலில் சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தும் வேலையில் இறங்க இருக்கிறது என்று நம்புவார்களா என்று சொல்லிக் கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : Mr. Deputy Speaker, Sir, the very fact that about six hours had been allotted for this Demand shows the interest that the Government are evincing in the matter of amelioration of the condition of the Backward Classes, Scheduled Castes and Tribes and the classes belonging to the ex-criminal tribes. As usual a large number of members participated in the discussion on this Demand. They exhibited a very keen interest in the welfare of these classes and suggested useful measures for the improvement of these classes. As has been said by the hon. Member Sri S. Swayampragasam, this Demand is really very important because a large number of people come under the purview of this Department. Without looking into the actual facts, some Members have been saying that no progress has been made. But some Members have rightly admitted and appreciated the steady progress that the Department has been making. From the amount that has been spent on different items, it will be quite clear that this Department has been doing its duty in the best interests of the communities that have been entrusted to its care. I would like to mention the amount spent on only a few items of expenditure for the amelioration of the condition of these communities and answer only such of the criticisms levelled as, in my opinion, deserve the attention of the Government. It will not be possible for me within the short time to reply to the suggestions and criticisms made by all hon. Members. If I fail to make mention about any one of them or if I do not deal, in the course of my speech, with all the points raised by all hon. Members who spoke to-day, I should not be misunderstood. The amount that has been spent on scholarships alone works out to nearly Rs. 9.42 lakhs, showing an increase of Rs. 3 lakhs over that spent last year. Last year we spent Rs. 8.5 lakhs on boarding grants, and this year we are spending Rs. 10.2 lakhs. In regard to mid-day meals we are spending Rs. 18 lakhs. This year there is a definite increase in the expenditure. So also in regard to acquisition of house-sites, we have spent Rs. 4.75 lakhs this year alone and to nearly 75,000 families house-sites have been provided. As regards wells, Sir, we have provided 3,655 wells, but still there are villages which have got to be provided with wells, and they number 4,997 of nearly 5,000. I think, Sir, at the rate of one thousand wells per year, we will be able to speed up the work of sinking wells in every village in the five-year period. Cultivable land that has been assigned till now is 1,74,488 acres. I am just giving these figures to show what amount of expenditure the Government have been incurring, the extent of lands acquired, the number of wells sunk, and the number of ameliorative measures undertaken by the Government. In regard to the amelioration of backward classes, Sir, we are spending nearly Rs. 13 lakhs. On the amelioration of Paramalai Kallars, in whose

10-50
p.m.

[Sri B. Parameswaran] [15th March 1956]

interest Sri Thinakarasamy Thevar spoke so much, we are spending nearly Rs. 8 lakhs. In addition to the other ameliorative measures undertaken by this Government in various directions, I have now given the rough figures in order to impress upon the Members of this House the interest that is evinced by this Government. Apart from these figures, the Government have in the Five-Year Plan provided a sum of Rs. 700 lakhs besides a sum of Rs. 260 lakhs, which is in the nature of committed expenditure and which will be met from amounts outside the plan amount. In all we propose to spend in the Second Five-Year Plan period about Rs. 960 lakhs on the welfare of Backward Classes and Harijans. This amount compares very favourably with the provision made in the First Five-Year Plan, namely, Rs. 415 lakhs. New schemes, such as acquisition of house-sites, promotion of cottage industries, etc., are proposed to be taken up on a scale hitherto not attempted.

In regard to the suggestions made by hon. Members, I would like to say that the Government are giving concessions to all converts to Christianity. Sri Palaniyandi was this morning accusing the Government that converts to Christianity were not treated on a par with the other Harijans. Except in a few cases where for want of finance we were not able to give half-fee concessions, all the other concessions are given to the converts also. Even in the matter of acquisition of house-sites and assignments of land, they are all treated on a par with the Harijans who are residing in that area.

In regard to the suggestion made by Sri Swayamprakasam that the department may be entrusted to the Board of Revenue, I may say, Sir, that the matter will be certainly examined by the Government.

As regards the point that Arundathiyars are not treated properly, I wish to inform hon. Members that Government have issued instructions that these people must be given priority in the matter of house-sites, sinking wells, etc. If there are cases where collectors have not observed these instructions, we will once again draw their attention to these instructions and see that priority is given to these people who are considered to be very backward so far as their economic status is concerned.

Sri A. M. Ratnaswamy rightly said that the community could progress only when its economic status improved. I agree with him. It is for this purpose that we are taking all possible measures. The Five-Year Plan provides ample opportunity for the economic development of this community. Land reforms when they come will certainly help to raise their economic level.

Sri Dasarathan suggested that there must be a co-operative society for Harijans who could carry on the transport business. As a matter of fact, if three persons belonging to the Harijan community constitute themselves into a kind of Union and that Union can be recognized by the Registrar, they could form a small

15th March 1956] [Sri B. Parameswaran]

co-operative society and the permit will be given to them. Unfortunately these instructions are not known to some of the Members and they are therefore losing a very good opportunity.

Sri Kattimuthu said that in a period of five consecutive years a particular piece of land was not assigned to the Harijans. Sir, the land was assigned to the Harijans in Vriddhachalam taluk. The Collector himself was asked to go and inspect the place. He took the trouble of inspecting the place—not once but thrice—and he selected a particular place which was really useful to the Harijans. Suddenly the Harijans did not want that place. Again another site was selected, and that was also not acceptable to the Harijans. Then Mr. Kattimuthu himself wanted a garden land to be included in the site. It was not possible to do so. The Chief Minister himself inspected the place and said that the rules would not permit it. Therefore he did not sanction the assignment of that land. Mr. Kattimuthu then said that the amount might be refunded. Afterwards, he stated that the amount might be taken back. That is the sort of attitude that Members adopt. This is not in any way helpful either to the officers or to the Harijans. Therefore I would suggest that whatever land is given, unless it be that it is barren or hilly or a place which will not be useful for cultivation, it may be accepted. I agree that there is a certain amount of delay in the matter of acquisition proceedings. In this connexion, we have been getting reports from the District Collectors. We have also issued instructions to the Board of Revenue to send monthly periodical reports. Formerly they were sending periodical reports once in three months. With regard to sinking of wells also, we are getting similar reports. In spite of all these things, if there is delay here and there, all that we can do in the matter is to impress upon the District Collectors and other authorities to push through the acquisition proceedings very vigorously and conscientiously. A certain amount of opposition is faced by the authorities now and then when they try to acquire land for house-sites. That is due to caste prejudice. But this caste prejudice is not prevalent in very many places. This caste rigidity is fast disappearing.

11
P.m.

The hon. Member Sri Jagannathan stated that this Government had not taken steps to assign some lands in Tindivanam taluk to Harijans. Here, in this case, we need not go into the delay caused in the matter of assignment of lands. A few days ago, I answered on the floor of the House that lands were assigned to Harijans in Kilpatti, Tindivanam. Hon. Members note only the delay caused in such cases. But, there are hundreds of places where acquisition proceedings are being taken without anybody's knowledge and without any opposition whatsoever. In matters like these, there will be necessarily some delay. In view of the instructions that have now been given, I hope that matters in this regard will improve.

The problem of unemployment was also touched by very many hon. Members. Of course, it is very difficult to get the 16 per cent

[Sri B. Parameswaran] [15th March 1956]

quota of representation allotted to the Harijan community. Hundreds and thousands of S.S.L.Cs. and graduates come out of our schools and colleges every year and it is not possible to provide Government jobs for all of them. We have lowered the standard in many respects. Where the qualification fixed is Intermediate, in the case of Harijans it has been lowered to S.S.L.C. Similarly where the qualification fixed is a degree, it is enough if Harijans possess Intermediate qualification. In the case of posts for which S.S.L.C. is enough, we have given the concession to Harijans that they can apply even with reduced marks. We have to take into consideration the fact while trying to get the quota of representation that is due to the Harijan community, that the efficiency of the administration is not impaired. Every effort is made to see that some process is evolved to rope in as many qualified men as possible and also to provide as many Harijans as possible with posts which fall vacant now and then.

With regard to the question of giving employment to persons belonging to Backward Classes, the Backward Classes Commission have gone into this question and their report is being examined by the Government. I hope the Commission would have taken a very sympathetic attitude towards this problem of unemployment among members belonging to Backward Classes and Harijans and when their recommendations are implemented there may not be any grievance whatsoever so far as the question of giving employment to these persons is concerned.

Mention was also made about the appointment of a person belonging to Backward Classes or the Harijan community as Member in the Public Service Commission. That matter is receiving the earnest consideration of the Government.

With regard to the working of the Harijan Welfare Department, I would mention a few facts about the officers of that department. Five or six years ago, the work of that department was entrusted to Deputy Tahsildars. Now, gradually, we have upgraded the cadre and Deputy Collectors are now entrusted with this work. This year, we have upgraded the posts in Salem and North Arcot districts and I hope this will go a long way to facilitate acquisition of lands, house-sites, etc., for Harijans and to carry out more ameliorative work on behalf of these communities.

Coming to hostels, I know there are some which are mismanaged and the Government propose to take over such of those hostels as are mismanaged. Their attention is to locate hostels adjacent to schools or colleges so that the services of the school authorities also may be utilized. In this connexion, Mr. Bhashyam Ayyangar, who has been appointed as Honorary Inspector of Hostels is going round and has been submitting reports which are really useful. On his recommendations, the Government propose to decide the questions of taking over some hostels which are mismanaged.

15th March 1956] [Sri B. Parameswaran]

With regard to temple administration, there was a time when not a single Member of the Harijan community was a member of the Area Committee. It was very difficult to find a trustee of any temple who was a member of the Harijan community. Now the Government have made it a rule almost to see that out of five members of the Area Committee one member is certainly a Harijan and another member is a member of the Backward Classes. In every temple for which the Government can appoint trustees, they are appointing members of these communities as trustees. The Area Committees have also been instructed to secure the services of Harijans as trustees wherever possible. There was some difficulty with regard to the appointment of executive officers belonging to the Harijan community because whenever they were appointed they were unable to furnish cash or other security. Now the Government have decided that it would be enough if they furnish fidelity bonds. This was standing in the way of getting certain qualified Harijans as Executive Officers. This has now been removed and a fidelity bond is accepted and this will facilitate the appointment of certain qualified Harijans as executive officers.

II-10
P.m.

With regard to special fees of which the hon. Member Sri Jagannathan and others made a special plea, I may assure this House that every consideration will be bestowed upon the suggestion and the chances of the community getting special fees are not remote as a decision will be taken before the academic year.

Sir, it is not the amount that has been spent on these communities that has to be taken into consideration for judging whether these communities progress or not; the financial aspect alone is not the criterion for judging the progress or advancement of these backward sections of the population. So far as the Harijans are concerned, as the hon. Member Mr. Swamyprakasam said, there is an atmosphere very congenial for the Government to introduce their reforms, economic as well as agrarian. That is because of the fact that the Government's policy has been accepted by all sections of the population and irrespective of parties, they have been trying to give as much help as possible in the matter of removal of untouchability. Those very people who opposed the development or advancement of this community are now favourably inclined towards the uplift of this community and to that extent we have won our case; won our cause, so to say. Even if we spend crores and crores, it is difficult to get the goodwill and sympathy of the so-called higher castes or the caste Hindus. It is definitely an accepted fact that there is a lot of change of heart among the caste Hindus, as otherwise it would not have been possible for us to have reached this stage when every hon. Member of this House vies with one another to advocate the cause of the Harijans. Therefore there is an impetus and encouragement given to the advancement of this community.

Apart from the amount that is spent by the Government through the Harijan Welfare Department there are other departments also which are helping this community; for example in the matter of

[Sri B. Parameswaran]. [15th March 1956]

sinking wells and providing other amenities, the Scheduled Castes, the Backward Classes and other suppressed communities are given concessions; in the National Extension Schemes areas, in the Community Development areas and other Local Development areas, the amount that is spent is enormous and the Harijans are not insisted upon by the Government to pay any contributions towards these amenities that they are getting. That also has to be taken into consideration when we assess whether the Government have been bestowing proper attention or not; Government are bestowing their attention in an all-round manner. Their efforts at helping the Harijans are spread over the entire field of administration and have gone into every branch of administration, so much so what is needed now is a co-ordination of the activities of all the departments on behalf of the Backward Classes and Harijans.

Mention has been made about reservation of seats for Backward Classes and Harijans in the Indian Administrative Service, Indian Police Service and other All-India Services. The Government are examining this question and I hope that their decision will be helpful to secure as many candidates as possible from the backward classes and Harijans in these cadres.

Sir, the Government of Madras have been spending an enormous amount and their expenditure on these ameliorative schemes has been mounting up steadily. The Government have been endeavoring earnestly to ameliorate the condition of the Backward Classes and the Harijans, the Scheduled Tribes and other weaker communities. But the problem of Harijans bristles with many difficulties and on account of its socio-economic aspect—it is so vast and so complicated—the Government alone will not be able to solve this problem with their unaided resources and efforts, however determined and earnest they may be. Public and non-official organizations must come to their aid. The Government are doing and will continue to do all that lies in their power, but the public and non-official organizations must come to their aid in the matter of eradicating the age-long evil of untouchability and raising the level of the Harijans to that of the more advanced sections of the population.

Sir, we should not forget that the Harijans themselves have a duty to discharge. They have the law fully on their side; they must learn to demand and obtain their rights; they must strain their every nerve to take full advantage and make full use of all the concessions, privileges and facilities that are afforded to them by the Government. And for this, as some hon. Members suggested, there is need for propaganda machinery and publicity machinery. That, Sir, the Government are seriously considering and I hope that they have now realized the value of this propaganda and publicity, so far as this uplift and ameliorative work is concerned. Therefore, that aspect of the question is engaging the active consideration of the Government.

15th March 1956] [Sri B. Parameswaran]

Sir, the Harijans should also strive very hard to march forward and they should also play their part well and worthily if they have to rise to their full stature and find their place with other sections of the people in society. The policy of the Government has been to conduct their activities so as to make Harijans indistinguishable from the caste Hindus. In order to meet the immediate necessities of certain situations, the Government have been forced to recognize the need for special and separate institutions but only as a temporary expedient. These special steps have certainly helped to accelerate the progress of the Harijan community in all directions and while these steps are helpful to accelerate their progress, there is an increasingly growing opinion and a definitely pronounced movement for these institutions and for throwing them open to all without any distinction whatsoever so that there may be a complete fusion of not only the sub-sections of the Harijan community but also of Harijans with non-Harijans, thus enabling them to meet, eat, stay, work and live together, mingling freely with each other as equal members of a harmonious and homogeneous society.

11 20
p m.

I have tried to explain as briefly as possible within the time allotted to me the various ameliorative measures which the Government have undertaken to implement the policy which I have just explained. As I have already stated, I would like to repeat once again that public co-operation, sympathy and goodwill are necessary for carrying out these measures. I am sorry I am not able to touch upon all the points raised by all the hon. Members, but once again I thank the hon. Members for the very useful suggestions they have made and I can assure them that almost all the suggestions will be closely examined and such of those as are really practicable, will be implemented. I now request the mover of the cut motion—I do not know whether he is present in the House now—to withdraw it.

SRI S. VADIVELU : சபையில் விவாதம் எத்தனை மணி வரையில் நடக்கும் ?

DEPUTY SPEAKER : சபை முடியப்போகிறது.

* **SRI V. R. NAGARAJAN :** Mr. Deputy Speaker, Sir, I would like to know the views of the Government in respect of the two points which I raised during my speech this morning. I want to know what the Government propose to do in the matter of allocating a certain number of posts of Assistant Secretaries in the Secretariat for Superintendents belonging to the Backward Classes and what is the view of the Government regarding the raising of the income limit of parents for purposes of awarding scholarships. I pleaded that the limit of Rs. 1,200 should be increased to Rs. 1,800 at the high school stage and from Rs. 1,800 to Rs. 2,400 at the college stage.

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : These two points will be carefully examined by the Government.

• [15th March 1956]

SRI K. V. RAMASAMY : பல மெம்பர்கள் கலப்புமண ஆலோசனைகளைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். சர்க்கார் அதைப்பற்றி என்ன ஆபீஸ் பிராயப்படுத்து என்பதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் தன்னுடைய பதிலில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதைப்பற்றி சொல்லும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI O. KORAN : Sir, what about the assignment of house-sites to Harijans?

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN : Sir, with regard to the point raised by Sri Koran, who has moved the cut motion. I have to say that I have assured the hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar that a special officer has been appointed and steps are being taken to expedite the acquisition of house-sites in Malabar. I hope that the delay which was complained of some years ago will not be noticed hereafter now that additional staff has been sanctioned to the Collector. The request of the Malabar Members that a new District Welfare Officer should be posted to that place has been complied with and the new officer will certainly expedite the work.

DEPUTY SPEAKER : Is the hon. Member withdrawing his cut motion?

SRI O. KORAN : Yes, Sir, I am withdrawing it.

The motion was, by leave, withdrawn.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘That Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,33,66,300 under Demand XXII—Harijan Uplift.’

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and will meet again at 9 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

Notification issued with G.O. Ms. No. 332, Home, dated 31st January 1956 regarding remission of Court-fee payable on petitions alleging torture by the Police. [Laid on the table under section 82 (2) of the Madras Court Fees and Suits Valuation Act, 1955.]

